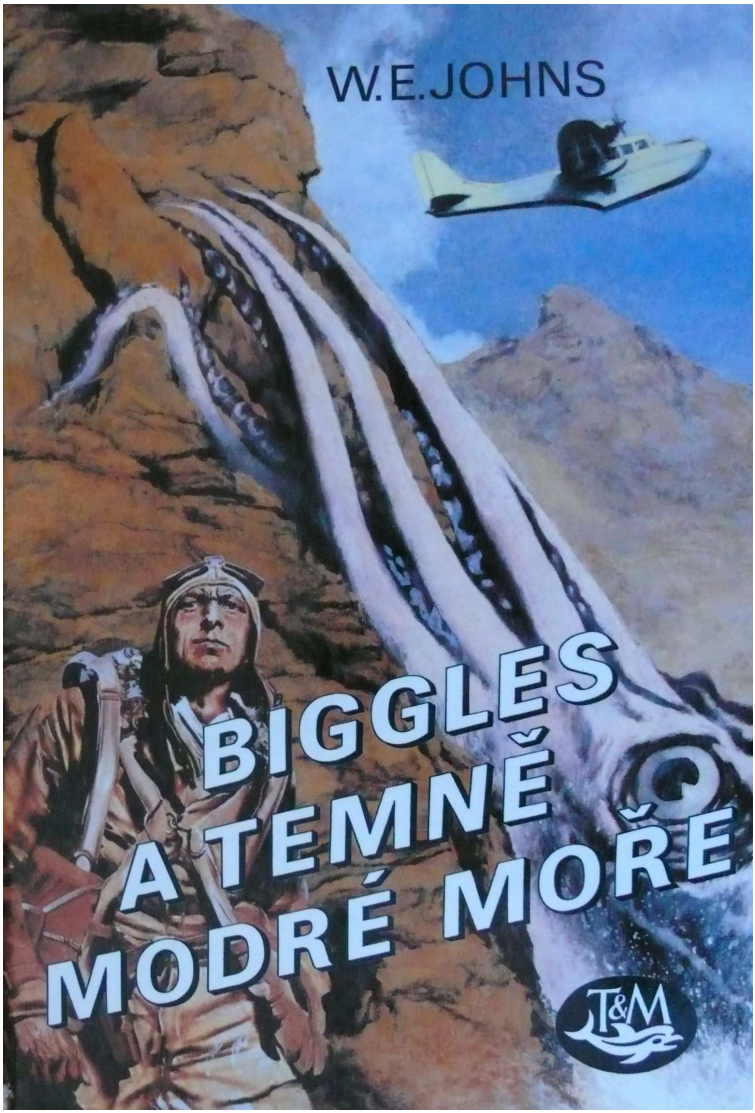
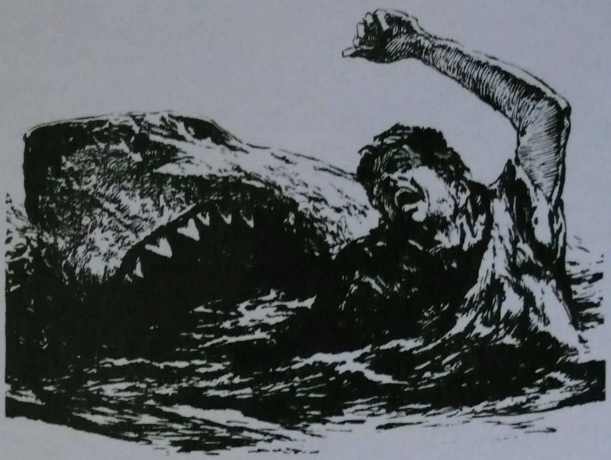

W.E.JOHNS
BIGGLES
A TEMNĚ
MODRÉ MOŘE
T&M

W. E. Johns **BIGGLES A TEMNĚ MODRÉ MOŘE**

Tato kniha uzavírá řadu pětadevadesáti příběhů s Bigglesem od anglického spisovatele W. E. Johnse, vydávanou nakladatelstvími Toužimský & Moravec a Riopress po předlouhých třináct let od roku 1992 do roku 1994.

Příběh o zlověstných opálech se odehrává na ostrově uprostřed Indického oceánu, který je právě tak velký, aby na něm mohla přistávat letadla. Bigglese tentokrát doprovází Algy, neboli Algernon Lacey, což je asi největší zvláštnost této, jinak typické, bigglesovky. Přejeme Vám hezký pobyt s obřími krakaticemi, žraloky a pašeráky na ostrově Bonney...

T & M

ISBN 80-7264-067-4
9 788072 640676

WILLIAM E. JOHNS
BIGGLES A TEMNĚ MODRÉ MOŘE

WILLIAM EARL JOHNS

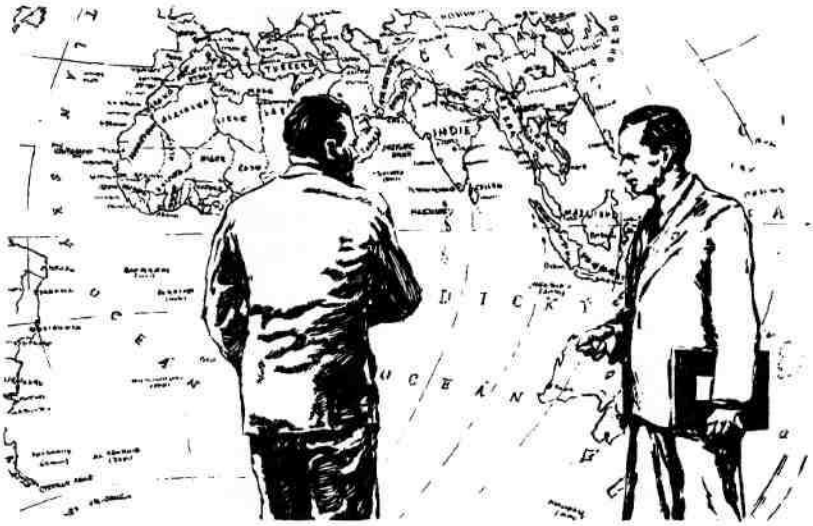
BIGGLES
A TEMNĚ MODRÉ MOŘE

TOUŽIMSKÝ®
& MORAVEC

© by W. E. Johns (Publications) Ltd
Jacket Illustration Petr Barč, Zdeněk Burian
© Petr Barč, 2004
© Zdeněk Burian – dědicové, 2004
Translation © Oldřich Vidlák, 2004
Remake © Mikuláš Moravec, 2004

ISBN 80 – 7264 – 067 – 4

KAPITOLA PRVNÍ

ROZHOVOR O OSTROVECH

Biggles seděl ve křesle, které mu nabídl jeho velitel, generál Raymond ze zvláštního leteckého oddělení Scotland Yardu, a čekal až jeho šéf promluví. Ten si tentokrát dal skutečně na čas a snad celou minutu sledoval svého operačního pilota s podivným výrazem ve tváři, než promluvil:

„Vy se více než výtečně vyznáte v různých ostrovech, viďte, Bigglesworthe," řekl konečně a zaznělo to spíš jako konstatování než jako otázka.

„Nehodlám se vychloubat," odpověděl Biggles, „ale prolezl jsem tolik ostrovů všeho druhu, že se mi o nich občas zdá. Můžete mi ovšem věřit, že veškerá romantika, kterou jsem míval o opuštěných ostrovech v mládí, mě dávno opustila. S veškerou úctou k Robinsonu Crusoe i k panu Danielu Defoe, není to zdaleka tak nádherné, jak by se zdálo. Příroda je na většině z opuštěných ostrovů báječná, ale člověk tam snadno najde hrob, který potom nikdo ani neoznačí vašim jménem."

„Nesporně záleží na tom, kde se ostrov nachází a jaké tam vládne podnebí."

„To je pravda, pane, ale pokud vím, nebezpečí hrozí skoro na všech," podezíravě se zamračil Biggles. „Neříkejte mi, že zase o nějakém tom kouzelném rajském ostrově víte."

„No, víceméně se to tak dá říct."

Biggles smutně zavrtěl hlavou. „Toho jsem se právě bál."

„Některým lidem se ale na ostrovech líbí."

„Nikdo jim to nebere. Já jen vím, že na světě není ostrov, který by už někomu nepatřil. Bývaly časy, kdy po celé zeměkouli byla roztroušená spousta neznámých ostrovů, o které nikdo nestál, jenže tomu udělal konec rozvoj letectví. Najednou se kdejaký stát začal tahat o různé kusy skály trčící z moře, ať už tam bylo teplo nebo zima, jen když je mohl užít jako základny pro skladiště pohonných hmot a radarové či meteorologické stanice. Sám znáte státy, které se kvůli takové skále málem dostaly do války."

„Ovšem. V případech, kdy jsme tam byli první, získali jsme nárok a vztyčili svoji vlajku na znamení, že patří nám," řekl Raymond s úsměvem. „Protože se však

Britská říše v tomhle století povážlivě zmenšila, musíme si její zbytky hájit. Proto nám zbývá tu a tam v Sedmi mořích pár ostrovů," dodal.

„Také myslím," odpověděl Biggles. „Doufám, že někdo o tom vede záznamy."

„Není pravděpodobné, že by nějaká země zapomněla na kus půdy, kde vlaje její vlajka."

„Cha! Tomu nevěřte," vyprskl uštěpačně Biggles. „Co třeba ostrov Clipperton, který Mexičané nazývají Isla de la Passion? Všichni na něj zapomněli a skončilo to žalostně."

„Nevzpomínám si," svraštil čelo Raymond. „Co se stalo?"

„Podporuje to mé tvrzení, že lidé zapomínají na svůj majetek. Ostrov Clipperton, nazvaný po pirátovi toho jména, je kus skály v Pacifiku, asi 600 mil od pobřeží Jižní Ameriky. Jeho obvod měří dvě míle a ostrov není vyšší než šedesát stop. Když mělo dojít k jeho zabrání, činily si na něj nárok Francie a Mexiko. Schylovalo se dokonce k válce a celý případ přišel až před mezinárodní soud v Haagu. Zajímalo by vás, jak to skončilo?"

„Velice," přikývl Raymond. „Povídejte."

„Je to vzrušující příběh, i když tak docela nezapadá do představ o rajském ostrově. Mexiko se rozhodlo vztyčit na ostrově vlajku a vylodilo na Clippertonu oddíl jedenácti mužů a dvou důstojníků. Někteří z nich, včetně velícího důstojníka, pravděpodobně četli knihu Švýcarský robinzon, takže si představovali, že na ostrově půjde o zábavný výlet s piknikem. Vzali si tedy s sebou manželky. Protože na ostrově nebylo téměř nic k jídlu, dohodli se, že jednou měsíčně za nimi zajede loď a přiveze zásoby potravin. Jenomže úřednická hlava, která

tu důmyslnou akci vymyslela, byla vybavena jen slepičím mozkem. Úředník to zapomněl zaznamenat, takže došlo k tomu, že se na výsadek vzápětí zapomnělo. Představte si ty zoufale nekonečné hodiny, které vojáci i jejich ženy strávili čekáním na zásobovací loď. Ta totiž nikdy nepřijela!“

„Jak dlouho to trvalo?“

„Tři roky. Potom tam pouhou náhodou zastavilo jakési americké plavidlo. Námořníci našli na ostrově tři na kost vyhublé ženy a několik dětí, zubožených hladem a kurdějemi. Žily jak divoká zvěř a živily se jen tím, co vyvrhlo moře. Spása však přišla pozdě. Tu děsivou dietu přežila pouze jediná z žen. Vyprávěla pak, že když nepřijížděla žádná loď a muži byli hladem tak zesláblí, že sotva stáli na nohou, velící důstojník se třemi muži se vydal k pevnině vzdálené 600 mil ve zchátralé loďce poháněné vesly. Nikdo již o nich nikdy neslyšel. Poslední muž, který na ostrově zůstal naživu, pozbyl nakonec rozumu, prohlásil se za krále a z žen udělal své otrokyně. Choval se k nim tak strašlivě, že ho pak jedna z žen ve spánku zabila sekerou. Tady máte opravdový příběh z opuštěného ostrova. Když se to stalo na jednom ostrově, nevidím důvod, proč by k tomu nemohlo dojít i na jiném.“

„Vidím, že o ostrovech víte dost,“ poznamenal suše Raymond.

„Vím toho tolik, že by mě nemrzelo, kdybych už žádný neviděl.“

„Je mi líto, že se na to díváte takhle.“

„Aha, takže to mrzí vás. Povězte tedy, co vás trápí?“

„Mě netrápí nic. To jen úřad pro kolonie nás požádal, abychom se podívali na jeden malý kousek britského

majetku. Nedá se říct, že by na něj zrovna zapomněli, ale už nějakou dobu tam nikdo nebyl.“

„Mluvíte o ostrovu?“

„Jistě. Hovoříme přece už delší čas o ostrovech.“

„To vypadá na pěknou prácičku pro námořníky.“

„Jenomže je mnoho důvodů, které vedou k tomu, poslat tam raději letadlo. Vysvětlím vám to hned.“

„Nechtěl bych dlouhým vyptáváním plýtvat vaším časem, pane, pokud mě hodláte zasvětit do toho koloniálního problému. Jak je to dlouho, co někdo naposled vkročil na ten kousek země, který máme prozkoumat?“

„Podle zpráv, které o tom máme, rozumí se z oficiálního pohledu, tak asi dvacet let.“

„Dvacet let?“ Biggles vytřeštil oči. „Propánajána! Vždyť ten ostrov tam už nemusí být. Každý ví, že spousta ostrovů zmizela. Kdybych neměl dost lepší práce, předložím vám celý seznam takových případů. Opravdu, pane, nečekejte ode mě, že mě nadchne myšlenka hledat něco, co už třeba zmizelo ze zemského povrchu.“

„Myslím, že toho se bát nemusíte.“

„Tomu moc nevěřím. Ale když tam dvacet let nebyl nikdo, stejně to v podstatě postrádá smysl.“

„K něčemu to snad bude. To bychom právě rádi věděli. Požádali nás, abychom to zjistili.“

„Ten ostrov musí být pěkně daleko.“

„To taky je. Leží hodně stranou od všech pravidelných lodních spojů.“

„Kde to je přesně? Můžete mi udat jeho polohu?“

„Pojďte sem.“ Raymond vstal a přešel místností k mapě světa, která pokrývala téměř celou jednu stěnu. Místo ukazovátka sáhl po peru a ukázal na místo, ležící

skoro uprostřed Bengálského zálivu. Bylo to zhruba v polovině cesty mezi východním indickým pobřežím a jižní Barmou. „Tohle je ten rajský ostrov," řekl.

Biggles se podíval blíž. „Nic tam nevidím," zasípěl.

„Když se podíváte ještě líp, uvidíte tam maličkou tečku, jako od mouchy. Je červeně podtržená, což znamená, že jde o britské území. V běžném atlase ho nenajdete, musel byste mít speciální mapu. Tuze lituji, ale takovou mapu neseženete nikde v Londýně."

„Doufám, že se ten ostrov aspoň nějak jmenuje!" zavrčel Biggles.

„Ano. Je to ostrov Jean Bonney."

„Nemyslíte Bonny Jean?"

„Ne! Myslím doslova Jean Bonney! Zkráceně Bonney!"

„Kdo to byl?"

„Je to jméno lodi. Domnívám se, že loď pojmenovali po nějaké dámě, nejspíš po manželce jejího majitele. Jak patrně víte, za slavných objevitelských časů, kdy každou chvíli objevili nějaký nový ostrov, nedostávalo se pro ně jmen a tak se stalo zvykem, že námořníci pojmenovávali své objevy po sobě, po své lodi nebo po členech posádky. *Jean Bonney* bylo jméno plavidla Východoindické společnosti, kterému velel nějaký Skot jménem Grant. Na ostrov se dostal začátkem devatenáctého století, když ho tam zahnal hurikán. Šel na břeh pro pitnou vodu. Ostrov zabral a pokřtil ho jménem své lodě. Současně namalovali na skálu datum návštěvy a myslím, že by tam ještě mohlo být. V následujících sto letech tenhle náš ostrov naši lidé navštívili jen jednou nebo dvakrát, protože je daleko od pravidelných lodních tras."

„Není na něm tedy nic, co by stálo za odvezení?"

„V současné době to s jistotou nevíme.“

„Jak tomu mám rozumět?“ podrážděně zavrčel Biggles.

„Pojďte zpátky a posaďte se,“ řekl Raymond. „Povím vám, jak to všechno začalo.“

Když se vrátili ke stolu, Raymond pokračoval: „Nejprve bych vám rád řekl něco bližšího o ostrově. Má několik zvláštností.“

„Jaké? Je to korálový atol?“

„Také, ale jen z části. Většinou jde o skálu sopečného původu. Je jen málo přes míli dlouhý, asi tři sta yardů široký, je plochý, na obou koncích se zužuje a břehy leží nízko nad hladinou. Terén dosahuje výšky nejvíce dvaceti stop. Z toho důvodu, jak psal už kapitán Grant ve svém deníku, jej hlídka nezpozorovala, dokud nebyli těsně u něj. Ve svém zápise uvádí domněnku, že když se sem přižene hurikán, je ostrov na úrovni vodní hladiny. Leží na cestě ze severovýchodu na jihozápad. Na to nezapomeňte. To je důležité. Na návětrné straně je mírně zakřivená pláž, ale Grant zjistil, že se u ní pro silný příboj nedá přistát. Od té doby se přesvědčili, že tomu tak je v devadesáti devíti dnech ze sta.“

„Tak jak se Grant dostal na břeh?“

„Okamžik, hned se k tomu dostanu. Na opačné straně ostrova je korálový útes, který ohraničuje obvyklou lagunu. V ní je voda samozřejmě klidná, ale má to háček. Grant neobjevil v korálovém útesu žádnou mezeru. Jinými slovy, do laguny není přístup. Pokud tam je, Grant ho nenašel a zřejmě se nechtěl pokoušet proniknout dovnitř a riskovat tím díru do trupu. Na vnější straně útesu dno prudce klesá do hloubky asi jednoho sta sáhů. Na tom nebylo nic zvláštního a jemu to umožnilo zakotvit

co nejblíže břehu. Přikázal pak posádce, aby přenesla jeden záchranný člun přes korálový útes do laguny a tak se dostal na břeh.“

„Proč to všechno podstupoval?“

„Potřeboval pitnou vodu. U menších lodí je to běžné i dnes.“

„Našel nějakou?“

„Našel. Ve skalních dírách. Naplňují se podle všeho za monzunu. Zajímalo vás, proč na současnou prohlídku ostrova neposlali raději námořníky. Víte, pro loď to je nebezpečné místo. Dalo by se to provést, ale každé plavidlo, bez ohledu na velikost, by se muselo blížit k ostrovu pomalu, měřit hloubku olovnicí a potom k vylodění pátrací skupiny spustit člun. To všechno by trvalo dlouho a každý na ostrově, kdo by si nepřál být spatřen, by měl spoustu času se schovat a utajit svou činnost.“

„Je nějaký důvod předpokládat, že tam někdo je?“

„Řekněme, že by tam mohl být.“

„A co tam dělá?“

„To bychom právě rádi zjistili. Ale já jsem ještě neskončil. To, co vás z celé té historie bude zajímat nejvíc, teprve přijde. Řekl jsem vám něco o ostrově proto, abyste mě mohl nerušeně sledovat a nemusel se vyptávat.“

„Dobrá, pane, poslouchám,“ Biggles si zapálil cigaretu.

„O to zapadlé místo jsme se začali zajímat za války, když někoho s trochou fantazie v hlavě napadlo, že Bonney by se dal využít při leteckém přesunu důležitých lidí na barmské bojiště, bez rizika, že budou cestou sestřeleni, jak se nejednou stalo na trasách nad pevninou.

Válečné námořnictvo ostrov prozkoumalo a zjistilo, že po určitých úpravách by se dala připravit přistávací dráha, jakási mezistanice na půli cesty mezi Indií a jižní částí Barmy, dosti daleko od případné nepřátelské činnosti. Nepřítel by nás v tomhle prostoru zaručeně nehledal. Chápete?“

„Rád slyším, že v armádě byli vynalézaví chlapci.“

„Prostě to provedli. Byl to dost riskantní podnik, ale ve válce člověk musí podstupovat rizika, pro která by v době míru nebylo omluvy. Na břeh vyložili nejnutnější zásoby, postavili několik Nissenových baráků k jejich uskladnění i jako příbytek pro malou skupinu k udržování základny. Zavedli kyvadlovou leteckou službu. Tak se nakonec našlo pro Bonney využití a několik význačných osob cestovalo na Dálný východ přes tento zapomenutý ostrůvek. Nepřítel ho nikdy neobjevil. Válka skončila, jednotku stáhli domů a ostrov Jean Bonney zůstal opět natrvalo opuštěný. Ale tím to definitivně neskončilo. Nesetkal jste se při svém létání někdy s důstojníkem, s majorem letectva Stonehousem?“

„Nevzpomínám si na to jméno.“

„Nevadí. Stačí, když budete vědět, že po odchodu do civilu se usadil v Londýně a stal se úspěšným finančníkem. Když tak vydělal peníze, které potřeboval, sbalil kufry a začal si užívat. Miloval moře. Asi proto také za první světové války sloužil u královského námořního letectva! Teď měl slušné jmění a vrátil se na moře tou nejschůdnější cestou. Koupil si nákladnou parní jachtu a s pečlivě vybranou posádkou se vydal na poklidnou cestu kolem světa.

„A asi se zastavil na ostrově Bonney,“ hádal Biggles.

„Omyl. Ani nevěděl, že takový ostrov existuje. Jeho válečná letecká činnost ho nikdy nepřivedla blíž než na tisíc mil od něho. Loni však, cestou ze Singapuru do Kalkaty, uviděl něco podivného. Alespoň jako pilotovi mu to z místa, na němž se nalézal, připadalo velice podivné. Uviděl letadlo. Napřed ho slyšel a pak ho spatřil. Pomyslel si, že to je malý stroj, ale byl příliš daleko, aby mohl rozeznat typ. Zkušený letec si neuměl představit, co tu dělá, nebo kam míří. Považoval to za tak podivné, že si vypočítal jeho polohu a kurz a zapsal je do lodního deníku. Letadlo směřovalo k východu a Stonehousemu se zdálo, že nemá před sebou žádný cíl. Protože o ostrově Bonney nevěděl, domníval se, že letadlo, než bude moci přistát, má před sebou osm set mil volného moře. Došel proto tehdy k názoru, že pilot se bud pominul, nebo se rozhodl odejít ze světa dobrovolně.“

„Podnikl něco v té věci?“

„Co mohl dělat? Stroj měl v dohledu jen pár minut. Pokoušel se s ním spojit rádiem, ale na volání nedostal odpověď. Nenapadlo ho, co s tím dál dělat, ale když se vrátil do Londýna, zeptal se při první příležitosti přítele z aeroklubu, zda neví o letadle, které zahlédl na obloze nad mořem. Přítel čirou náhodou za války létal na trase přes ostrov Bonney a řekl, že soudě podle kurzu, letadlo mohlo směřovat právě tam. Potom při hovoru s někým z ministerstva letectví poznamenal, že slyšel že trasa přes ostrov Bonney je opět otevřená. Chlapík, se kterým hovořil, řekl, že pokud to je pravda, on sám o tom nic neví a nevěděl nic ani o záhadném letadle. Také jim nikdo nehlásil, že by v udané oblasti někoho pohřešovali. No, abych to zkrátil, tohle hlášení se jakýmsi způsobem, o kterém se nechci šířit, dostalo k uším jistého úředníka z

úřadu pro kolonie. Tím se spustila lavina. Muž z koloniálního si totiž začal dělat starosti, jestli někdo nenapadl náš nárok na ostrov Bonney.“

„A tak rozhodli, že přišel čas znovu se tam podívat,“ skočil mu Biggles do řeči.

„Přesně tak. Řekl jsem vám, proč považují za rozumnější poslat tam letadlo a nikoli loď. Ostatně válečné námořnictvo stejně nemá poblíž žádné plavidlo. Letadlo bude levnější a rychlejší.“

„Ano, to chápu,“ přikývl Biggles.

„Ale nemáte z toho radost.“

„Upřímně řečeno, pane, ani tu nejmenší.“

„Ale pokud vím, váš Lissie dává přednost práci v teplých vodách,“ zasmál se Raymond. „Proč mu ji nechcete dopřát?“

„Mám také raději teplou vodu, když se v ní nehemží žraloci, ale právě těchhle potvor je v Bengálském zálivu spousta. Mohl byste mi povědět něco bližšího o tom hnusném ostrůvku, který mě tak silně otravuje?“

„Pro účely přistání leží příhodně ve směru severozápadního nebo jihovýchodního monzunu. To umožnilo zřídit přistávací plochu.“

„Myslel jsem spíš na sehnání jídla. Dá se tam najít něco, aby trosečník nějaký čas přežil?“

„Nějakou dobu přežije. Obávám se ale, že pak bude mít kokosových ořechů a ryb, které si naloví, plné zuby. Nic jiného tam nenajde, pokud něco neroste na políčkách, která kdysi osévali chlapíci z posádky.“

„Je moře v laguně dostatečně hluboké pro přistání hydroplánu, aby si neudělal díry do trupu?“

„Myslím, že tohle nikdo nezjišťoval.“

„Hmm. Taky mě napadá, že na přistávací dráze roste křoví.“

„To nevylučuji. Obávám se, že pak musíte přistát na laguně.“

„Vy se obáváte, pane? Určitě ne tolik co já.“

„Nemluvte nesmysly, Bigglesworthe. Víte stejně dobře jako já, že když se pilot začne něčeho bát, znamená to pro něj, že přišel čas, aby pověsil přilbu a brýle na hřebík. Ale nechme toho. Řekněte mi, zda před cestou očekáváte nějaké potíže? Obvykle vás něco takového napadne.“

„Ano. Asi právě proto jsem se dokázal z každé cesty vrátit. Před startem se vždycky rád dozvím, nač bych mohl narazit po přistání. Myslím, že to je lepší, než padnout nepřipravený do trní.“

„No dobrá. Nemusíte hned být tak jedovatý. Co vás napadlo?“

„Dejme tomu, že ostrov bude na místě, já tam ve zdraví přistanu a někoho tam najdu. Co potom?“

„Zjistíte, co je to za chlapa, jaké je národnosti a co tam dělá. To je vše.“

„Smeknu klobouk, pozdravím a pak se odporoučím? Co když se mnou nebude chtít mluvit?“

„Vrátíte se domů a podáte mi zprávu. Když zamíříte přesně na udanou polohu, nebudete mít při hledání ostrova Bonney nejmenší potíže. Piloti ten ostrov za války vždycky našli. Předpokládám, že si zase vyberete typ Gadfly[1]. Má docela slušný dolet a když jste s ním v Jižní

[1] Gadfly. Celokovový hornokřídlý obojživelný jednoplošník, se dvěma motory o 1000 HP ve křídle. Místo pro dva piloty a šest cestujících. Dolet 2000 mil. K přistání na zemi má zatahovací podvozek a hydraulické brzdy.

Americe hledal loď s pokladem[2], nemohl jste si ho vynachválit. Když bude třeba, gadfly přeletí celý Bengálský záliv a možná ani nebude nutné, abyste na ostrově Bonney přistával. Při hloubkovém letu dokážete zjistit známky činnosti, pokud tam ovšem vůbec nějaké budou. Vezměte s sebou fotografický aparát. Neřeknu vám ale, co byste měl hledat. V tom to vězí. Pro váš klid – dá se vyloučit, že byste tam narazil na baterie protiletecké obrany. Kdy budete připraven k odletu?“

„Měl bych být na cestě tak do týdne,“ řekl zádumčivě Biggles. „Potěšil jste mě, že nemusím počítat s protiletadlovými děly. Ale potřebuji čas na kontrolu letadla, na zkušební let a na sehnání a naložení zásob. I kdybych neměl na ostrově nic najít, patrně přistanu na laguně už proto, abych si odpočinul. Dlouhý let přes moře přináší s sebou značné napětí. Za letu musíte vždycky počítat s tím, co by se stalo, kdybyste musel nouzově přistát. Naděje, že vás zachrání náhodná loď, je nepatrná. Teď jen doufám, že ze dna laguny nevyrostl korál, nebo že do ní rozbouřené vlny nesmetly kus skály z útesů. Proto si pořád myslím, že by to byla práce spíš pro hochy v námořnickém.“

„Souhlasil bych s vámi, ale už jsem vám řekl, proč se rozhodli poslat nejdřív letadlo. Nemračte se tak. Je to zbytečné. Může se stát, že na tom opuštěném ostrově najdete něco zajímavého.“

„To je přesně to, co mi vadí nejvíc,“ zavrčel Biggles.

„Mohou tam být nějaké vzácnosti,“ usmál se Raymond.

[2] Viz Biggles nad Ohňovou zemí – Riopress 2001

„Pokud tam něco takového najdeme, buďte si jist, že se bez toho klidně obejdu. Spíš doufám, že nenajdu nic.“

„Koho si vezmete s sebou? Je mi jedno, koho si vyberete, pokud tu zůstane někdo, kdo se postará o běžné záležitosti, když vy budete na výletě.“

„To je opravdu vtipné, pane,“ ušklíbl se Biggles a pak, už bez ironie, dodal: „Ještě si to rozmyslím. Asi nechám mládence, aby si o tom rozhodli sami. Nebo, jestli budou chtít letět všichni, ať rozhodne los.“ Biggles vstal. „Raději se začnu připravovat.“ Vyšel z místnosti a vrátil se do své kanceláře, kde se setkal s tázavými pohledy tří policejních pilotů.

„Tak co si na nás Raymond vymyslel tentokrát?“ zeptal se Ginger Hebblethwaite. „Bude to hodně napínavé?“

„Kdož ví. Nejspíš to bude jen běžná rutina,“ odpověděl Biggles a posadil se na roh svého stolu. „Také záleží na tom, čemu říkáš hodně napínavé. V kostce se jedná o toto. V Indickém oceánu, nebo přesněji v Bengálském zálivu, je údajně malý britský ostrov Jean Bonney, který po dlouhá léta nikdo oficiálně nenavštívil. Dostal jsem rozkaz, abych se na něj mrkl. To je všechno.“

„Jemináčku, kdepak se ve veliteli najednou vzalo tolik lásky k drahé Jean?“ zeptal se Bertie.

„Omyl. Není v tom nic intimního,“ ušklíbl se Biggles. „Začalo to jinak. Bývalý důstojník RAF, kterého zřejmě milují bohové, protože se stal milionářem, křižoval se svou jachtou v Bengálském zálivu a spatřil blíže neurčené letadlo, jak uhání na východ po patnáctém stupni zeměpisné šířky. To je kurz, který pilota zavede, ať už to ví nebo ne, přímo nad ostrov Jean Bonney, nebo do

jeho blízkosti. Zkusil se s letadlem spojit rádiem, ale nedostal odpověď a…“

„Takže se jedná o záchrannou akci?“ přerušil ho Algy.

„Ne tak docela, neboť náš zbohatlý kolega se zatím stačil vrátit domů, takže od jeho zjištění již uplynulo hodně času. Nejspíš není koho zachraňovat. Usuzuji, že hlavním záměrem je jenom obhlédnout situaci a zjistit, zda někdo nehodlá štípnout jeden z posledních zbytků britského impéria. Odstartuji, jakmile mi připraví gadfly. Koho z vás zajímá dovolená v teple? Nekřičte všichni najednou.“

Zvedly se tři ruce.

„To jsem si myslel,“ řekl Biggles, „jenže všichni jet nemůžete. Vezmu jen jednoho!“

„Proč jenom jednoho?“ vyhrkl zrzek.

„Je dost důvodů. Za prvé by nemělo smysl tahat na tak značnou vzdálenost živou přítěž. Raymond také trvá na tom, aby zde zůstal schopný zástupce. To za druhé. Za třetí se budu cítit mnohem lépe, když budu vědět, že tady čeká připravený záložní letoun, který mě vyzvedne, kdybych si na tom kusu skály musel zahrát na robinsona. Jestli chcete letět všichni, dohodněte se mezi sebou. Nebo, abyste se mezi sebou nepopřáli, budeme raději losovat.“

Biggles vytrhl z poznámkového bloku tři lístky papíru. Na jeden napsal „start“, zbylé dva nechal čisté a všechny položil na stůl lícem dolů. „Poslužte si,“ vybídl své přátele.

Ginger táhl jako první a otočil nepopsaný papír. „Nemám štěstí,“ zamumlal otráveně.

Druhý lístek otočil Bertie a smutně svraštil čelo. „Takže zase budu bez vlastnoručně trhaných banánů," povzdychl si.

„Banány bys tam stejně nenašel," prohlásil Biggles a pohlédl na Algyho. „Zdá se, že zase jednou poletíme spolu, parťáku," řekl. „Posaď se a já ti povím, co se ještě musíš dovědět. Pak se dáme do díla."

KAPITOLA DRUHÁ

PUSTÝ OSTROV BONNEY

Od obzoru k obzoru připomínala obloha modrou neměnící se klenbu z nejčistšího lazuritu. Po ní se svou prastarou dráhou pomaličku šinulo slunce a jeho vzdálená pec vysílala k zemi žhavé paprsky. Také moře bylo modré tou trvalou ultramarínovou modří bezedných hlubin. Mezi modří moře a oblohy hučel lidmi vytvořený vetřelec nazývaný letadlo a letěl určenou cestou jako stěhovavý pták. V pilotní kabině byli dva muži – Biggles a jeho dlouholetý přítel a druh, seržant letecké policie Algy Lacey. Oba byli stejně oděni do prostých cvičebních kombinéz barvy khaki. Oba měli na hlavách tropické přilby na ochranu proti slunci, které v blízkosti rovníku dokáže vytvořit nesnesitelné podmínky pro život, ať už jste na zemi, na moři nebo v letadle.

Už nějakou dobu spolu nepromluvili. Trávili v letadle celý týden a odpočívali jen v noci. Cesta k poměrně maličkému kousku země ve vodním světě byla dlouhá a únavná a nebylo o čem mluvit. Od chvíle kdy v Indii opustili kalkatské letiště Dum Dum, nespatřili pevninu ani ostrov. Při těch několika vzácných příležitostech, kdy Biggles otevřel ústa, udělal to vždy jen proto, aby se zeptal a otázka se neměnila: „Vidíš něco?“

„Vůbec nic,“ zněla stále stejná odpověd.

S očima upřenýma chvílemi na přístrojovou desku a potom na ničím nerušený pás obzoru, Biggles položil otázku znovu.

„Vůbec nic,“ zahučel Algy, vzápětí se však do jeho hlasu vkradla špetka znepokojení. „Bonney by se už ale měl objevit – pokud pořád leží na stejném místě.“

„Bude určitě ležet na stejném místě, jestli ovšem vůbec někde leží,“ odpověděl Biggles. „Já k těm malým zapadlým ostrovům nemám nejmenší důvěru. Slyšel jsem už stokrát, že se občas, stejně jako se to stává lodím, beze stopy ztrácejí. Nejeden kapitán se plavil v místech, kde měl najít ostrov a na padesát mil kolem neviděl ani píd země.“

„V takovém případě se v prvé řadě domnívám, že údaje o poloze ostrova byly nesprávné,“ namítl Algy.

„Snad. Mohlo to být i jinak. Třeba následkem vulkanické činnosti nebo pohybem dna oceánu. Například jako ostrov Dougherty v jižním Pacifiku. Byl to docela řádný kus země, osm mil dlouhý a osmdesát stop vysoký, s velkým sídlištěm tuleňů a různých ptáků. Zakreslili ho do map a několik lodí ho navštívilo, ale všechny další pokusy o jeho vyhledání byly neúspěšné. Nakonec ho vymazali ze všech map. Stejně to dopadlo i s jinými ostrovy.“

„Doufejme, že tohle se ostrovu Jean Bonney nestalo.“

„Mohlo by se mu to stát a ani by mě to moc netrápilo. Možná by to bylo to nejlepší, co by nás mohlo potkat. Ale na podobné úvahy je ještě brzy. Měj oči otevřené. Nemůže být daleko. Není moc velký a leží jen nízko nad hladinou.“

Hovor ustal, ale uplynulo jen několik minut a Algy se napřímil a zahleděl se do dálky.

„Co je?“ zeptal se Biggles.

„Myslím, že vidím příboj. Buď je to příboj nebo skupina velryb.“

„Kde?“

„Pětačtyřicet stupňů vlevo vpředu. Asi čtyřicet mil před námi, ačkoli při této viditelnosti to může být i víc.“

Biggles stočil nos gadfly do naznačeného směru. Chvíli mlčel.

„Myslím, že máš pravdu,“ řekl konečně. „Jestliže jsme neobjevili zbrusu nový ostrov, což není moc pravděpodobné, může to být jedině Bonney. Podle mapy není v okruhu dvou set mil jiný ostrov. Zdá se tedy, že je stále nad vodou. Až budeme blíž, dávej pozor na kouř. Pokud tam někdo je, tak jakmile nás uslyší nebo zahlédne, zažehne oheň, který by měl mít připravený. Myslím si, že trosečníci to tak obvykle dělají.“

„Proč myslíš, že jestli tam někdo je, musí to být trosečník?“

„Nedokážu si představit, že by na Bonney žil někdo dobrovolně. Několik mužů už ten zapadlý kout vyzkoušelo, ale velice brzy toho měli až po krk.“

„Žádný kdo má všech pět pohromadě by úmyslně neodešel z dosahu lékaře či zubaře,“ řekl Algy. „Co by sis počal, kdyby tě rozbolel zub?“

„Vzpomínám si, jak jeden chlapík, nějaký německý lékař, zkusil vyrovnat se s takovou potíží tím, že si dal vytrhat všechny zuby a nahradit je protézami z nerezu.“

„Musel pak vypadat kouzelně,“ ušklíbl se Algy. „Jakpak to s ním dopadlo?“

„To nikdo neví. Nikdo z lidí, kteří ho navštívili, ho nenašel doma. Možná že nešťastnou náhodou své zuby spolkl a pak se osobně ukousal k smrti. Ještě nevidíš kouř?“

„Nevidím.“

„Pak je nepravděpodobné, že bychom tam někoho našli. Jestli tam někdo je, už musí slyšet zvuk motorů.“

Letadlo bylo nyní už tak blízko ostrova, že letci mohli rozeznat podrobnosti. Vypadal přesně tak, jak jej Raymond popsal a vysoké vlny bušily do návětrné strany ostrova v pravidelném rytmu kyvadla starých hodin. Na odvrácené straně se prostírala uzavřená laguna, klidná a mírná jako příslovečný rybník. Její mělké dno vyzrazovala různá barva vody uvnitř korálového útesu. Pouze na jediném místě, vysunutém nejblíže k moři, se voda mírně čeřila. Samotný ostrov byl z větší části pokryt svěží zelení, ale dalo se na něm najít i dost skal a písečných ploch. Na jednom cípu rostl hájek kokosových palem, které patrně vyrostly z ořechů vyvržených vlnami a kymácely ve vzduchu svými zelenými vějířovitými listy.

„Tak tady ho máme,“ řekl Biggles. „Myslím, že by se dal označit za školní příklad klasického opuštěného ostrova, jestli ovšem něco takového ještě existuje.“

„Z výšky vypadá hezky,“ odpověděl Algy. „Skoro jako divadelní dekorace. Vidím, že tam dosud stojí několik Nissenových baráků. Co se děje?“ dodal, když motory zvolnily svůj chod a stroj začal klesat.

„Tady je pravé místo pro člověka, který touží po klidném životě, jenomže si myslím, že tu nikoho takového nenajdeme,“ řekl Biggles. „Pro začátek se proletíme nízko nad ostrovem, abychom kromě jiného viděli, jak po mnoha letech vyhlíží stará přistávací dráha. Potom, jestli po nás nikdo nezahájí palbu, a když vydrží slušné počasí, můžeme přistát na laguně. Jen na chvíli. Trochu si vydechneme a dáme si cigaretku. Po zajištění

letadla si můžeme i zaplavat a zůstat tu přes noc, abychom poznali jak chutná život daleko od kraválu pouličního provozu a zápachu benzinu. Můžeme…“

„Hej! Počkej!“ přerušil ho Algy. „Viděl jsi to?“

„Co jsem měl vidět?“

„Toho chlápka. Nakonec tam přece jen někoho najdeme!“

„Víš to určitě?“ zamračil se Biggles.

„Určitě… no, skoro určitě. Viděl jsem nějakého člověka, který vtrhl do jednoho z baráků. Krčil se, jako by se schovával.“

„Pozoruhodné!“

„Jestli to nebyl člověk, strašně se mu podobal. Mohla to být i veliká opice.“

„Těžko bychom tady našli opici, ať už velkou nebo malou, ledaže by utekla z nějakého lodního zvěřince. Sleduj ten barák.“

„Dobrá. Jsem si jistý, že jsem viděl nějaký pohyb. Nemohl jsem se zmýlit.“

„Jestli je tam člověk, proč by utíkal před letadlem? Čekal bych od něj, že vyběhne na prostranství a bude skákat radostí.“

„Na to ti neodpovím. Řekl jsem ti jen, co jsem viděl.“

„Jdeme na přistání. Potom uvidíme.“

Biggles sestoupil s gadfly na sto stop, potom obletěl pobřeží a klouzal nad lagunu. „Vypadá to docela čisté,“ poznamenal trochu nerozhodně. „Člověk si nemůže být docela jistý. Vsadil bych se, že ta voda je průzračná jako ve studánce. Vidíš odtud až na dno, to ale neznamená, že kousek pod hladinou nemůže být nějaký výstupek.

Nezbyde než zkusit štěstí. Ale než to uděláme, podíváme se ještě na tu přistávací plochu.“

Nebylo těžké ji najít, protože jediný rovný, dostatečné dlouhý pás se nalézal uprostřed ostrova a tvořil jakousi jeho páteř.

„Vypadá to trochu zarostlé, ale rozhodně to ještě nezmizelo ze světa,“ prohodil Biggles. „Vlastně to není ani tak zarostlé jak jsem očekával, když tu tolik let žádné letadlo nepřistálo. Nejsou tu ani známky po nějakém zříceném letadle, takže to jedno, které letělo tímto směrem, tu nakonec nepřistálo. Přece jen dám přednost laguně. Přistaneme a protáhneme si nohy. Potom bychom se mohli i vykoupat, abychom spláchli pot.“

Znovu pomalu přeletěl lagunu a díval se na průzračnou vodu. Dno, představující mnohobarevný obraz korálů, skal a písku, bylo vidět v překvapujících jednotlivostech, ale pokud se dalo rozeznat, nic hladinu nenarušovalo. Uklidněný Biggles udělal poslední manévr. Ubral plyn a dovolil plovákům, aby se zlehka dotkly hladiny, jež připomínala sklo, a pokračovaly dál, až ji rozčísly a vytvořily na ní brázdu podobnou písmenu V. Potom se zastavily. Vodní ptáci na korálových útesech přihlíželi pozoruhodnému představení, ale vůbec to s nimi nehnulo.

„Tak jsme přece jenom dole,“ řekl Biggles a prohlížel si okolí, zvláště pak pobřežní čáru ostrova. Byla to z větší části směsice skal, valounů a balvanů, ačkoli tam nechyběly ani dvě malé pláže, pokryté bílým korálovým pískem.

„Myslím, že zůstaneme na vodě,“ rozhodl se. „Bude tak snadnější odstartovat pro případ, že by se změnilo počasí a museli bychom odsud spěchat. Přivážeme letadlo

k tamhleté skále. Vypadá jako by ji někdo připravil k uvazování lodí. Zajedu tam s letadlem a ty zatím dávej pozor, jestli tu někdo nečíhá. Přiznám se, že to co jsi viděl, mě trochu zneklidnilo. Stejně se mi ale nechce věřit, že by tu někdo byl.

Jestli ano, určitě už pospíchá k laguně. Řekl bych však, že se k nám tak rychle nedostane."

Zatímco Algy pozoroval ostrov, Biggles se přiblížil s letadlem těsně ke skále, o které mluvil a pevně je uvázal, takže stroj se lehce vznášel na vodě, která byla jasná a průhledná jako vzduch. Vypnul motory a vystoupil na břeh.

„Vidíš něco?" zeptal se Algyho, který se k němu připojil.

„Ne. Nejde mi to na rozum. Přísahal bych, že jsem u té chatrče někoho viděl."

„Brzy to nade vší pochybnost zjistíme," prohlásil Biggles. Slyšeli jenom nejasné dunění příboje z opačné strany ostrova.

„Pěkné místo k tomu, aby si tu někdo postavil stan a užil hezkou dovolenou," prohodil Algy.

Biggles mlčel. Upíral oči na jedno místo v dlouhém nepravidelném pásu korálového útesu.

„Na co se to díváš?" chtěl vědět Algy, který na něho náhodou pohlédl.

„Na to vlnění u protější strany útesu. Podle mých informací, či přesněji podle Raymondova vysvětlení, proč námořní síly nemohly prozkoumat ostrov, bylo to proto, že v korálovém útesu není průchod a loď by se nedostala do laguny. Kromě toho silný příboj na druhé straně ostrova je po většinu dní pro přistání nebezpečný. Jenomže jestli teď nevidím v útesu průrvu, tak mám něco

s očima! Odkud by se jinak to vlnění vzalo? Nemůže to být nic jiného než obvyklé mořské vlnobití, které vniká do laguny nějakým průchodem.“

„Chápu,“ odpověděl Algy. Jen nevím, co ti na tom záleží, když už jsme dávno uvnitř?“

„Netvrdím, že mi na tom nějak zvlášť záleží, ale připadá mi to divné. Někdo tehdy udělal chybu, nebo se útesová hráz prolomila před nedávném. Měli bychom si to před odletem prověřit, protože pokud je do laguny přístup, admiralita by to měla vědět, aby dala opravit plavební směrnice. To by závažně změnilo údaje o ostrovu. Ale nejlepší ze všeho bude, když si všechno projdeme.“

Po těch slovech se Biggles zvedl a společně s Algym vykročil po mírném svahu do středu ostrova, k místu kde v době války vybudovali přistávací plochu. Nalézt ji nedalo žádnou práci. Po zdolání mírného stoupání se zastavili. Před a pod nimi se táhl do značné dálky pruh rovného a vyčištěného terénu.

„Je to v lepším stavu, než bych po dvaceti letech bez provozu předpokládal,“ poznamenal Biggles. „V těchhle zeměpisných šířkách roste vegetace rychle a brzy stačí zakrýt všechna volná místa, kde je aspoň troška prsti.“ Podíval se na Nissenovy baráky umístěné na nejvzdálenějším konci plochy. „Musel ses mýlit, když jsi myslel, že někoho vidíš,“ hovořil dále. Jestli tady žije nějaký robinson, musí být slepý a hluchý, jinak by nás dávno viděl.“

Když popošli o kousek dál, znovu se zastavil a zadíval se pod své nohy. „Hleďme, copak je tohle?“ ukázal na pahýl, který zřejmě zbyl z mladé palmy. Jestliže tu od války nikdo nebyl, jak se to mohlo stát? Ten stromek někdo usekl. Podívej se. Někdo ho nedávno

odsekl ostrou sekerou. Je to čistý řez a je poměrně čerstvý. Tohle rozhodně nikdo neudělal před dvaceti lety. A ještě ti řeknu něco. Pokud tady neřádila bouře, člověk, který stromek usekl, musel ho odtáhnout pryč. Koukej, tamhle leží, stranou od přistávací dráhy. Chápeš, kam tím mířím?“

„Ano, rozumím co máš na mysli,“ odpověděl Algy pomalu. „Někdo na zdejší dráze nedávno přistál.“

„To bych si nedovolil tvrdit, ale někdo tu určitě něco dělal od doby, kdy se tohle místo naposledy používalo s vědomím armády. Jen se podívej na přistávací dráhu. Je čistá. Všechno co by překáželo, někdo uklidil. Mám pocit, že se tu něco děje.“

„Nerozumím tomu,“ řekl Algy a vážně vypadal zmateně. „Jestli sem někdo přijel ve člunu, kam ho schoval? A proč sem přijel? Jestli sem přiletělo letadlo, které viděli letět tímto směrem, kde si ho zaparkovali? Není tady, jinak bychom ho viděli, ať už je celé nebo je z něj vrak. Není možné schovat letadlo na tak přehledném kusu země, jako je tady.“

Biggles chvilku přemýšlel. Pohlédl na Algyho s pobaveným úsměvem. „Možná že se ti ještě omluvím. Zdá se, že tu máme hezkou malou záhadu, a jestli se nám bude chtít ztrácet čas s řešením, můžeme se o to pokusit. Nemělo by být tak těžké vypátrat, kdo sem přišel. Asi nebude spát venku, když může mít střechu nad hlavou. Jestli pobýval v některém tom Nissenově baráku, musel tam určitě zanechat stopy. Ty by nám pomohly v dalším pátrání. Ne že by to bylo tolik důležité. Myslím, že tu nikdo žádnou velkou škodu napáchat nemůže. Koukneme se na ty baráky. Jdeme. Nebude to trvat dlouho.“

„Nač ten spěch?“

„Zatím nespěchám. Ale v těchto končinách dochází k nepříjemnému jevu, kterému se říká hurikán, cyklón nebo tajfun. Ale ať už si to pojmenuješ jak chceš, bych byl nerad, kdyby nás to tady zastihlo. Zaručeně by nás zaskočilo, jak by zatočily vlny s naším letadlem.“

„Vsadil bych se, že chlápek který udržuje přistávací dráhu je dosud na ostrově,“ prohlásil Algy, když kráčeli k barákům. „Já si nevymýšlím. Jak jsi to myslel s tou omluvou?“

„Třeba tam opravdu někoho najdeme a k tomu mohu říct jen jedno. Jestli máš pravdu, pak s tím člověkem není něco v pořádku. Proč by se před námi schovával? Poctiví lidé přece neutíkají před hosty a určitě už ne na takovém místě, jako je tohle.“

„Musím říct, že na pravého trosečníka by to bylo divné chování,“ připustil Algy.

„Neřekl jsem, že to je opravdový trosečník. Jestli tu skutečně někdo žije, potom sem přišel o vlastní vůli a věděl přitom, kam jde a proč.“

Oba se odmlčeli, pokračovali v chůzi a nespouštěli oči z baráků, které stály ještě kousek před nimi. Zastavili se na přistávací dráze, kudy byl nejsnadnější přístup k půlkruhovým omšelým budovám z vlnitého plechu, a všimli si, že na více místech plochy se z ní někdo snažil odstranit překážky. Stále ještě se nikdo neukazoval. Jediné co se pohybovalo, byl racek přelétající nad plání a potom mírně se zachvívající vějířovité listy palem v nedalekém háječku. Slyšeli jen nárazy vln příboje, podobné nejasnému šumu při provozu na hlavní ulici tichého městečka. Zde však všude kolem ležel pouze oceán, zářivě modrý a lhostejný k vjemům lidských vetřelců.

Došli k nejbližšímu baráku. Dveře byly otevřené dokořán a tak nahlédli dovnitř. Až na záplavu smetí a všemožného harampádí byl prázdný. Přešli k vedlejšímu baráku. I tady byly dveře otevřené a založené kusem korálu. Nahlédli dovnitř. Strnuli, protože nemohli uvěřit vlastnímu zraku. Na skládací židličce tam seděl jakýsi muž. Nepohnul se, jen zvedl oči od velké, docela pěkné lastury, na níž cosi kutil.

„Mohu vám nějak pomoci?“ zeptal se tiše příchozích tónem který naznačoval, že místem jeho výchovy mohla být univerzita v Oxfordu.

Bigglesovi chvilku trvalo, než se vzpamatoval.

„Ne, děkuji,“ řekl pak stejně zdvořilým tónem. „Mysleli jsme si spíš, že my bychom mohli pomoci vám.“

„Jsem vám velice zavázán, ale žádnou pomoc nepotřebuji,“ zněla stručná odpověď a muž stočil zrak zpátky k lastuře.

Biggles pohlédl na Algyho, jenž mu s vytřeštěnýma očima pohled vrátil. Co se tu dalo ještě říci, když jim ostrovan dal více než jasně najevo, že o rozhovor nestojí?

Biggles se dotkl Algyho ramene na znamení, že je čas odejít.

KAPITOLA TŘETÍ

ROBINSON JMÉNEM COLLINGWOOD

Než Algy odešel, zevrubně si muže z ostrova prohlédl. Jeho věk odhadoval na něco mezi třiceti a čtyřiceti lety. Měl hladce oholenou tvář s jemnými rysy, která by mohla patřit umělci nebo intelektuálovi. Ten dojem ještě zvyšovaly velké brýle s obroučkami z rohoviny. Měl černé, značně dlouhé, dozadu sčesané vlasy, přesto však mu jeden volný pramen splýval přes vysoké čelo. Z jeho jemně modulovaného hlasu se skutečně dalo soudit, že jde o vzdělaného a kultivovaného muže, i když se o jeho výchovu nemusel starat právě Oxford.

Pokud na něm bylo ještě něco překvapivého, pak to byl jeho oděv, který se vůbec nehodil k jeho zjevu. Tím spíše, když uvážíme, kde byl a kde by docela postačily šortky nebo dokonce plavky. Chlapík měl na sobě vlněnou košili, zastrčenou do nepopsatelně špinavých montérek a na nohou měl těžké kožené boty. Takže zatímco jeho tvář a ruce patřily kulturnímu, ba dokonce kultivovanému člověku, jeho oděv spíše ukazoval na nádeníka.

„Co s tím teď uděláme?“ zeptal se Algy s nádechem triumfu ve hlase, když kousek poodešli. „Jak je to s tou omluvou? Neměl jsem pravdu? Byl jsem si jistý, že tu někdo je.“

„Dobrá, dobrá, měl jsi pravdu," odsekl Biggles. „Vždyť jsem se ti už omluvil. Nemusíš to hned rozkřikovat, aby to slyšeli všichni místní rackové."

Zastavili se u něčeho, co vypadalo jako pokus o malý zelinářský záhonek. Nebyl příliš úspěšný, soudě podle úrovně salátů, rajčat a podobných výpěstků.

„Tak co si s ním počneme?" opakoval Algy.

„Můj první dojem je, že jsme narazili bud na šílence nebo na mazaného šarlatána. Tváří se přespříliš slušně a uhlazeně, takže je téměř jisté, že jde jen o přetvářku. Ale mě nenapálí. Snaha toho chlapíka vydávat se za někoho jiného, páchne falší a než odsud odejdu, zjistím co v tom vězí. Trvale tu žije, o tom se nedá pochybovat. V baráku, kde seděl, je moderní kuchyňský sporák a vzadu, jak jsem si všiml, stojí postel. Řekl bych, že tu není moc dlouho. Dokazuje to zelenina, kterou se pokouší vypěstovat. Také to je náznak, že tu hodlá zůstat. Pokud jde o něho, mohu se mýlit, ale přinejmenším jednu věc vím určitě, nehledě na to, že nás tady zřejmě nechce. Není trosečníkem. Alespoň jsem nikdy neslyšel, že by ztroskotaný námořník vylezl z moře na pláž a nesl si na zádech postel se sporákem."

„Všiml sis, v jakém hrozném stavu měl šaty? Všechny ty špinavé šmouhy… Jako by v těch šatech kopal díry do země! Proč vůbec na pustém ostrově nosí takové šaty?"

„Řekl bych, že na ochranu."

„Před čím?"

„To netuším."

„Tak co dál? Vymázneme odsud a necháme ho jeho osudu?"

„To mě ani nenapadne."

„Asi si myslí, že když nás tak chladně přivítal, urazíme se a odejdeme. Prostě nás tu nechce!“

„Jenže právě to ve mně vzbuzuje podezření, že se na ostrově dá najít něco víc, než to co je vidět na první pohled, neboli skály, písek, korálové útesy a palmy z ořechů, co vyvrhlo moře.“

„Tak co budeme dělat? Ty jsi šéf.“

„To ti povím, až si to promyslím. Pokud si náš zdvořilý přítel z baráku rád hraje na robinsona, je to v pořádku a já proti tomu nic nemám. Ale ani jeho zdvořilost ho neomlouvá, aby nepřijal hosty. To je přece mezi slušnými lidmi běžné, i když návštěva přijde bez pozvání. Protože to neudělal, je naprosto jasné, že nás tady, jak říkáš, nechce. Proč ale?“

„To mi pověz.“

„Protože tady něco je a on by nejraději, abychom o tom nevěděli. Jiný důvod nemůže mít.“

„Co když objevil v laguně nedotčenou ústřicovou lavici a sbírá tam perlorodky?“

„Na potápění pro ústřice nepotřebuješ montérky. Ne, tady nejde o perly! Kdyby hledal perly, viděli bychom tu lastury rozhozené na slunci, aby vyhnily. Tak se to obvykle dělá, když je jich hodně. Nedovedu si ho představit, jak otvírá škeble nožem a kromě toho bychom je tu cítili. Hnijící ústřice páchnou na sto honů. To není správná odpověd. Ale já už přijdu na to, oč mu jde.“

„Jak to uděláš?“

„Položím mu několik přímých otázek. Nedám se odbýt a hned se přestane tvářit, jako by mu patřil celý ostrov.“

„Co když se s tebou odmítne bavit?“

„Tím jen dokáže, že něco skrývá. Poctivý člověk nemá důvod něco tajit.“

„Teď tam dělá něco s lasturou.“

„To není lastura od ústřice, jestli na ně pořád myslíš. Vraťme se tam a promluvíme si s ním znovu.“

„Ještě vydrž,“ řekl Algy. „Podívejme se napřed do sousedního baráku. Jestli se nepletu, je to ten, ze kterého jsem ho viděl vycházet, když jsme přilétali.“

Přešli několik yardů k vedlejšímu baráku. Dveře byly přivřené, ale ne na zámek. Algy do nich strčil a rozevřel je dokořán, aby dovnitř vniklo světlo.

Na první pohled se barák zdál být prázdný. Nebylo v něm nic zajímavějšího než hromada suchých prutů z palmových listů, které asi sloužily jako palivo. Algy již chtěl vyjít ven, ale Biggles se sklonil k hromadě a začal ji rozebírat. Netrvalo dlouho a objevil, co pod ní leží. Nejprve vytáhl rýč, potom špičaté železné páčidlo. Podíval se na Algyho a se zvláštním úsměvem řekl:

„Nikdy nevíš co najdeš, dokud se nepodíváš. Jestli jsem po celý život nebyl úplný pitomec, tak takové nástroje se nepovalují na opuštěných ostrovech bez důvodů. Běžně je nenajdeš ani na palubě většiny lodí. Chtělo by mnohem víc fantazie než mám, představit si trosečníka, jak vystupuje na břeh s nákladem železářského zboží pod paží. Pochybuji, že by tímhle nářadím otvíral ústřice.“

„Když nás viděl přilétat, určitě spěchal tohle ukrýt,“ domýšlel se Algy. „To bylo ve chvíli, kdy jsem ho zahlédl z letadla.“

„Myslím, že to je docela logická domněnka,“ souhlasil Biggles. „Pročpak je asi schovával?“

„Nechtěl, abychom je viděli.“

„Správně. A proč to nechtěl?“

Algy zavrtěl hlavou. „Na to si odpověz sám.“

„Tak dobrá. Mohly by být důvodem k nepříjemným otázkám. Proto!“

Cestou ven se Biggles sehnul a sebral něco z podlahy. „Podívejme se, copak je zas tohle?“

Vypadalo to jako tmavošedý kus uschlého bláta.

„Co je na tom zajímavého?“ zeptal se Algy. „Mně to připadá jako obyčejný kus bláta.“

„Nebylo by to tak zajímavé, kdyby toho zde bylo víc než jeden kousek. Podlahu tvoří výlučně písek a venku je to stejné. Jak se sem potom dostalo bláto? Samo sem nepřiletělo. Já ti povím, jak se to tu octlo. Někdo to sem přinesl. Kdo to asi byl? Protože tu je jen jediný člověk, není těžké hádat. Ale proč ho sem přinesl, to zatím nevím. Snad na to přijdu, až si všechno v klidu srovnám v hlavě. Zatím to může počkat. Je to jenom maličkost, která nemusí mít žádný význam. Ale jak kdysi řekl jeden člověk, moudřejší než já, v životě mají často váhu maličkosti. Teď si půjdeme popovídat s obyvatelstvem ostrova Jean Bonney, jež představuje jedna osoba.“

Vrátili se k prvnímu baráku. Jeho obyvatel dosud seděl na židli a cosi dělal, nebo spíš předstíral, že něco dělá, s lasturou. Když se návštěva znovu objevila ve dveřích, sotva se obtěžoval zvednout hlavu, ale tentokrát zněl jeho hlas docela jinak než poprvé. „Tak co?“ řekl ostře. „Už jste s tím čmuchánim skončili?“

„Zdaleka ještě ne,“ odpověděl Biggles přívětivě. „My teprve začínáme. Copak to děláte s tou lasturou?“

„To není lastura. To je zkamenělina. Náhodou jsem biolog.“

„Rozumím. Nebude vám vadit, když vám položím několik otázek?“

„Bude!“ drsně zavrčel chlapík. „Důrazně protestuji proti vašemu obtěžování a tím více proti neoprávněnému výslechu. Zmizte. Přece vidíte, že mám práci.“

„Ani mi neprozradíte své jméno?“

„Nač to potřebujete vědět?“

„Třeba ze zvědavosti.“

„Táhněte k čertu.“

„Zdá se, že jste dost nevychovaný chlapík,“ pokáral ho Biggles. „Máte pro zatajování svého jména nějaký důvod? Za těchto okolností to je naprosto přirozená otázka, to byste měl uznat.“

„Jestli se proto budete cítit šťastnější, tak vám to prozradím. Jmenuji se Clarence Collingwood.“

„Děkuji. Hned je mi líp. Proč jste sem přišel?“

„Prostě se mi tu líbí. Není to dostatečný důvod?“

„Dejme tomu. Jak jste se sem dostal?“

Collingwood se zamračil. „Už jsem vám přece řekl, že si nepřeji, abyste se mě vyptával. Nevím kdo jste, nebo kam máte namířeno, tak prosím přidejte plyn a starejte se o své věci.“

„Ale to právě dělám,“ usmál se Biggles. „Starám se o své věci.“

To muže přimělo, že se na Bigglese zadíval ostřeji. „A jaké to jsou věci?“

„Tenhle ostrov, pokud to nevíte, je britský. Do Londýna došla zpráva, že se na něm usadila jakási neoprávněná osoba. Poslali mě, abych to vyšetřil.“

„Ach! Tak takhle to je. Který všetečka to vyzvonil?“

„Tady se vůbec nejedná o nějaké drby. Pár svědků vidělo letadlo, jak letí směrem k ostrovu a vznikly obavy,

že zde pilot zůstal. My přiletěli abychom ho našli, naložili a zachránili.“

„Já si nepřeji, aby mě někdo odvezl.“

„To jsem si už domyslel. Podívejte se, pane Collingwoode, já již vyložil karty na stůl. Proč neukážete ty svoje?“

„Už vám neřeknu nic. Jestli jsem se rozhodl tu zůstat, týká se to pouze mě a nikoho jiného. Když jsem sem dorazil, byl ostrov neobydlený a zdálo se, že tak zůstane. Jak dlouho se tu zdržíte?“

„Dokud nezjistím, co tu děláte.“

„Chápu,“ řekl Collingwood chladně.

„Věděl jste, když jste sem přišel, že ostrov je neobydlený?“ naléhal dále Biggles.

Collingwood zaváhal. „Myslel jsem, že by mohl být,“ řekl pak.

„Mám si to vyložit tak, jako byste doufal, že bude pustý?“

„Můžete si to tak vyložit, když chcete.“

„Byl jste tu tedy již dříve?“

Otázka zůstala bez odpovědi.

„Mám pravdu, když řeknu, že jste pilotoval letadla?“

„Ano.“

„Bylo to za války?“

„Jak jste to uhodl?“

„Před chvilkou jste použil výraz, který běžný mezi piloty z RAF. Řekl jste mi, abych přidal plyn.“

„Chytrý hošík, co?“ ušklíbl se Collingwood. „No dobrá. Za války jsem tu létal. Ostrov se mi zalíbil, a když jsem svlékl uniformu, rozhodl jsem se tu žít. Ale teď už koukejte odklusat a otravujte se svými zatracenými otázkami někoho jiného.“

„Jenom ještě jednu," řekl Biggles klidně. Sáhl do kapsy a vytáhl kus bláta. „Co je tohle?"

„To je asi fosfát."

„Je to k něčemu?"

„Myslím, že tvoří součást umělých hnojiv."

„Kvůli tomu jste ho chtěl?"

„Chtěl jsem jen trochu vylepšit půdu ve své zahrádce. Ta trocha zdejší půdy je značně vyčerpaná. Náhodou jsem vegetarián. A to je všechno, co vám povím. Teď už mi dejte pokoj, než s vámi ztratím trpělivost."

„Jak chcete," odpověděl Biggles chladně. „Ale nepočítejte s tím, že se vidíme naposled."

„Takže vy tu chcete zůstat?"

„Na nějaký čas určitě."

„Na laguně."

„Patrně ano."

„Dobře. Tak vám přeji příjemný pobyt," řekl Collingwood a slabě se pousmál.

Biggles strčil do Algyho. „Půjdeme." Otočil se a odcházel.

Algy ho venku dohonil. „Co si s ním teď počneš?" zeptal se dost rozpačitě.

„Skutečně nevím, co si mám o něm myslet," řekl váhavě Biggles. „Může to být jeden z těch potřeštěnců, jaké občas potkáváme, a pak se nedá vyloučit, že aspoň zčásti mluví pravdu."

„Myslíš, že nelže?"

„Nemusí ve všem lhát, možná jen v něčem. Nezapadá to ale do sebe tak, jak by mělo."

„Kam teď půjdeme?"

„Zpátky k laguně. Pro dnešek jsme už zjistili dost. Potřebují čas, abych si to promyslel. Kromě toho mě začíná kručet v břiše.“

„Takže tu zůstaneme?“

„Přes noc určitě. Možná den nebo dva. Uvidíme, jak se to vyvine. Zítra si to tady znovu projdeme. Zajímá mě, odkud pochází ten kus fosfátu.“

„Myslíš, že to je fosfát?“

„Může být. Nejsem odborník. Považoval bych to za kus hrubého pískovce s malou příměsí křemene. Není to ovšem materiál, který by se tu měl povalovat běžně, ale může se to stát.“

„Kdyby to byl pískovec, nedal by se použít k hnojení.“

„To rozhodně ne.“

„Tak potom Collingwood lhal.“

„Jeho vysvětlení, proč se o fosfát zajímá, mě moc nepřesvědčilo. Byl na ostrově již dřív, takže musel vědět, jak to tady vypadá. A přivezl si rýč a páčidlo. Musel si přivézt i pár balíčků semen. To naznačuje, že sem přišel, aby tu nějakou dobu hospodařil. Proč by si nepřivezl také hnojiva? Nevozil by je, jen pokud by věděl, že tu nějaká jsou.“

„Na kopání v zahradě nepotřebuješ páčidlo, ledaže bys čistil záhony od balvanů,“ podotkl Algy.

„To mě taky napadlo. Proč vlastně to nářadí schovával? Nechtěl, abychom ten rýč s páčidlem viděli,“ prohlásil Biggles a zavrtěl hlavou. „Ne, tady něco nehraje. Když uvážíme, že Collingwood teď musel uvažovat hodně rychle, protože to poslední co čekal, byla náhlá a nečekaná návštěva, připravil si, než jsme k němu přišli,

vcelku přijatelnou historku, i když by mohla být logičtější.“

Vyšli na konec malého stoupání, z něhož viděli dolů na lagunu. Nahoře byla kamenná deska podobná náhrobku. Biggles si jí všiml, a když na ní uviděl nápis, zastavil se a začal ho zkoumat. Hrubými, již značně vybledlými písmeny která však byla ještě čitelná, tam stálo: *Jean Bonney. John Grant. 21. října 1821.“*

„Tak tady si náš ctihodný skotský námořník vyznačil nárok na tento ostrov, než se odebral ke svým předkům,“ zamumlal pro sebe Biggles a pokračoval k laguně.

KAPITOLA ČTVRTÁ

NOČNÍ POPLACH

Letadlo se pohupovalo na hladině přesně tam, kde ho opustili.

„Myslím, že by bylo rozumné najít pro gadfly bezpečnější místo ke kotvení, když se tady nějakou tu dobu zdržíme," řekl Biggles. „Odjedeme s ním na některou tu malou písečnou pláž a přivážeme ho ke kolíkům. Na vodě by ho mohl silnější vítr otočit a ohnout mu konec křídla."

„Jasně," souhlasil Algy. Jenomže, já musím pořád myslet na tu poslední Collingwoodovu poznámku. Ty jsi mu řekl, že zůstaneme na laguně a on nato, že nám přeje příjemný pobyt."

„No a co?"

„Nelíbil se mi tón, jakým to řekl. Proč by nám vlastně měl přát příjemný pobyt?"

„Myslím, že prostě jenom chtěl být jízlivý," pokrčil rameny Biggles. „Mohl bys uvařit hrnek čaje a zároveň otevřít nějakou dobrou konzervu." Vyndal z kapsy kousek údajného fosfátu, položil jej na jeden z balvanů a začal se svlékat.

„Co chceš dělat?"

„Trochu se vykoupu. Pak se projdu po útesech a rozhlédnu se, zda je v místě vlnobití opravdu v bariéře nějaká průrva." Biggles pokračoval ve svlékání, až tam stál pouze v krátkých spodkách a na nohou si nechal lehké plátěné střevíce.

„Počkej okamžik," řekl Algy ostře. „Viděls to?"

„Co jsem měl vidět?“

„Tamhle se na hladině udělal velký vír. Ještě jsou vidět vlny,“ ukázal Algy na vodu. „Mohl by tam být žralok.“

„Jestli mezi korálovými útesy není průchod, žralok by se dovnitř laguny nedostal. Kdyby tam nějaký byl, viděli bychom jeho hřbetní ploutev. Žralok obvykle upozorňuje na svou přítomnost. Spíše šlo o hejno malých ryb těsně pod hladinou.“ Po těch slovech skočil po hlavě do vlahé vody.

Algy chvíli pozoroval, jak plave, a potom šel na palubu letadla připravit jídlo a čaj.

Biggles po několika tempech vylezl z vody a otřepal se. Došel na místo, kde se pás korálů napojoval na pevninu a vydal se po něm až tam, kde vytušil trhlinu. Musel ujít zhruba sto yardů. Protože věděl, že povrch korálu je hrubý a nerovný, nechal si na nohou střevíce. Když živý korál prořízne kůži, může být jedovatý a rána se hojí velice dlouho. Ušel kus cesty a přistoupil k nejzazšímu okraji útesu. Naklonil se nad hladinu a s pocitem závratě rychle ustoupil. Poznal, že námořník, který ostrov objevil, o hloubce vody u břehů nelhal. Bylo to jako dívat se přes okraj skály, kolmo spadající dolů. Byl tu jediný rozdíl, tady nebylo vidět žádné dno. Bylo to jako dívat se do vesmírného prostoru. Voda byla křišťálově čistá stejně jako ovzduší, takže se zdálo, že tam žádná není. Biggles nejprve viděl bleděmodré světlo. To však bylo stále tmavší a tmavší, až přešlo do těch nejtemnějších odstínů indigové modře. A pak již nebylo vůbec nic…

Šel k místu, kde se voda vzdouvala a vtékala do laguny a vzápětí viděl, že jeho domněnka byla správná. V

pásu korálového útesu byla přesně ohraničená, nepříliš široká trhlina, ale natolik velká, aby jí projela menší loď. Proč se stalo, že ji dobrý námořník, kapitán Grant, neobjevil? Ušetřil by si námahu s přetahováním záchranného člunu přes korálový útes. Biggles průrvu bedlivě zkoumal a lezl po čtyřech, aby viděl dobře do hloubky. Povšiml si zubatých rozrytých stěn a balvanů, volně roztroušených na dně mělké laguny. Prohlídka ho uspokojila a vrátil se na ostrov stejnou cestou kterou přišel. Viděl, že Algy připravil na břehu mezi balvany oběd.

„V korálovém útesu je trhlina," řekl, když se posadil.

„Sakra, opravdu je tam? Jak je široká?"

„Dost široká, aby jí projela do laguny docela velká lod."

„Je divné, že si jí nikdo nevšiml."

„Vždycky tam nebyla. Není to přirozená trhlina. Tahle vznikla výbuchem. Viděl jsem vyvrtané díry, do kterých ukládali nálože. Na dně laguny leží roztroušené kusy korálu."

„To je opravdu velmi zvláštní," žasl Algy. „Kdo to proboha mohl udělat?"

Biggles pokrčil rameny. „Nejspíš ten kdo chtěl lagunu nějakým způsobem využít."

„Neudělali to vojáci, když byli za války na ostrově?"

„Sotva. Zdá se mi, že vznikla mnohem později."

„Co Collingwood?"

„Možná. Nemáme možnost se to dovědět. Ale určitým způsobem to potvrzuje mou domněnku, že se tady něco děje – nebo dělo."

„Dá se s tím něco dělat?"

„Teď moc ne. Rozhodně dnes už je na to moc pozdě, ale zítra si ostrov prohlédneme podrobněji. Rád bych zjistil, co je na něm tak pozoruhodného, že se vyplatí projet sem s člunem. Počasí je docela příznivé, takže zatím necháme letadlo tam kde je. Já se vyspím na břehu. Bude to pohodlnější než v kabině.“ Biggles se dal do jídla, které měl před sebou.

„Collingwood určitě ví, k čemu tu došlo,“ poznamenal Algy.

„Ovšemže to ví. Musí to vědět. Řekl bych, že je součástí všeho, co se tu děje. Tím se vysvětluje, proč s námi jednal tak stroze. Nechce nás tady, ale přitom se o nás zajímá víc, než dává najevo. Z korálového útesu jsem ho viděl, jak stojí u dveří baráku a sleduje nás.“

„Takže si všiml, že jsi objevil díru v útesu?“

„Jistě. A pokud je tak chytrý, jak se domnívám, uvědomí si, že vím i to, že průchod do laguny někdo otevřel dynamitem. Stejně si ale nemyslím, že mu to bude k něčemu dobré.“

„Musí ho znepokojovat myšlenka, že se vrátíme do Londýna a tam ohlásíme, co jsme tu zjistili.“

„Jen ať si dělá starosti.“

„Třeba se nás pokusí zastavit.“

„Nedomnívám se, že by zašel tak daleko.“

Seděli a při jídle hovořili a pak popíjeli čaj. Slunce se zatím nořilo do oceánu a nad osamělým ostrůvkem se rozhostil uspávající klid. Vítr ustal a vějířovité listy kokosových palem znehybněly. Rackové se vrátili do svých hnízd. Jenom příbojové vlny oceánu nepřestávaly svádět svůj nikdy nekončící souboj s pevnou zemí. Po krátkých, stále více rudnoucích červáncích den končil a noc stáhla oponu. To však netrvalo dlouho. Na oblohu se

vyhoupl obrovský bílý měsíc v úplňku, zářící jako naleštěný kov, který pokrýval skvrnami tekutého stříbra hladinu, zvedající se a klesající za korálovým útesem. Na nebi se jako diamanty třpytily miliony hvězd.

Biggles a Algy chvíli tiše seděli, uchváceni nezvyklou krásou toho pohledu. Potom Biggles řekl: „Při téhle podívané berou básníci do ruky pero. Víš, Algy, když se na tohle dívám, jsem v rozpacích, jestli se zde Collingwood neusadil kvůli té kráse. Někteří lidé by dali nevím co, kdyby tu teď mohli sedět. Polovina světa hledá mír a klid, ale ten se dá najít stále s většími obtížemi. Kdyby se k nám Collingwood nechoval tak drze a nafoukaně, byl bych v pokušení letět rovnou domů a ohlásit, že se tu neděje nic mimořádného."

„Proč to neuděláš, když máš takový pocit?"

„Jednak jsme nesplnili úkol a potom, když se někdo ke mně chová hrubě, probudí ve mně jakousi zlomyslnost, která mě nutí provést mu něco, čeho by litoval." Biggles se zvedl. „Přinesu si podložku ze sedadla, abych měl něco pod hlavu a uložím se tady na písku."

Jak řekl, tak učinil. Pohodlně se natáhl a jeho poslední slova byla: „Kdyby ses probudil a povšiml si nějaké změny počasí, hned mě vzbuď."

„Jistě, starouši. Nebudeš chtít, abych byl vzhůru a hlídal?"

„Myslím, že to není třeba," odpověděl Biggles a za několik minut jeho pravidelné oddechování naznačovalo, že usnul.

Algy ulehl, aby následoval jeho příkladu, ale zjistil, stejně jako to objevilo mnoho lidí zvyklých mít střechu nad hlavou, že baldachýn temné oblohy s měsícem v úplňku a spoustou hvězd může někdy podivně rušit. A

třebaže se snažil přivolat spánek všemi způsoby, které znal, spánek se mu vyhýbal. Hlavou mu bez přestání probíhaly události toho dne, až si uvědomil, že dosáhl stavu, kdy je stále bdělejší. Konečně pochopil, že může udělat jedinou věc – nepokoušet se usnout. Posadil se.

Když tam tak seděl s bradou v dlaních, povšiml si náhle něčeho, čemu nerozuměl. Nechtěl se tím zabývat, ale očima se k tomu stále vracel. Byl to bod svítící do temnoty na jednom nedalekém balvanu. Napřed ho napadlo, že to je jakýsi světélkující hmyz, světluška nebo něco takového. Bod se však vůbec nehýbal. Zvědavost nakonec v Algym zvítězila a s přemáháním vstal, aby zjistil co to je. Záře měsíčního světla jej dovedla přímo ke světlu.

K velkému překvapení zjistil, že svítí kousek ztvrdlého bláta, který tam Biggles odložil. Byla to hrouda, o které Collingwood prohlásil, že jde o fosfát. Nesvítila celá. Zářila pouze slabá žilka, která jí probíhala. Zvědavě si ji prohlížel. Bylo to snad měsíční světlo, odrážející se od určitých částí? Přemístil hroudu do stínu a žilka se rozzářila ještě jasněji. Vrátil hroudu na původní místo a řekl si v duchu, že ráno musí Bigglese na tohle záření upozornit. Pak se Vrátil na své pískové lože.

Dříve než ulehl a znovu se pokusil usnout, rozhlédl se naposled po laguně, aby ještě jednou docenil nadpozemskou krásu rozhledu. Přitom si všiml další podivné věci. Alespoň se mu zdála podivná, opravdu tak zvláštní, že mu připadala neuvěřitelná. Jedna část, malý kousek korálového útesu se pohyboval. Skutečně se hýbal? Nespouštěl z toho místa oči. Nebyl to výplod jeho fantazie? Přelud vyvolaný magickým měsíčním světlem? Promnul si oči a pohlédl tam znovu. Tentokrát se nemohl

mýlit. Na útesu se něco pohybovalo. Byl to pomalý, ale jednoznačný pohyb. Vstal. Pak konečně pochopil, že se nehýbe korál, ale něco na něm. Tmavý objemný předmět, který se přibližoval k ostrovu zvláštním valivým pohybem. V tom pomalém a tichém přibližování bylo něco hrozivého až zlověstného. Uvědomil si, že když bude pohyb pokračovat, přijde ta věc až k němu a k letadlu, které spočívalo na vodě jako spící kachna.

Díval se ještě chvilku, ale když se předmět nadále přibližoval, uchopil Bigglese za rameno.

„Co se děje?“ sykl Biggles a vztyčil se na lokti.

„Je tu něco, na co by ses měl podívat,“ zašeptal Algy. „Koukni, tamhle na útesu! Hýbe se to.“

Biggles se posadil.

„Co si o tom myslíš?“ vyhrkl tiše.

„Nemám zdání. Vím jenom, že se to přibližuje k nám.“

V té chvíli jako by záplava měsíčního světla na vteřinu zesílila a ozářila něco jako dvě dlouhá matná hadí těla tápající nad pevným korálovým útesem.

„Hrome!“ vydechl Algy. „To jsou chapadla. Chobotnice! Je pekelně veliká.“

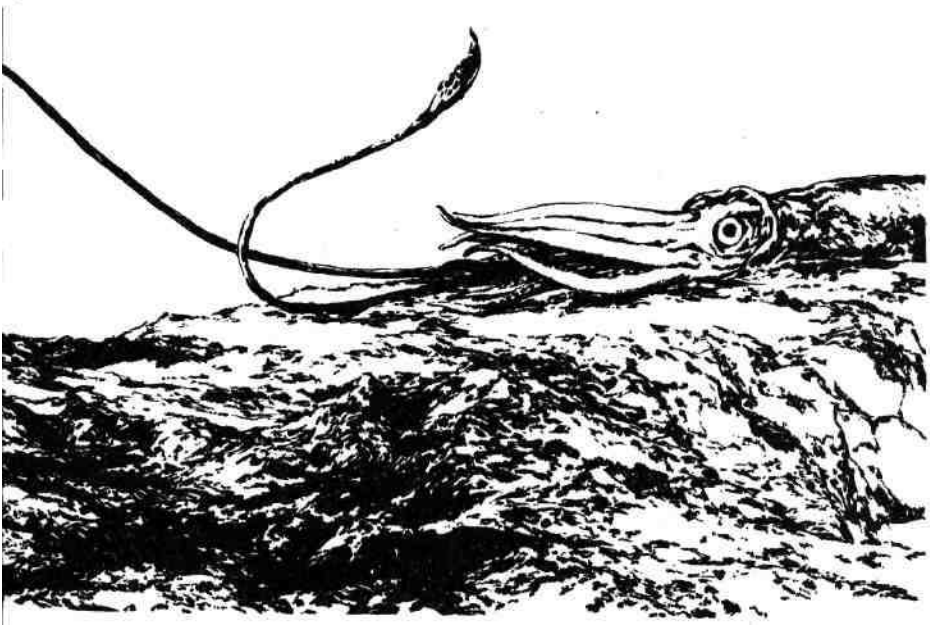
„Chovej se tiše,“ zašeptal Biggles. „Nedělej rámus.“

„Vždyť se ta mrcha blíží k nám!“

„To vidím. Jestli přileze ještě blíž, budeme muset něco udělat, abychom jí zastrašili. Kdyby dostala zálusk na letadlo, nebylo by to nic příjemného.“

Pozorovali zvíře, které se přibližovalo. V jednom okamžiku, když se měsíční světlo odrazilo od očí chobotnice, Algy stěží potlačil výkřik. Byly bílé, ploché a velké skoro jako talíře.

„Neřekl bych, že to je obyčejná chobotnice,“ zasyčel Biggles. „Je to moc velké. Domnívám se, že to bude desetinožec, druh, jemuž myslím říkají kalmar neboli

krakatice obrovská. Živou jsem neviděl nikdy, ale jeden model mají v Mořském muzeu v Monaku. Je dlouhý jako

celá hala, ve které ho vystavují. Je obrovský. Má osm ramen a dvě chapadla, která mohou měřit dobrých čtyřicet stop. O těchhle nestvůrách se říká, že někdy za noci vylézají na břeh. Ve starších kronikách by ses dočetl, že některá z těch největších chytla kánoi i s domorodci a stáhla ji pod vodu.“

„Roztomilé,“ zabručel Algy. „Není k čertu na čase, abychom něco podnikli?“

„Na vytažení letadla na břeh je moc pozdě, jestli máš na mysli zrovna tohle.“

„Vsadil bych se, že na tu potvoru narážel Collingwood, když nám zde přál příjemný pobyt,“ řekl Algy, jako by si nevšiml Bigglesovy poznámky.

„To se mi nechce věřit.“

„On nás tu nechce, na tom jsme se přece shodli. Velice by se mu hodilo, kdyby se letadlo poškodilo a my nemohli podat v Londýně hlášení.“

„Kdybych považoval za možné, že nás tu nechal tábořit a přitom věděl, že tyhle příšery mají ve zvyku vylézat na břeh, urazil bych mu palici,“ zamumlal Biggles zuřivě. „Vzpomínám si, že jsem četl v knížce od jednoho námořníka o boji jedné takové obludy s velrybou. Podle toho si můžeš představit, jaké velikosti mohou dosáhnout. Přines mi z přihrádky pistoli.“

Algy šel k letadlu a vrátil se se dvěma pistolemi, které měli s sebou pro mimořádné případy a jednu podal Bigglesovi. „Je nabitá,“ zavrčel.

Biggles si vzal zbraň a šel pomalu ke konci útesu, ke kterému se obluda stále neslyšně blížila.

„Buď opatrný,“ varoval Algy Bigglese znepokojeně.

Biggles neodpověděl. Nezastavil se, dokud nebyl od netvora asi padesát stop. Potom zvedl pistoli, pečlivě

zamířil a vystřelil. Zdálo se, že nezasáhl, protože krakatice se plazila po útesu dál. Biggles vypálil znovu. Opět bezvýsledně. Vypálil po třetí. Zvíře vymrštilo dvě velká chapadla, zamávalo s nimi a vyrazilo tak truchlivé zasténání, že Algymu to připadalo, jako by se ho dotekl závan chladného větru. Potom spadlo z útesu, naštěstí na stranu otevřeného moře. Vystříkla voda. Biggles chvíli sledoval, jestli obluda znovu vyleze a když se nic nedělo, vrátil se k Algymu.

„Zabil jsi ji?“ zeptal se Algy.

„Nevím, ale velkou radost jsem ji neudělal. Mířil jsem mezi oči. Pokud má ta obluda mozek, možná jsem ji dostal, jenže tyhle bestie z mořských hlubin se nedají zabít tak snadno.“

„Tím se možná vysvětluje, co jsem předtím viděl v laguně. Vír, o kterém ses domníval, že jde o hejno rybiček,“ řekl Algy. „Malé rybky. K smíchu!“

„Můžeš se vsadit, že teď si dvakrát rozmyslím, než si půjdu zase zaplavat,“ řekl Biggles. „Čistota mi může být ukradená.“

Ještě chvíli sledovali břeh, ale krakatice se již neukázala.

„Než půjdeme zítra spát, zajedeme s letadlem na břeh,“ prohodil Biggles.

Algy se náhle ťukl do čela.

„Mám tu pro tebe ještě něco,“ řekl a zvedl z útesu kus údajného fosfátu. „Podívej se na tohle,“ vyzval Bigglese. „Světélkuje. Co si o tom myslíš?“

Biggles si hroudu zaujatě prohlížel a několikrát ji obrátil ve dlani, než odpověděl. „Nevím. Mohly by v tom být kousky sádrovce. Jenže mineralogie není moje láska. Nevyznám se v tom.“

„Nejvíc to svítí ve tmě. Nemohl by to být smolinec, ze kterého se těží radium?“

„Mě se neptej. V životě jsem ten nerost neviděl. Vím jen tolik, že byl velmi těžký.“

„Ale Collingwood tu není bez důvodu. Nemohlo by to být tohle?“

„Může. Pochopitelně. Ale jde jen o naše dohady. To nemá smysl. Kdyby nebyl Londýn tak daleko, vzal bych to tam a dal bych hroudu k vyjádření odborníkům. Ráno se s Collingwoodem znovu setkáme. Třeba z něj něco dostanu. Zatím se pohybujeme jen na úrovni dohadů a podezření. To nestačí. Odhadl bych, že se obluda už nevrátí, tak se raději pokusíme usnout. Přesto ale bude nejmoudřejší, postavit hlídku.“

„Bohudíky spadla do hloubky a ne do laguny,“ řekl Algy. „Všechno co se podobá chobotnici mi nahání husí kůži.“

„Já jsem se trochu prospal, tak si vezmu první hlídku,“ nabídl se Biggles.

„Myslíš, že to je nutné?“

„Nechci nic riskovat. Ta krakatice nebo co to bylo, tu může mít kamaráda. Vzbudím tě asi za čtyři hodiny.“

Nakonec, po tom všem co zažili, se moc nevyspal žádný z nich, a když se na východě zvedal z moře úsvit, oba cítili, jak se jim klíží oči…

Zatímco Algy připravoval kávu, Biggles přešel na druhou stranu útesu, aby tam prohlédl pobřeží. Když se vrátil, prohlásil, že po zvířeti, které je připravilo o noční odpočinek, nenašel nikde ani stopy. Horká káva je pak postavila na nohy.

KAPITOLA PÁTÁ

ÚTOK NA LETADLO

Když se nasnídali a upravili, řekl Biggles: „Tak a teď půjdeme a promluvíme si s Collingwoodem.“

„Z něj toho moc nevyrazíš,“ předvídal Algy.

„To bych netvrdil. Možná si to už rozmyslel. Dostane ještě jednu příležitost. Za pokus nic nedáme.“

„A co bude s letadlem? Chceš ho nechat na vodě? Říkal jsi, že ho vytáhneme na písek.“

Biggles se rychle rozhlédl po obloze. „Na to je čas, až se sem vrátíme. Pořád jsem se ještě nerozhodl, zda se nevrátíme domů pro další pokyny, takže pro ten případ ať raději zůstane tam, kde je. Je tam připravené k rychlému startu.“

„A nebojíš se nestvůry, co jsme viděli včera v noci?“ zeptal se Algy.

„Myslím, že za světla do laguny nepřijde. Podle toho co vím o hlavonožcích, ve dne se obvykle zdržují v hlubinách a nevylézají na břeh. To je napadá jen za tmy a i pak pouze vzácně. S tím bych si nedělal starosti. Letadlo by mělo být v pořádku.“

„A co Collingwood? Doufám, že ho nenapadne nějaká sabotáž.“

„Nemyslím, že by byl schopen takové špinavosti. Ostatně pokud budeme u něj na návštěvě, nic neprovede, i kdyby to zamýšlel.“

Vydali se tedy k pozůstatkům z války, k barákům, aby se setkali s člověkem, se kterým chtěli mluvit. Právě snídal ovesné vločky a čaj s mlékem.

„Co tady zase chcete?“ zeptal se chladně, jakmile je uviděl ve dveřích. „Nemůžete mě nechat na pokoji?“

„Nemůžeme,“ odpověděl Biggles bez obalu. „Přišel jsem se vás na něco zeptat a očekávám přímou odpověď. Věděl jste, že hlavonožci občas opouštějí hlubiny a vylézají až na břeh?“

„Dejme tomu. A co má být?“

Bigglesovi ztuhla tvář. „Hrom aby do vás! To je ale drzost! Tak vy jste to věděl!“

„Viděl jsem je, ale mně nijak nepřekážejí.“

„Mohli nás napadnout nebo vážně poškodit naše letadlo.“

„A udělali to?“

„Jenom se pokusili.“

„V noci jsem si říkal, jestli nestřílíte právě kvůli nim. Slyšel jsem tři výstřely.“

„Proč jste nás nevaroval?“

Collingwood se strojeným údivem rozevřel oči. „Proč bych to měl dělat? Já jsem vás sem nezval. Čekal jsem, že na to přijdete sami. Nejsem vaše chůva.“ Poslední slova pronesl s úšklebkem.

„Chůvu nepotřebujeme, jak se brzy přesvědčíte,“ odsekl Biggles zamračeně. „Čekal jste, že nám poškodí letadlo! Je to tak?“

„Měl jsem předstírat, že se kvůli tomu rozpláču?“

„Ovšem. Teď jste se projevil a já tedy využiji příležitosti, abych vám řekl, že jste ten nejmizernější lotr, jakého jsem kdy potkal,“ řekl Biggles chladně.

Collingwood usrkával čaj a zřejmě se ho to vůbec nedotklo. „Už jste skončil se svojí přednáškou?“ zeptal se.

„Ještě ne. Ještě zdaleka ne,“ odpověděl ostře Biggles. „Teď mě poslouchejte, Collingwoode, a poslouchejte

dobře. Netuším, co zde provádíte, ale jestli jste chtěl být sám, vzal jste to za špatný konec. Kdybyste se choval jako slušný člověk, odjel bych patrně domů s prázdnou. Když jste se ale začal s námi hádat, zůstanu na ostrově, dokud nezjistím, jakou špinavostí se tu zabýváte.“

„Dejte si pozor, mohl bych vás žalovat pro utrhání na cti.“

„Jen jděte a doběhněte si k soudu. Já bych to jen uvítal. Jestli přijdu na to, že máte prsty v nějakém darebáctví, vyčítejte si to jen sám sobě. Vyrukujte s pravdou ven a já to ještě zvážím, jinak zde zůstanu.“

„To si jenom myslíte.“

„Mám to chápat jako vyhrůžku?“

„Přeberte si to, jak chcete. Jestli ale nepřestanete strkat nos do mých záležitostí, budete litovat, že jste na ostrov Jean Bonney vůbec přijel.“

„Ještě jednou se opovažte něco takového říct a zatknu vás. Já nepotřebuji utíkat k soudu!“

„Opravdu?“ řekl Collingwood, jehož ta slova přiměla zvednout hlavu od jídla. „A kdopak vůbec jste, že mluvíte o zatýkání?“

„Jsme policejní důstojníci ze Scotland Yardu,“ přihlásil se Biggles ke své pravomoci. „Takže teď víte, s čím můžete počítat.“

„S čím můžu počítat? Co mám vědět?“

„Proč jsme tady.“

„Scotland Yard je za padesáti horami a padesáti moři,“ ušklíbl se Collingwood.

„Tak daleko zase ne, jak se přesvědčíte. To je všechno.“ Biggles se obrátil k Algymu a prohlásil: „Jen ztrácíme čas.“ Udělal čelem vzad a vyšel z baráku.

„Taky jeden z těch mazaných chlápků," zavrčel Algy, který vyšel ven současně s Bigglesem.

„Možná není tak mazaný, jak si o sobě myslí. Uvidíme. Všiml sis, že to v jeho baráku nějak divně páchlo?"

„Ano, něco neurčitého jsem cítil."

„Poznal jsi, co to je?"

„Ne."

„Já taky ne. Ale něco mi to připomnělo. Brzy na to přijdu."

„Do čeho se teď dáme?"

„Prozkoumáme ostrov. To by nemělo trvat dlouho."

Biggles zamířil k laguně. „Než to ale uděláme, vytáhneme letadlo na břeh," dodal, když vylézal na výšinu nad modrou vodou. Náhle se zastavil a vytřeštil oči na lagunu. Vzápětí se rozeběhl.

Algy nemusel pátrat po důvodu jeho neočekávaného úprku. Příčinou byl gadfly. Nebyl již uvázaný na kotvišti, ale pohyboval se volně po hladině laguny a mírný vítr, který teď čeřil vodu, jej unášel k okraji korálového útesu.

Algy se musel rychle rozhodnout, kudy poběží. Nemělo by smysl pronásledovat Bigglese, který nepotřeboval pomoc, pokud by doběhl k zatoulanému letadlu dřív, než narazí na útes a téměř jistě se o něj nárazem poškodí. Viděl, že Biggles uhání k jednomu konci útesu a sám tedy vyrazil k druhému, aby zachytil letadlo, kdyby další závan větru změnil jeho dráhu. Bylo to místo, na němž se v noci zjevil noční host s chapadly. Ani ho nenapadlo myslet na obludu a utíkal dál. Letadlo museli zachránit za každou cenu. Přesto, když pak dorazil k útesu, neubránil se rychlému pohledu na hlubinu a teprve poté vyběhl na útes.

Hrbolatý povrch měl nepravidelné tvary a byl tvrdý jako železo. Algy musel být opatrný, protože pád by mohl mít chmurné následky, přitom se ovšem nemohl příliš ohlížet na možnost, že si poláme kosti. Navíc postupoval s obtížemi, protože sledoval, jak daleko je Biggles a přitom musel dávat pozor, kam šlape.

Biggles zatím uběhl po útesu pěkný kus cesty, neustále utíkal a při skákání hodně riskoval. Několikrát se zdálo, že letadlo už už zachytí, než křídlem narazí do útesu, ale vždycky v rozhodujícím okamžiku malý obrat proměnlivého větru způsobil, že se letadlo otočilo jinam. Biggles ho samozřejmě musel následovat, aby zůstal v jeho blízkosti.

Algy spěchal, co mu síly stačily, až dosáhl toho, že s Bigglesem oblehli kymácející se letoun. Každý přitom obsadil jednu stranu průrvy, otevírající únik z laguny na volné moře. Protože byl právě odliv, valila se tudy voda z laguny jako mlýnským náhonem. Bylo by nebezpečné spustit se v jeho blízkosti do laguny, neboť takového plavce by odliv snesl do moře. V jednu chvíli se zdálo, že proud vtáhne do štěrbiny i letadlo, a i kdyby nějakým zázrakem proplulo do moře nepoškozené, mohli by se s ním letci stejně rozloučit. Hry větru a příboje by ho nejspíš vrhly na skaliska.

Naštěstí k tomu nedošlo a ani nebylo nutné riskovat přeplavání průrvy. Vzápětí totiž vítr změnil směr a zanesl letoun na Algyho stranu. Plaval sotva dvacet yardů od něj a chvíli se zdálo, že se přiblíží ještě víc, ale potom se bez zjevného důvodu začal zase vzdalovat. Algy pochopil, že tuhle příležitost nesmí ztratit. Tak jak byl, i ve střevících, skočil do laguny a mocnými tempy vyrazil za unikajícím letadlem.

Dostihl ho a ne bez námahy se zachytil plováku. Vytáhl se na něj a potom na trup letadla. Sedl si na něj rozkročmo a v této poloze se dostal až do kabiny. Ostatní již bylo snadné. Motory naskočily na první pokus a vzápětí byl letoun pod jeho kontrolou. Pak s ním Algy připlul těsně k útesu, aby si Biggles mohl naskočit a potom doroloval k původnímu kotvišti.

„Dobrá práce, stará vojno," pochválil ho Biggles, když konečně vystoupili na břeh. „Neumím si představit, jak se to mohlo stát. Vždyť tohle je nové nylonové lano, koupené pro tuhle výpravu. Sám jsem ho navlékal. Nemohlo se přece přetrhnout…"

Zvedl vázací lano a prohlížel si jeho konec. Když se pak obrátil k Algymu, mračil se jako satanáš. „Tak takhle to je," zavrčel. „To lano nám někdo přeřízl. Koukni!"

Algy pohlédl na konec lana, který měl být přivázaný k letadlu, ale teď na něm uzel chyběl. Nic nenasvědčovalo tomu, že by se mohlo předřít. Řez byl čistý a tak dokonalý, jako kdyby někdo lano přeřízl břitvou!

„To je zatraceně divné," zamumlal Algy. „Je přeříznuté, a pokud vím, krakatice s sebou nenosí ani nože ani břitvy!"

„Nevím, kdo to udělal, ale krakatice je nevinná," řekl Biggles zlostně.

„Jedna věc je ovšem docela jistá," řekl Algy. „Nemohl to udělat ani Collingwood, Byli jsme s ním od chvíle, kdy jsme odsud odešli. Bez našeho vědomí se sem nemohl dostat."

„Máš pravdu," souhlasil Biggles po krátké úvaze. „Collingwood to nebyl."

„Co z toho tedy vyplývá?"

„Jestliže to nebyl Collingwood, pak to samozřejmě musel udělat někdo jiný.“

„Jenže nikdo jiný tu není!“

„Musí tu být! To je jediné správné vysvětlení. Nemáme nejmenší jistotu, že tu není nikdo jiný? Ještě jsme ani neprošli ostrov!“

„Nějaký Collingwoodův přítel?“

„Nevím, zda je to zrovna přítel, ale zřejmě s ním spolupracuje. Drželi se spolu do chvíle, kdy jsme přistáli. Oni to provedli. Bud Collingwood vyzval svého společníka, aby lano přeřízl, nebo se ten druhý chlap, když viděl, že necháváme letadlo bez dozoru, rozhodl pro malou sabotáž na vlastní pěst.“

Algy se zamračil. „Pořád to nechápu. Proč by nám chtěli poškodit letadlo? Collingwood se vyjádřil, že nás tu nechce a jeho chování tomu nasvědčuje. Kdyby nás ovšem zbavil letadla, odsoudil by nás k dlouhému pobytu na ostrově. To neladí. Nerozumím tomu.“

„Mám pro to jenom jedno vysvětlení,“ zamyslel se Biggles. „Ted když ví, že ho podezříváme z něčeho nepoctivého, pokud ne přímo ze zločinu, ztratil zájem na našem návratu do Londýna. Pravděpodobně jsem udělal chybu, když jsem mu řekl, že jsme ze Scotland Yardu. Věděl o těch nestvůrách s chapadly. Proč nás nevaroval? Doufal, že některá z nich udělá špinavou práci za něho. Když ráno zjistil, že to nevyšlo, neztrácel čas a zkusil něco jiného.“

„Stejně si nemůže myslet, že nás tu zadrží trvale.“

„Bez letadla bychom tu určitě uvízli docela dlouho. Tak dlouho, aby to vyhovělo jeho záměrům. Můžeme doufat a předpokládat, že tu sotva hodlá zůstat delší dobu.

Potom by prostě odplul a nás by tu nechal. Jakmile tedy skončí se svojí činností, sbalí její výsledky a pláchne.“

„Řekl jsi, že by odplul?“

„Pravděpodobně by si pro odjezd zvolil nějaké plavidlo. Průrvu v korálovém útesu neudělali pro vylepšení krásy krajiny. Muselo mu to dát pořádnou práci. I kdyby to neprovedl Collingwood sám, ale se svým společníkem, zaručeně o tom ví. Přivezli je sem v letadle, ale mám pocit, že odjíždět budou lodí.“

„Asi máš pravdu,“ přikývl Algy. „Letadlo zde teď žádné nevidíme, takže jestliže jím přiletěli, museli odstartovat. To znamená, že zdejší akce se zúčastnili nejméně tři lidé.“

„Začíná to tak vypadat. Ale vraťme se do současnosti. Narazili jsme tady na neočekávanou překážku. Nesmíme už nechat letadlo bez dozoru, protože můžeme očekávat další pokus o jeho poškození. Když k tomu došlo jednou, je moudré předpokládat, že se to stane znovu. Kdyby někdo odletěl s letadlem za naší nepřítomnosti na západ se všemi našimi zásobami, nezbylo by nám, než polykat kokosové ořechy nebo si vyprosit vegetariánské menu u Collingwooda.“

„To si spíš ukousnu jazyk, než bych ho o něco prosil,“ zavrčel Algy.

„Já taky. No, taková je situace. Jeden z nás bude muset vždycky zůstat na hlídce. Naruší nám to postup při pátrání, avšak jinou možnost nevidím. Od nynějška budeme raději nosit u sebe pistole a zásobníky s náboji. Jestli se opravdu začnou chovat neurvale, budeme připraveni.“

„Nemyslíš, že by bylo dobré odletět domů, dokud můžeme? Byla by jistota, že podáme zprávu o stavu ostrova.“

„Copak bys chtěl ohlásit?“ řekl Biggles.

„To co jsme zjistili, že se tu děje.“

„Ale vždyť nevíme, co se tu děje. V tom je ta potíž. Co bychom mohli říct? Našli jsme nějakého člověka. Raymond řekne: ‚A co tam dělá?‘ My řekneme, že nevíme. Šéf se zeptá: ‚Jak to že to nevíte? Vraťte se a zjistěte to!‘ A my se vrátíme a začneme zase tam, kde jsme přestali, to znamená tam, kde jsme zrovna teď. Nebo možná ne tak docela. Vypadali bychom jako pitomci, kdybychom se sem vrátili a shledali, že ptáčkové uletěli. Jestli jsme sem přišli s jasným úkolem, měli bychom ho splnit. Nevím, co tu ti ptáčkové provádějí, ale než nasadím kurz domů, chci vědět, co to je. Půjdu až na kořen věci.“

„Dobrá, dobrá, starouši. Co je dobré pro tebe, je dobré i pro mě. Jaký bude náš první krok? Zajedeme s letadlem na pláž, jak jsi říkal?“

„Ted se mi to už nezdá tak rozumné,“ řekl Biggles po krátkém zaváhání. „Bude lepší, když alespoň trochu prozkoumám okolí. Když tě nechám na pláži, budeš v případě útoku moc zranitelný. Myslím, že bude lepší, když po mém odchodu zajedeš s letadlem do středu laguny a tam spustíš kotvu. Pak se k tobě nikdo nepřiblíží, aniž bys ho zpozoroval. Kromě toho, kdyby k něčemu došlo, mohl bys mu uletět. Počkáš proto na laguně. Až se vrátím, tak zavolám a ty s letadlem přijedeš a vezmeš mě na palubu.“

„A co když se změní počasí?“

„Myslíš, že bych si změny počasí nevšiml? To se nemáš čeho bát. Vrátil bych se poklusem.“

„Dobrá,“ kývl Algy. „Tak se do toho dáme.“

„Než odejdu a dokud je kolem klid, trochu bych se najedl,“ řekl Biggles. „Snad nám nic neuteče.“

„Ve tvém plánu je jedna maličkost, která mě zrovna nenaplňuje nadšením,“ poznamenal Algy. „Nezapomněl jsi náhodou, že jen kousek odsud sídlí ty obrovské nestvůry? Mnohem raději se budu potýkat s Collingwoodem, než bych se zapletl do zápasu s nějakou slizkou desetiramennou krakaticí.“

„Myslím, že si s ní nemusíš dělat starosti,“ odpověděl Biggles přesvědčivě. „Se třemi kulkami mezi očima jí není nijak do skoku, pokud už není po ní. Zůstane v hloubce. Nemyslím si, že by měla chuť vnikat do laguny.“

„Pokud je vstup do laguny dost široký pro loď, musí stačit všemu co žije v moři,“ přel se Algy. „Až snad na dospělou velrybu.“

„Vstoupit sem ta obluda může, ale laguna je moc mělká.“

„Upřímně doufám, že se nemýlíš, starouši,“ odpověděl Algy. „A co ten vír, který jsem viděl? Ten muselo něco způsobit.“

Biggles se ušklíbl. „Když uvidíš, jak vystrkuje periskop, uháněj na břeh,“ navrhl s úsměvem.

„Není to zas taková legrace. Nečekej, že prasknu smíchy,“ bouřil se Algy. „Mně nemusíš vykládat, co mám dělat. Stačí, když uvidím jedno rameno, o dalších devíti ani nemluvě, a budu na pláži tak rychle, že by mě nedohonila ani obluda o dvaceti ramenech. Jestli, jak jsi říkal, jedna taková potvora stáhla pod hladinu člun plný

domorodců, nehodlám se domýšlet, co by udělala s letadlem. Je to ostatně tvoje letadlo…“

Víc už o tom nemluvili. Rychle něco snědli a Algy potom vyvezl gadfly na klidnou vodu uprostřed laguny. Jeho přítel se díval, dokud kotva nezmizela pod hladinou. Potom zamával na rozloučenou a vykročil, aby splnil úkol, který si uložil.

KAPITOLA ŠESTÁ

KONOPÍ A JEŠTĚ JEDNA ZÁHADA

Biggles nejprve vyšel na malý pahorek, skrčil se a přejel očima přistávací dráhu směrem k Nissenovým barákům. Nebylo to proto, že by se obával Collingwooda či dokonce útoku z jeho strany. Po všem co se už mezi nimi stalo, měl větší právo být na ostrově, než muž, na něhož se nyní díval s hlubokou nedůvěrou. Skrýval se prostě proto, že nechtěl, aby si Collingwood všiml jeho odchodu a toho, že nechal Algyho samotného u letadla. Když totiž Algy nastartoval motory, aby přemístil letadlo na nové stanoviště v laguně, rachot motorů skoro určitě vylákal Collingwooda, aby se podíval, co se na laguně děje. Nebylo však po něm nikde ani stopy a tak po krátkém pohledu na stále jasnou oblohu, jímž se ujistil, že nehrozí změna počasí, se vydal na průzkum. Šel při pobřeží pod zvýšeným terénem, kde ho Collingwood nemohl zpozorovat.

Kdyby se chtěl dostat na konec ostrova co nejdřív, šlo by se mu pohodlněji a rychleji po přistávací dráze, táhnoucí se po rovině. Její povrch byl však dokonale přehledný a kdyby Collingwood vyšel z baráku, nepochybně by tam letce zahlédl. Biggles si proto vybral obtížnější cestu podél mořského břehu. Cesta byla místy pohodlná, jenomže mnohdy tam musel zdolávat kamenitá přílivová pásma plná suti a odpadu, který vyvrhlo rozbouřené moře. Místy si musel pracně hledat průchod. Utěšovalo ho však, že vzdálenost, kterou měl před sebou, byla pevně dána délkou ostrůvku. Přestože byla chůze

dost namáhavá, počítal, že mu cesta bude trvat nejvýš hodinu, a pokud všechno půjde plynule, vrátí se k Algymu mnohem dříve, než nastane večer. Měl v plánu dojít po pobřeží až ke skupině kokosových palem na nejzazším konci ostrova a potom se vrátit středem, to jest po přistávací dráze. Pak již bude lhostejné, jestli si ho Collingwood všimne. Kdyby ho viděl přicházet, bylo by to jiné.

Uříznuté lano naznačovalo, kam až je schopen zajít, aby se jich zbavil.

Biggles neměl samozřejmě nejmenší představu o tom, co na ostrově hledat. Ani netušil, co by mohl najít, byl ale přesvědčen, že něco zde určitě bude a sice něco takového, co hodlá Collingwood utajit. Biggles nemohl uvěřit, že by se člověk jeho úrovně a vzdělání sám dobrovolně odloučil od civilizovaného světa, ať již měl jakýkoli důvod. A pokud byl důvod jeho pobytu poctivý, proč se tolik snažil dávat jim najevo, že tu nejsou vítanými hosty?

Byl si jist, že tenhle první průzkum je zcela nezbytný. Nemohl se obejít bez obhlídky co největší části ostrova, neboť jen tak mohl najít klíč k tomu, co se to tady děje. Jakmile tedy prošel na konec staré přistávací dráhy a tím také mimo dohled muže z baráku, vyšplhal občas na nějakou vyvýšeninu, aby obhlédl okolí, které se před ním co chvíli otvíralo.

Byl již blízko konce výzvědné cesty a nespatřil dosud nic, co by vzbudilo jeho zvědavost. Nic na ostrově nestálo za bližší průzkum. Kokosové palmy, které mu po celé putování sloužily jako zásadní orientační bod, se již tyčily nedaleko od něj. Vzápětí pochopil, proč vyrůstají právě na tomhle konci ostrova. Dosud totiž narážel jen na

skalnatý a kamenitý terén, všude leželo jen kamení a písek. Tady se mu ale pod nohama objevila vrstva poměrně úrodné půdy, jež se udržela v mírných proláklinách, odkud ji mořské vlny nedokázaly spláchnout.

Jednu z hlubších proláklin si dlouho prohlížel. Vypadala jako malé údolí, chráněné ze všech stran mírně se svažujícími, pískově zbarvenými skalnatými stěnami. Bigglesovu pozornost upoutaly bujné a bohatě kvetoucí a vonící rostliny na dně. Divoká džungle keřů a popínavých rostlin zakrývala celou jednu stěnu jako zelená opona. Nebylo těžké usoudit, že dno údolí pokrývá úrodná půda, ale nijak mu to nepomohlo vyřešit otázku, kterou si lámal hlavu. V údolíčku nespatřil živou duši a šel tedy dál.

Dorazil až k palmám. Předsevzal si, že u nich skončí jeho dnešní průzkum, ostatně dál už cesta stejně nevedla, protože nedaleko za palmami příboj z otevřeného moře útočil na kamenitou pláž. Když se přiblížil ještě víc, překvapením zvolnil krok, neboť v sousedství palem spatřil obdělávané pole, na němž právě nikdo nepracoval. S úžasem zjistil, že na ploše o něco větší než dvacet akrů vyrůstá jediný druh plodiny. Zprvu se domníval, že to je kukuřice, na níž ještě nedorostly palice. Ujistil se, že v blízkosti nikdo není a zamyšleně přišel blíž. Dospěl k názoru, že se vlastně nemá čemu divit, když tady našel pole s obilninou, přestože ho to na první pohled překvapilo. Jak si všiml, půda tu byla mimořádně úrodná a Collingwood, jestli se rozhodl pěstovat kukuřici, přirozeně by si nevybral neúrodné místo. Na ostrově bylo jen málo míst, která se hodila k setí. Napadlo ho, že Collingwood tady udělal slušný kus práce. Všiml si pahýlů po pokácených palmách, jež musely ustoupit

obdělávané půdě. Pod stromy, které tu zbývaly, leželo plno větrem shozených kokosových ořechů, které se Collingwood vůbec nenamáhal sbírat.

Došel až k poli. Když se před ním zastavil, jeho výraz se náhle změnil. Nejprve vyjadřoval úžas, potom pochopení.

„Tak tady máme jedno tajemství!“ sykl. Dotkl se pistole v kapse a rychle se rozhlédl, zda ho někdo nepozoruje. Nikdo však poblíž nebyl. Ani k tomu nemají žádný důvod, pomyslel si. Tyhle rostliny se o sebe postarají samy až do sklizně.

Na místě se nijak nezdržoval. Nebylo proč. Konečně měl odpověď na svou otázku, co hledá Collingwood na ostrově. Už to věděl, nebo se domníval, že ví, vše co potřebuje. Teď se musel co nejrychleji vrátit k laguně a proto si vybral nejkratší cestou. Vyrazil tam a stále se rozhlížel, připraven na nebezpečí, protože nezapomněl, že Collingwood má na ostrově společníka, jak jim dokázalo přeříznuté vázací lano. Zamířil přímo k přistávací dráze.

Dorazil na její konec, ale hned zalezl do úkrytu, protože uviděl Collingwooda, který spěchal z druhé strany proti němu. Nejprve si myslel, že ho Collingwood musel vidět, ale něco v jeho chování ho přimělo, aby změnil názor. Collingwood zřejmě neviděl, neslyšel… Proč tak spěchal? Co měl v úmyslu? Na sobě měl stále své ušpiněné montérky. Ještě více však v tom okamžiku Bigglese upoutala malá příruční lopatka, kterou držel v jedné ruce a lehký, asi prázdný batoh, visící mu přes rameno. K čemu nesl ty věci? K práci na svém poli je určitě nepotřeboval, uvažoval Biggles.

Collingwood, který si ho vůbec nevšímal, stále rázně kráčel dál jako člověk, který přesně ví kam jde, a co

zamýšlí dělat. Biggles byl z toho pořádně zmatený a krčil se ve své skrýši v křovinách a připravoval se, že bude Collingwooda pozorovat a ukojí svou stále rostoucí zvědavost. Chlapík přešel přímo kolem něho a Biggles pro jistotu asi minutu počkal a potom vstal, aby viděl kam jde, ačkoli v duchu o cíli jeho cesty nepochyboval. Kam jinam by mířil než na své pole?

Jenže Collingwood se z rozjezdové dráhy náhle ztratil. Biggles tomu nemohl uvěřit, ale i když se rozhlížel do všech stran, nikde ho neviděl. Kam mohl za tu minutku zmizet? Přešel o kus dál a opět se rozhlédl. Stále ho neviděl. Pomalu se vracel a pátral očima až k místu, odkud získal dobrý výhled na obdělané pole. Collingwood tam nebyl. Biggles byl přesvědčen, že měl namířeno právě tam. Jiná možnost ho nenapadla. Rozhlížel se dál a naslouchal. Nechtělo se mu pokračovat dál, aby si ho Collingwood nevšiml, či aby se s ním nestřetl tváří v tvář. Jeho zmizení bylo záhadné a nepochopitelné, a zmátlo ho, vždyť chlapík se mohl objevit stejně nenadále, jako zmizel. Biggles, který nechtěl stát na odkrytém místě, se raději posadil. Hodlal si to promyslet. Pro tuhle novou záhadu tu muselo být nějaké vysvětlení. Co teď ten chlapík asi dělá? Jak se mohl tak úžasně rychle a beze stop ztratit? Proč sem vůbec přišel, když neobdělává pole? Představa, že by si vyšel jen tak na procházku, byla nesmyslná. V celém jeho chování byl znatelný naléhavý spěch, takže se Biggles rozhodl, že nemůže udělat nic jiného, než na něj počkat. Určitě se brzy ukáže.

Skrčil se, aby na ten okamžik počkal. Nepochyboval, že zmizelého Collingwooda uvidí, až se

bude vracet na přistávací dráhu. Terén tu byl většinou otevřený a chlapíka určitě nenapadlo, že ho někdo sleduje.

Biggles tedy čekal. Čas plynul. Uběhla půlhodina, hodina, a on se stále krčil na místě. Začínal si už dělat starosti. Slunce již viselo nízko a rychle klesalo k hranici moře. Až zmizí, ve zlomku vteřiny bude tma, jak to na tropické obloze bývá.

Když se stíny dál prodlužovaly, usoudil, že se mu jeho chlapík ztratil. Collingwood nyní jistě bude na zpáteční cestě k barákům, pokud už dokonce nesedí uvnitř a nevečeří. Bylo těžké pochopit, jak by se to mohlo stát. A Bigglesovi bylo stejně záhadné, čím se tak zdržel, že zmizel na tak dlouho? Jediný slyšitelný zvuk, bylo nepřetržité hučení příboje na návětrné straně, které jako každý pravidelný a stálý hluk, téměř přestal vnímat.

Biggles se konečně rozhodl, že s čekáním skončí. Stejně již byl venku mnohem déle, než původně zamýšlel. Chudák Algy si už jistě dělá starosti, co se mu stalo. Bude se bát, že Biggles má nějaké potíže, nebo že ho dokonce potkala nehoda. Při své povaze ho Algy možná vyrazí hledat. Biggles si nepřál, aby k tomu došlo, když už pro nic jiného, tak kvůli tomu, aby letadlo nezůstalo bez dozoru. Také se již krčil dlouho v nepřirozené poloze a když teď vstával, cítil se celý polámaný.

Než však měl čas udělat první krok, hned se sehnul k zemi, neboť zaslechl něco zcela neočekávaného, ačkoli si vzápětí uvědomil, že ho to nemělo tak překvapit. Měl přece tuze dobrý důvod k domněnce, že Collingwood není na ostrově sám. Tím rušivým zvukem byly hlasy. Lidské hlasy, zabrané do běžného rozhovoru. Tak takhle to bylo. Collingwood se setkal se svým společníkem, přítelem a pomocníkem, nebo kdo to vlastně byl. Hlasy se ozvaly

nedaleko, ale ne zase tak blízko, aby porozuměl, o čem mluví.

Vykukoval mezi křovinami, až uviděl, jak se oba hovořící muži blíží. Podle očekávání byl jedním z nich Collingwood. Na tom by nebylo nic pozoruhodného. Mnohem víc Bigglese překvapilo, že druhý muž není Angličan. Biggles ho považoval za Inda, ani ne tak pro odstín jeho pleti jako spíš proto, že Indie byla odsud nejblíž. Muž byl starší než Collingwood, měl domorodý oděv a vypadal tak, že by si ho Biggles za společníka nevybral. Na opasku měl pochvu s těžkou dýkou. Oba muži prošli tak blízko Bigglese, že si mohl všimnout na mužově tváři nepěkného poďobání od neštovic.

Tak tenhle člověk, pomyslel si Biggles, nám přeřízl vázací lano. Zřejmě si ho najal Collingwood, pro kterého to ovšem byl více než podivný společník.

Biggles je oba sledoval pozorně a s velikým zájmem. Všiml si, že Collingwoodův batoh se zdá být plný. Muž v ruce stále svíral malou lopatku. Dvojice přešla kolem zjevně v té nejlepší shodě a mířila k začátku staré přistávací dráhy. Sledoval je, dokud mu nezmizeli z očí a potom začal rychle jednat. Nemohl váhat, aby stačil udělat to, co zamýšlel, protože denního světla ubývalo. Cítil, že nemůže odtud odejít, dokud nezjistí něco o účelu Collingwoodovy návštěvy, nebo neobjeví, kde se setkal se svým společníkem. Před Bigglesem tak vyvstávaly další otázky. Odkud se tu muž z Indie vzal? Jak to že ho Biggles vůbec neviděl? A navíc otázka nejsložitější, proč Ind cestou nezpozoroval jeho? Zřejmě se to nestalo a bylo v tom něco velmi podivného.

Biggles se prodíral podrostem, až dorazil na místo, kudy prošli oba muži. Přestože tam nebyla výrazná

stezka, nedalo mu práci to místo najít. Tráva tam byla ušlapaná, takže usoudil, že tudy již prošli vícekrát. Vyrazil a sledoval jejich stopy opačným směrem, až ho zavedly k proláklině, k onomu malému údolí, jehož si povšiml již dříve a pak na něj zapomněl. Tak tady se sešel Collingwood se svým společníkem! Nebylo o tom sporu. Stopy vedly dolů do úžlabiny a tak šel podle nich.

Na dně mu náhle zmizely. Nebylo zde ani stopy po činnosti lidí, ani chatrč ani stan, ve kterém někdo mohl najít příbytek. Také to připadalo Bigglesovi velice zvláštní. Na jedné straně úžlabiny nic nerostlo, byla prakticky holá. Hledat tam, by nemělo smysl. Druhou stranu údolí však pokrývala hustá spleť křovin, z níž vyrůstaly dvě zakrslé datlové palmy, jako kdyby tam kdysi někdo jedl datle a odhozené pecky vyklíčily…

Uvažoval, zda v úžlabině něco je, ale říkal si, že něco tam musí být, jinak by se zde ti dva nesetkali. Mohlo to být samozřejmě jen za zelenou hradbou křovisek. Vnikl do ní, rukama divoce rozhrnoval větve, až poznal, že se nemýlil. Ve stráni zela černá díra. Tunel nebo jeskyně, jenže to bylo právě tak veliké, aby si to zasloužilo název jeskyně, a to tím spíš, že temný konec mizel uvnitř skály. Nepochybně byla dost veliká, aby do ní mohli vstoupit dva lidé. Úpravy stěn naznačovaly, že nešlo o náhodnou hříčku přírody, ale že se na nich podílela lidská ruka.

Biggles vešel dovnitř a prohlížel *si* stěny. Nahlédl do hloubky, ale byla tam přirozeně tma jako v pytli a nic neviděl. Tma uvnitř ho nijak neudivila, za to samotná díra ho přivedla k neskonalému úžasu. Biggles tomu nerozuměl. Obdělané pole pod palmami pochopil snadno, ale tohle mu vysloveně vyrazilo dech. Proč tu kopali díru? Museli pro to mít nějaký důvod! Bylo zcela jasné, že tady

kopali a dalo se to usoudit i podle nářadí, které leželo na zemi. Vypadalo jako vojenský nástroj na hloubení zákopů, na jednom konci špičatý, na druhém širší. Že by hledali zlato? Zdejší horniny nesvědčily o tom, že by se tu dal očekávat nález zlata. Nějaký poklad? Piráti by sice mohli ukrýt něco na ostrově, ale proč by kvůli tomu kopali tak velkou díru? Ne! To nedávalo smysl!

Naklonil se nad vykopaným materiálem, který mu ležel u nohou. Byl stejný jako kousek, který sebral ze země v jednom z baráků. Collingwood tehdy tvrdil, že to je fosfát. Biggles tomu nevěřil. Ta látka ve větším množství může mít nějakou hodnotu, ale nepatří do skupiny vzácných hornin, to by o tom musel slyšet. Bigglesovi se zdálo, že vyřešil jeden úkol, jen aby narazil na další.

Nechtěl se jen tak snadno vzdát a udělal poslední pokus. Cvaknul zapalovačem a zašel kousek dovnitř. Ale malý třepotavý plamínek mu neukázal nic nového. Poznal jenom, že díra pokračuje ještě dál, příliš daleko, aby dohlédl na konec, a tak se z opatrnosti vrátil. Později, s pomocí svítilny kterou má v letadle, mohou tohle místo prozkoumat důkladněji. Měl obavy, aby ho ti dva nepřistihli ve tmě tak daleko od laguny, a už vůbec nechtěl potkat muže s nožem, jak se vrací do údolíčka. Dal se na ústup ještě za denního světla, jež rychle sláblo, a pochodoval co nejrychleji k laguně.

Když přišel na dohled, ztrnule se zastavil. Gadfly nebyl na svém původním místě. Za chvíli jej objevil. Stál na břehu na jedné malé pláži, pokryté bílým korálovým pískem. Algyho nikde neviděl. Lekl se, že se tam něco stalo, a dal se do běhu.

KAPITOLA

SEDMÁ ALGY MÁ ŠPATNÝ DEN

Algy se díval za Bigglesem, dokud mu nezmizel z očí. Potom z nehybně zakotveného gadfly podrobil celé okolí pečlivé prohlídce. Nejprve korálový útes. Neviděl na něm nic nového ani zajímavého. Jedině skupiny mořských ptáků, většinou terejů, byly plné života. Prohlížel si hladinu laguny a snad ještě neviděl klidnější vodní hladinu. Kromě mírného vlnění v průrvě útesu se dala považovat za modravý led, bledě tyrkysový na mělčinách a sytě modrý až nachový v hlubších místech. Obrátil svou pozornost k hlavní části ostrova. Doufal, že možná uvidí Collingwooda, ale nikde ho nezahlédl. Mírné stoupání ke středu ostrova bránilo pohledu na opuštěnou přistávací plochu a na baráky, na jejímž konci stály. Všude panovalo ticho, bylo slyšet jen neustálé hučení příboje na vzdálené pláži. Mohl si představovat, že jako robinson je na ostrově vládcem všeho, na čem jeho zrak spočine.

Prohlídka ho uspokojila a tak se uvelebil v pilotní kabině, ze které měl výhled na všechny strany, aby čekal na Bigglesův návrat. Počasí bylo příjemné a vzduch byl teplý. Na nebi ani mráčku. Tohle všechno ho svádělo ke spánku, ale rozhodl se zůstat vzhůru a být na stráži. Nepředpokládal, že dokud zůstane v letadle, pokusí se Collingwood o nějaké darebáctví, ale přece jen nechtěl riskovat a opustit letoun.

Teplo a dlouhá nečinnost však na Algyho nakonec zapůsobila, až nevyhnutelně propadl do polosnění. V noci

málo spal a nyní bylo vše kolem tak příjemné. Kdysi, když byl hochem, se dostal pod vliv romantických, většinou smyšlených příběhů o pustých a neobydlených ostrovech a korálových atolech. Tehdy si nepřál nic jiného, než se na podobném ostrově ocitnout. Nyní si s jistou lítostí uvědomoval, že už o nich ví mnohem víc. Už věděl, že život v takovém vybájeném malém pozemském ráji vypadá ve skutečnosti docela jinak. Slyšel o tom od lidí, kteří na rozdíl od románů prošli tou těžkou zkouškou, a dokonce se jim podařilo přežít. Prolétlo mu hlavou, kolik tisíců nešťastných námořníků, kteří ztroskotali, bídně zahynulo. Byly jich zaručeně tisíce, přesné počty se nikdo nikdy nedověděl, daly se jenom odhadovat podle zpráv námořníků, kteří měli to štěstí a zachránili si život. Jedním z nich byl Richard Falconer. Ocitl se na „pohádkovém ostrově“ následkem své neopatrnosti. Hověl si ve člunu taženém lodí, k jejíž posádce patřil, když se přetrhlo lano. Několik dní plul po moři, až ho naštěstí vlny vyvrhly na opuštěný ostrov. Ostrov neopustili jen vodní ptáci a krysy, bez kterých by nepřežil. Pít mohl jen dešťovou vodu, jež se zachytila do štěrbin ve skalách. Bylo jí málo a páchla, takže ho mučila žízeň. Nakonec ho vysvobodila loď, která náhodou projížděla kolem.

Také jiný námořník, Philip Ashton, byl přešťastný, když ho pak z ostrovního ráje odvezli. Opustil své plavidlo na ostrově Ruatan u pobřeží Jižní Ameriky. Než se zachránil, uplynulo devět měsíců. Život o samotě byl tak strašný, že často uvažoval o sebevraždě.

Co se stalo s těmi, přemýšlel Algy, kdož ztroskotali na ostrově Crozet v jižním Indickém oceánu? Svět se o jejich zoufalé situaci dozvěděl, až když na břehu západní

Austrálie našli mrtvého racka, který měl kolem krku pocínovanou pásku s pracně hřebíkem vyrytým nápisem:

„Třináct trosečníků na ostrově CROZET. Pomozte pro lásku boží!“

Záchranná výprava vyrazila, ale na Crozetu nikoho nenašla. O tragickém osudu třinácti trosečníků se již nikdo nedověděl. Racek se zprávou na krku mohl samozřejmě žít a poletovat nad vlnami po několik let…

Alexandr Selkirk, což je pravé jméno Robinsona Crusoe, byl jak víme vysazen na břeh po hádce s kapitánem na svou vlastní žádost. To však byla docela jiná věc, protože si svůj ostrov sám vybral. A vybíral pečlivě. Byl to ostrov Juan Fernandez v Pacifiku, kde asi příliš nestrádal, trpěl tam jen osamělostí. Měl výhodu, že si mohl vzít s sebou na břeh užitečné věci. Přesto byl velmi šťasten, když ho po čtyřech letech a čtyřech měsících z ostrova odvezli.

To probíhalo Algymu hlavou, když si beze stopy nadšení prohlížel svůj opuštěný ostrůvek. Viděl z něj již dost, aby ho to odradilo od myšlenky usadit se na něm. Co se jeho týkalo, klidně by dopřál Collingwoodovi, aby měl celý ostrov pro sebe. Algy se těšil, že co nevidět, obrátí se k němu zády a odletí.

Z těchhle vzpomínek a úvah Algyho náhle něco vyrušilo a vrhlo do světa tvrdé skutečnosti. Dostal doslova ránu odspodu zleva, která sice nebyla příliš tvrdá, ale vyplašila ho. Nejdřív ho napadlo, že se uvolnila kotva a letoun ji odvlekl za sebou do míst v laguně, kde je menší hloubka, než se dalo předpokládat. Nebo mohl narazit na nějaký korálový výčnělek těsně pod hladinou. Před přistáním si nedali práci se zkoumáním celé laguny, neměli k tomu důvod.

Pohlédl proto na levou stranu. Zdálo se mu, že hloubka je tam dost značná, ačkoli voda byla tak průzračná, že hloubku odhadoval dost obtížně. Pod letadlem viděl celé houfy ryb a to ho uklidnilo. Bylo tam vody dost. Přemístil se a zahleděl se na pravou stranu. Ani tam nebyly žádné korály. Viděl jen dlouhý tmavý stín letadla. To si však myslel jen do chvíle, než si uvědomil, že podle polohy slunce tam žádný stín být nemůže. Zadíval se upřeně dolů a jak se tak díval, stín se trochu pohnul. Nechápal to, protože letadlo se nehýbalo! Potom podle tvaru pochopil, že nepozoruje žádný stín. To nač se díval, byl žralok! Nepatřil sice k těm obrovským bestiím, jaké se vyskytují v hlubinách, ale byl zpropadeně velký, asi deset až dvanáct stop, aby Algyho zneklidnil. Zatím si nemyslel, že by žralok zaútočil na letadlo úmyslně. Žraloci přece na lodě neútočí, a jestli k tomu někdy došlo, Algy o tom neslyšel. Přesto by však dal přednost tomu, aby ta potvora odplula, a nehledala parkoviště tak blízko u jeho letadla. Rázem mu to vyhnalo z hlavy představu, že by se mohl osvěžit krátkou koupelí v laguně…

Bylo teď jasné, že žralok z důvodu, známého jen jemu, připlul k letadlu tak blízko, až narazil hřbetem do jeho trupu. Co ho k tomu asi dovedlo? Chtěl si snad seškrábnout ze hřbetu obtížné parazity? Ať již to bylo cokoli, Algy doufal, že zvíře nebude podobné pokusy opakovat. Další nárazy by letadlu zaručeně neprospěly. Natáhl si nohy a chystal se na událost zapomenout.

Brzy však zjistil, že jeho optimismus byl nepřiměřený. Uplynulo pár minut a přišel další náraz, který ho tentokrát zastihl přece jen připravenějšího. Rychle se vyklonil vpravo a uviděl, jak stín pomalu klesá ke dnu. Tohle už bylo na pováženou. Pokud to žralok

hodlá opakovat, musí se s tím něco udělat. Byl by čím dál drzejší a mohl by skutečně způsobit vážnou škodu. Mohl by prorazit trhlinu ve trupu, nebo poškodit podvozek stroje. Hydroplán je pro běžný provoz dostatečně pevný, ale mnoho úderů nesnese. Bylo jasné, že s tím Algy musí něco udělat.

„Co ten neřád vůbec v laguně dělá?“ zavrčel Algy zlostně. „Copak nemá dost místa v moři?“

To objevil průrvu v korálovém útesu a připlul prozkoumat zdejší loviště? uvažoval dál. Hlad ho sem určitě nezahnal, protože kolem něj se to hemžilo rybami, které před ním ani nedávaly najevo větší respekt. Snad již nehodlá pokračovat v tom u žraloků neobvyklém skotačení. Dá mu ještě jednu šanci.

Algymu se chvíli zdálo, že se mu naděje splní. Vše se uklidnilo. Několikrát tedy vyhlédl ven v domnění, že žralok je pryč. Ale bylo to jinak, plaval tam dál a líně pohyboval ocasem, aby se udržel na místě. Průzračnou vodou viděl jeho zlovolné malé oko, které k němu vzhlíželo nahoru. Právě když došel k názoru, že zvíře už má svých hrátek dost, letadlo se rozechvělo takovým nárazem, až to Algyho nadzvedlo ze sedadla. teď se opravdu polekal. Takhle to už opravdu nešlo dál. Střílet po zvířeti do hloubky by nemělo smysl. Nedalo se počítat s tím, že by kulka k němu vůbec doletěla. A pokud by ho přece jen poranila, žralok by patrně začal sebou házet a ohrožoval by letadlo ještě víc.

Když si Algy všechno trochu rozmyslel, rozhodl se, že udělá jen jednu rozumnou věc. Přemístí letadlo někam jinam a bude doufat, že žralok nevyrazí za ním. Opatrně se zvedl, připraven na další úder, protože nechtěl přepadnout přes palubu. Potom zatáhl za kotevní lano, ale

kotva se ani nepohnula. Když se voda uklidnila, poznal co se stalo. Jeden list kotvy se zaklínil do srůstu korálů. Zatáhl stroj přímo nad ni a zkusil vytáhnout lano kolmo vzhůru. Kotva se ani teď nehnula ani o píď. Algy tiše zaklel. Všechno se to popsulo jak náleží. Bylo mu jasné, že jestli chce s letadlem odjet, kotva musí aspoň prozatím zůstat tam, kde právě je. Nakonec by se musela ovšem vytáhnout, protože bez ní by mohli mít s letadlem spoustu potíží. Nebýt toho hnusného žraloka, bylo by nejjednodušší prostě skočit do vody a kotvu uvolnit, jenomže za těchto okolností to nepřicházelo v úvahu, třebaže nebyly žádné známky toho, že žralok je lidožravý. Bylo pravděpodobné, že není, ale Algy se nehodlal stát pokusným morčetem.

Jediná další možnost byla vyvléknout se z kotvy a označit její polohu, aby se dala později vyzvednout. To znamenalo upevnit konec lanka na nějaký plovoucí předmět. To bylo snadné, k tomu poslouží záchranný pás. Přinesl jeden z kabiny, rozvázal kotevní lanko a připevnil je k záchrannému pásu, který pak hodil do vody. Vyděsil se, když žralok vyplul nahoru a důkladně si pás prohlédl. V jednom napnutém okamžiku již myslel, že jej chce sežrat. O žralocích je známo, že dokáží pozřít neuvěřitelné věci. Tenhle žralok však opět klesl ke dnu a záchranného kruhu se ani nedotkl.

Algy začal uskutečňovat svůj úmysl. Nastartoval motory, popojel o něco dál a znovu se podíval do vody. Rozmrzele zjistil, že se žraloka nezbavil. Nepochybně následoval letadlo nebo jeho stín na dně. Zdálo se, že je ještě živější.

To rozhodlo. Bez ohledu na Collingwooda bude nejmoudřejší zajet s letadlem na pláž, jak původně chtěli.

Provedl to docela hladce a docela přitom spěchal, neboť slunce již zapadalo. Když zastavil letadlo bezpečně na korálovém písku, vypnul motory a připravil se začít znovu hlídku. Teď když se vypořádal se žralokem, trápila ho jiná starost. Šlo o Bigglese, který se zdržel na ostrově déle, než očekával. Algy doufal, že se mu nepřihodilo nic zlého. Rychle si v kabině lokl pomerančového džusu z plechovky a potom vyšel na vršek vyvýšeniny, aby zjistil, zda Collingwooda nepřilákal hluk motorů. Nikde ho však neviděl.

Biggles přicházel přesně ve chvíli, kdy Algy stál na vyvýšenině a odvrátil oči od baráků. Když se začal vracet k letadlu a otočil se k laguně, spatřil Bigglese přicházet. Viděl ho, jak se najednou rozběhl a snadno uhodl, co ho k tomu přimělo. Zřejmě se polekal při pohledu na gadfly stojící na břehu a chtěl se rychle dozvědět, proč s ním Algy vyjel z vody.

Když zadýchaný Biggles doběhl, jeho první slova to potvrdila.

„Co se stalo?“ vyhrkl. „Proč jsi zajel na břeh?“

„Jinak to nešlo. Do laguny se vloudil rozdováděný větší žralok a vybral si za hračku naše letadlo. Vrážel do něj hřbetem.“

„Žralok?“ Biggles nedůvěřivě našpulil rty. „Žraloci přece takové věci nedělají.“

„Zrovna tenhle to dělal. Pořád strkal zespodu do letadla. Neptej se mě proč. Nedokážu myslet jako žralok. Možná si jen chtěl setřít ze hřbetu žraločí cizopasníky. Nakonec se nic vážného nestalo, ale obával jsem se, že by mohl stroj poškodit. Nehodlal toho nechat a tak jsem se prostě rozhodl změnit parkoviště. Když jsem ale chtěl odjet, zjistil jsem, že se mi kotva zachytila pod nějakým

korálem. Nedokázal jsem s ní hnout, zůstala tam. Musel jsem vyvléknout lano a přivázat ho na záchranný kruh. Zdálo se mi rozumnější vyjet na břeh, dokud je letadlo v celku. To je všechno. Jestli máš v úmyslu si zaplavat, abys spláchl ze sebe pot, nezapomeň, že nebudeš ve vodě sám.“

„Panebože!“ vykřikl Biggles. „Co nás tu ještě čeká? Nepřekvapuje mě, že máme v laguně žraloka, když je teď v korálovém útesu díra, ale nedokážu si představit, proč by si měl s našim letadlem hrát žralok.“

„Možná ho považoval za nějakou přerostlou kachnu.“

„To není nic k smíchu. Alespoň si myslím, že to nebude pro tebe taková legrace, až se budeme muset potopit se žralokem v zádech, abychom uvolnili kotvu. Buď kamarád a dej mi něčeho napít. Mám za sebou těžký den a jsem vyprahlý jak topinka.“

Algy přinesl plechovku pomerančového džusu.

„O mečounech námořníci tvrdí, že vrážejí meče do kýlů plujících lodí, jenže o žralocích jsem nikdy nic podobného neslyšel,“ řekl Biggles a vyprázdnil plechovku na jedno přiložení k ústům. „Uf,“ vyhrkl pak. „Už je mi mnohem líp.“

„A jaké zvíře dovádělo s tebou?“ ušklíbl se Algy. „Přišel jsi na něco?“

„Bylo toho hodně. Až příliš. Tolik, že jsem z toho úplně groggy. Doufal jsem se, že první věc, kterou jsem objevil, dává na všechno odpověd. teď ovšem nevím, co si mám myslet. Posaď se a já ti to povím. Očekávám, že to s tebou zacvičí.“

„Nedáme gadfly zpátky na vodu?“

„Dnes večer ne. Když už je na břehu, ať tam zůstane. Prostě to jen znamená, že se budeme muset zase střídat v hlídání.“

Seděli na písku obrácení k vyvýšenině, takže by se nikdo nemohl nepozorovaně přiblížit k letadlu.

„Nic mi nevykládej o opuštěných ostrovech,“ zabručel Biggles. „Co se týče chobotnic, krakatic, žraloků a myslím i darebáků, tak tu nic z toho nechybí. teď poslouchej. Budu vyprávět.“ Zhluboka si vydechl.

KAPITOLA OSMÁ

VAROVÁNÍ ARABA ALIHO

„Vzpomínáš si, jak když nám přeřízli uvazovací lano, bylo nám jasné, že na ostrově musí ještě někdo být?“ začal Biggles. „Měli jsme pochopitelně pravdu. Viděl jsem ho. Je to domorodec, myslím že Ind. Ale k tomu se za chvilku vrátím. Začnu od začátku a vezmu to po pořádku. Takže první překvapení, na které jsem na samotném konci ostrova u kokosových palem narazil, byla hezoučky upravená plantáž indického konopí.“

„A hrome,“ řekl Algy. „To je přece droga! Surovina, ze které se získává hašiš.“

„Tak tomu říkají v Egyptě a na Středním východě, kde ho kouří. Je to narkotikum a má v různých zemích rozličné názvy podle toho, jak se upravuje a užívá. V Indii, kde má víceméně podobnou úlohu jako v Anglii tabák, se nekouří, ale polyká. Může to být *bhang* nebo *ganglia*, což jsou prostě usušené listy konopí nebo zpracovaný výrobek zvaný *charas.* Nevím, jak to vypadá s konopím dnes, ale za mých mladých let se mohlo volně prodávat na trhu, ačkoli jenom v malých dávkách. Po větší totiž úplně zpitomíš.“

„Tak proč to v Indii vůbec povolují?“

„Mohu se jen domnívat, že každý pokus o omezení prodeje by vyvolal prodej konopí na černém trhu. Tak jako to dopadá se všemi ostatními drogami. Narkomani za ně zaplatí jakoukoli částku. Musí to mít za každou cenu. Pro pašeráky jde o obrovský obchod. Jednou jsem viděl, jak policie takový kontraband zabavila. Byly to cihly

tmavohnědé voskovité látky zhruba deset palců dlouhé, pět palců široké a jeden a půl silné, vonící trochu po pryskyřici. Vznikají tak, že rozemelou listy na prášek, který pak lisují do cihel.“

„Tak Collingwood je narkoman,“ řekl tiše Algy. „To se podívejme.

Asi si myslel, že tady bude v bezpečí a vypěstuje si tolik hašiše, kolik jen bude chtít.“

„Nemyslím si, že je narkoman,“ zavrtěl Biggles hlavou. „Je ovšem pravda, že to byl můj první dojem. Když jsem si potom Collingwooda prohlédl blíž, došel jsem k závěru, že na narkomana nevypadá. Na těch lidech se to obvykle pozná a čím déle podléhají droze, tím je to zřetelnější. Když jsem si připomněl ten divný pach v baráku a později si uvědomil, že to je vůně hašiše, domníval jsem se, že mám odpověď na otázku, co Collingwood na ostrově dělá. teď si tím ale nejsem jistý, ledaže by jel ve dvou lumpárnách najednou a to se mi zas nezdá moc pravděpodobné. Mám dojem, že jedna rošťárna na místě jako je tohle úplně stačí. Na druhé straně u chlápka jako je Collingwood nikdy nevíš s čím přijde, když ho to popadne.“

„Snad mi nechceš tvrdit, že jsi přišel ještě na něco dalšího,“ řekl Algy překvapeně.

„To právě chci. Jen si to vyslechni, možná tě něco napadne. Mně se to nepodařilo. Na konci ostrova, kde rostou kokosové palmy, je proláklina. Ačkoli bych to nepředpokládal, je tam prostě něco jako malé údolíčko s dosti strmými stěnami, zvláště na straně blíže ke břehu. Přišel jsem na to, protože se mi tam Collingwood ztratil. Najednou mi zmizel z očí a mohl odejít jedině tam, ačkoli jsem si to v první chvíli neuvědomil. Jedině v tom

údolíčku se totiž mohl setkat se svým indickým kumpánem, se kterým později vylezli ven a vrátili se do baráků. Když odešli, šel jsem se tam podívat cestou, kterou přišli, a zjistil jsem, že ve svahu údolí je výkop, jakási jeskyně. To vysvětluje zablácené montérky, které nosí Collingwood. U výkopu nebyl samozřejmě poprvé.“

„Ale co tam pro všechno na světě hledali?“

„Ještě jsem na to nepřišel, ale hornina, ve které se vrtají, je stejná jako kousek, který jsem sebral v baráku. Řekl nám tehdy, že to je fosfát.“

„Ty mu věříš?“

„Upřímně řečeno, zatím nevím. Myslím, že na místě tak vzdáleném od civilizace, by se nikdo nešťoural v zemi kvůli ničemu jinému kromě drahých kovů. Jeden z našich dvou ostrovanů, či spíš oba dva vykopali ve stráni vodorovnou štolu. Je skrytá ve křoví, takže bys ji tam nikdy nehledal. Ta díra, která opravdu není ničím jiným než obyčejným tunelem, velkým právě tak, aby do něj mohl vlézt člověk, skutečně připomíná důl. Beze světla jsem toho moc neviděl, ale rád bych se tam vrátil se svítilnou.“

„Víš určitě, že to není přírodní jeskyně?“

„To se mi nezdálo. Navíc tam bylo nářadí, které určitě používali na kopání. Proč by ho tam nosili?“

„Nemůže být Collingwood na stopě nějakému pokladu? Víš, něčemu drahocennému, co na ostrově zakopali piráti?“

„To je jen málo pravděpodobné. Proč by nějaký pirát, pokud nebyl docela praštěný, kopal do svahu vodorovný tunel, když bylo mnohem snazší vykopat v zemi jámu, hodit tam kořist a zaházet ji hlínou? Ne, tohle podle mě nevypadá na hon za pokladem.“

„Tak zlatonosná ruda?“

„V té hornině není ani stopa zlata či stříbra. To vím určitě.“

„A co diamanty?“

„Vyloučit to nemohu, ale nedokážu si představit, že by se na takovémhle ostrově našly diamanty. Jak jsem ti říkal, úplně mi to vyrazilo dech. Jedna věc je jistá. Collingwood nekope tu díru jen tak pro legraci, nebo aby si nějak krátil dlouhou chvíli. Hledá tam něco, o čem ví, nebo má dobrý důvod věřit, že tam je. On není žádný hlupák, rozumíš?“

„Mohl by to být smolinec, minerál, ze kterého se získává radium? Myslím, že ve tmě světélkuje.“

„Světélkují i jiné látky. Já jsem smolinec nikdy neviděl, takže nevím. Nikdy jsem ale neslyšel, že by se smolinec nacházel v této části světa. To ovšem nevylučuje možnost, že se vyskytuje i tady, nebo v tomto koutu Asie. Třeba čeká na objevení, jako se to už stalo jinde.

Domnívám se, že smolinec je kysličník uranu, mohu se ovšem mýlit. Kdyby to tak bylo, pak oba víme, že uran má mimořádný význam pro ty šílené výrobce atomových a vodíkových bomb, kteří se rozhodli rozbít svět na padrť. Ale to nedává smysl. Žádná z těch šíleností nedává smysl. Jestli tu nakonec je v zemi něco cenného, proč by se sakra Collingwood babral s takovým svinstvem, jako je hašiš?“

„Chceš vědět, co si myslím?“ řekl Algy.

„Jen mluv. Rád si poslechnu každý nápad, který by mohl rozplést tenhle záhadný rébus.“

„Tak dobře. Za války byl Collingwood pilot v RAF. Přidělili ho ke službě na ostrově Bonney. Patrně tu byl i ubytovaný. V každém případě to tady musel dobře znát. Jinak si nedovedu představit, odkud by se dověděl, že

ostrov Bonney vůbec existuje. My jsme v této části světa nějaký čas pobyli a neměli jsme o něm ani tušení. Byl bystrý chlapík, možná právě těsně před tím dokončil univerzitu a za pobytu na ostrově si mohl všimnout něčeho, co upoutalo jeho pozornost. Tenkrát s tím nemohl nic dělat, ale nezapomněl na to a po válce se sem vrátil, aby využil objevu.“

„Jenže čeho? To bych chtěl vědět! To jsi mi ještě neřekl. Jinak ta tvoje teorie není možná tak daleko od pravdy. Ale proč by potom nepožádal vládu o povolení a neudělal svou práci jak se patří? Ten ostrov přece nenáleží nějaké cizí zemi. Věděl, že je britský. Bylo by to docela jednoduché. A kde se tu pak vzalo to konopí? Proč si zahrává s drogami?“

„Řekl bych, že si na drogu zvykl a nesnesl pomyšlení, že by tu zůstal bez ní. Když si konopí sám vypěstoval, měl jistotu, že bude mít stálou zásobu. Kdo si navykne na cigarety jako ty, udělal by totéž s tabákem.“

„To co říkáš, zní rozumně, ale já s tím nesouhlasím,“ zavrtěl hlavou Biggles. „Skutečnost je taková, že nám do skládačky stále chybí jeden dílek a dokud ho nenajdeme, nebude obraz úplný. Jak do toho třeba zapadá ten Ind, nebo kdo to vůbec je?“

„Na to ti neodpovím.“

„A kde máme hledat ten chybějící dílek?“

„Mě se neptej. Zůstaneme přes noc na břehu?“

„Klidně můžeme. Nemá celkem smysl zajíždět dnes večer s letadlem na vodu, zvláště když jsme ztratili kotvu. První co ráno uděláme bude, že ji vyzvedneme.“

Biggles se rozhlédl. Byla skoro úplná tma, měsíc se teprve nořil nad obzorem. „Nehýbej se,“ sykl náhle.

„Někdo nás pozoruje," šeptl a jeho ruka pomalu sklouzla do kapsy, kde měl pistoli.

Algy tiše seděl a díval se, ale byl připravený rychle reagovat.

Biggles náhle vyskočil jako vymrštěný perem a několika rychlými kroky doběhl k houští zakrslých palem. „Tak dost! Vylezte! Já vás vidím," nařídil ostře. Pak to opakoval v řeči, jež Algy považoval za hindštinu.

Ze stínu křoví se oddělila tmavá postava a se zdviženýma rukama zůstala stát. „Nestřílet, pane," ozvalo se anglicky, a hlas určitě nepatřil Collingwoodovi. Byl velmi silně zkreslen hrdelním, cizím přízvukem.

Algy došel k Bigglesovi, který zatím s přísným výrazem ve tváři zahájil výslech: „Kdo jste?"

„Moje jméno je Ali, pane," zněla odpověd.

„Poslal vás sem Collingwood, abyste nás špehoval?"

„Ne, pane."

„Tak proč jste přišel?"

„Říct vám, aby jít domů."

„Proč?"

„Pro vaše zdraví. Když zůstat, bude zle. Já rád anglické lidi."

„Tomu se tak dá věřit," ušklíbl se Biggles.

„Říkat pravdu. Přísahat na korán."

„Ze které části Indie pocházíte?"

„Ne z Indie. Já narozený v Adenu. Jednou byl arabský voják."

„Tak vy jste Arab?"

„Ano, pane."

Biggles mrkl na Algyho. „Zdá se, že jsem se zmýlil," řekl suše. „Mám pocit, že tenhle chlapík nelže." Pak se

obrátil k Arabovi: „Jak vás sem pan Collingwood přivezl?“

„On nepřivézt. Já už být tady, když on přijít.“

Biggles se zamračil. „Říkáte, že tu žijete?“

„Ano, pane.“

„Jak jste se sem dostal?“

„Loď mě přivézt.“

„Ale pracujete pro pana Collingwooda?“

„Někdy.“

„Platí vás?“

„Ano, pane.“

„Zaplatil vám, abyste přeřízl naše uvazovací lano?“

Muž nejistě přešlápl.

„Tak do toho. Ven s tím!“ poručil netrpělivě Biggles.

Než mohl Arab odpovědět, ozval se ze tmy hlas: „Co se tu děje?“ Tentokrát to byl Collingwood, zdvořilý jako obvykle.

„Využil jsem příležitosti a hovořím s člověkem, kterého jste sem poslal,“ odpověděl Biggles chladně.

„A copak vám pověděl?“

„Radil nám, abychom odjeli. Prý pro naše zdraví.“

„To je dobrá rada. Měli byste se podle ní řídit.“

„Poslal jste ho sem?“

„Ne.“

„Necháme toho. Proč jste ho poslal?“

„Musím se opakovat? Neposlal jsem ho.“

„Chcete říct, že sem přišel sám od sebe?“

„Zřejmě ano.“

„Očekáváte, že tomu uvěřím?“

„Věřte si čemu chcete. Upřímně řečeno, mně je úplně jedno čemu věříte,“ řekl Collingwood a obrátil se k Arabovi: „Jdi domů.“

„Dělám co můžu," řekl Arab a odešel.

Biggles pohlédl na Collingwooda: „Tak co nám ještě povíte?"

„Vůbec nic," odpověděl Collingwood lhostejně. „Možná jen tolik, že uděláte dobře, když se zařídíte podle Aliho rady. Dobře ví o čem mluví."

Obrátil se a zmizel ve tmě.

„Co si o tom všem myslíš?" zeptal se Algy, když byl Collingwood pryč.

„Dnes večer se mě už na nic neptej," prosil ho Biggles. „Unavuje mě pohybovat se pořád v kruhu. Jedna myšlenka mě ale napadá. Jako Arab bude Ali vědět všechno o hašiši. To pole s konopím samozřejmě zná. Co když má něco společného i s tím ostatním?"

„Docela upřímně nás varoval a doporučil nám, abychom vypadli," poznamenal Algy.

„Pouze opakoval to, co nám už řekl Collingwood. To všechno jenom znamená stále totéž. Nechtějí nás tady. Pro důvody nemusíme chodit daleko. Někdo se bojí, že bychom přišli na to, co se tu odehrává. Například to konopí. Jeho pěstování je zakázané, jenomže kdo by ho hledal na takovém zastrčeném místě? Zkoušely se už všechny možné triky, jak vypěstovat alespoň menší množství konopí. V Egyptě je zkoušeli zasít doprostřed pole obyčejného obilí jako třeba pšenice nebo kukuřice, takže nebylo vidět. Pokusům udělalo konec letecké fotografování."

„Proč se rovnou nezeptat Collingwooda, jestli má na setí konopí povolení?"

„Třeba by lhal a řekl by nám, že má."

„Požádej ho, ať je ukáže."

„Kdyby řekl, že je nemůže najít, byli bychom vyřízení. Nevěděli bychom jak dál. Mám lepší nápad.“

„Jaký?“

„Všechno to zatracené svinstvo posekat.“

„To by bylo dost odvážné. Něco jako vzít zákon do svých rukou.“

„Já to tak nevidím. Ostrov je pod správou Britské koruny a platí na něm stejné zákony jako všude. Výroba hašiše je tu nezákonná, jako všude jinde. My jsme policejní důstojníci. Kdybychom dopadli někoho s hašišem, tak bychom mu ho zabavili. Nemůžeme tu zabavit celou úrodu, ale můžeme udělat jinou užitečnou věc, zničit ji. Ve výbavě gadfly pro nouzové přistání je velký nůž, podobný mačetě. Nic lepšího si na sekání konopí neumím představit.“

„Dobrá, jak myslíš,“ pokrčil rameny Algy. „Připrav se ale na to, že až Collingwood uvidí, jaký jsi sekáč, ztratí nervy!“

„Žně začnou zítra ráno, hned jak vytáhneme kotvu z laguny. Dnes v noci budeme raději držet stráž. Varovali nás, že můžeme očekávat nepříjemnosti. Mě jenom překvapuje, že mají tak velké starosti. To bychom teď vypadali jako dvojnásobní tupci, kdybychom se za úsvitu probudili a zjistili, že letadlo je na kousky, nebo hoří.“

„Mohli by zajít mnohem dál,“ prohodil Algy vážně.

„Je nejspíš dobře, když jsem pověděl Collingwoodovi, kdo jsme,“ pokračoval Biggles. „Jistě si uvědomí, že nás sem poslali služebně a kdybychom se nevrátili, pověřili by někoho, aby zjistil, proč se nevracíme. To by se mu jistě nehodilo do krámu. To ho snad zatím odrazuje od toho, aby nevyvedl něco drsného. Raději však nebudeme riskovat. Musíme počítat i s tím,

že změní kurz. Dokud jsme ještě nevyřešili hádanku, nesmíme udělat chybu. Ani on se nechce zmýlit. Vsadil bych se, že teď velmi vážně přemýšlí – stejně jako my. Pro případ že by nám přichystal nějaké nemilé překvapení, budeme se po čtyřech hodinách střídat v hlídání. Vyber si, kdy chceš začít. Mně je to jedno.“

KAPITOLA DEVÁTÁ

PŘED BOUŘÍ

Noc proběhla klidně a obavy obou letců se ukázaly zbytečné. Nad Indickým oceánem svítalo a zdálo se, že začíná další pěkný den. Obloha však měla zvláštní, karmínově načervenalý odstín, který Bigglesovi připadal podezřelý.

„Přijde změna počasí, cítím to v kostech," řekl Algymu, když si připravovali rychlou snídani. „Příboj na druhé straně ostrova zní dneska jinak. Vlny dnes duní jak kanonáda. To může znamenat změnu. A když ne tady, tak někde poblíž. Nemusí nás to zasáhnout, ale pro jistotu sebou raději hodíme a vytáhneme kotvu z vody. Nechci ani pomyslet, k čemu dojde na ostrově, když se přižene tajfun. Ostrov se zvedá jen málo nad moře a nechrání ho žádná přirozená bariéra. Kapitán Grant, starý mořský vlk, který zakreslil Bonney do mapy, to věděl a zapsal to do svého lodního deníku."

„Pořád chceš provést, k čemu ses rozhodl včera večer – posekat konopí?" zeptal se Algy.

„Ano. Navíc tím uspíšíme průběh věcí. Nemůžeme tady donekonečna dřepět a čekat, než nám Collingwood ukáže karty."

„Ten se pořádně naštve, až uvidí co jsi vyvedl."

„Proto to dělám. Když vyletí a ztratí nervy, bude to stejné, jako by řekl, že to tam sám zasel. A zároveň to bude přiznání, že je zapletený do pašování drog."

Nakonec se ukázalo, že vyzvednutí kotvy bude celkem jednoduché. Biggles se s tím rozhodně nijak

nepáral. Nastartoval motory a letadlo bylo brzy zpátky na laguně. Záchranný pás, sloužící jako bóje, byl jediný nápadný předmět na klidné hladině, a tak Biggles popojel přímo k němu.

„Dávej pozor na všechno, co by se podobalo žralokovi," řekl Algymu. „Jestli tu ta potvora je, ukáže nám hřbetní ploutev."

„A co Collingwood?"

„Ten ploutev nemá," ušklíbl se Biggles.

„Jistěže ne. Ale uslyší motory a přijde se podívat, co děláme."

„No a co? S tím si nebudeme dělat starosti. Stejně si už musel uvědomit, že mu na ty jeho povídačky o robinsonovi neskočíme. Zato ten zatracený žralok nám může zkomplikovat situaci víc než celý Collingwood."

Když dojeli k bóji, nebylo tam po žralokovi ani stopy. Kdyby byl někde blízko, jistě by se již ukázal.

„Asi uznal, že na volném moři má větší prostor," řekl Biggles, když se natahoval pro záchranný pás a napnul lano. Táhl za ně, až bylo letadlo přímo nad kotvou, ale ta se ani nepohnula. Zkoušel zatáhnout z jiných stran, avšak bezúspěšně.

„Co chceš dělat?" vyhrkl Algy trochu poplašeně, když se Biggles začal svlékat.

„Potopím se a uvolním ji," odpověděl Biggles. „Jinak se tu kolem kotvy budeme motat celý den. Přidržuj pevně lano, aby se letadlo nehýbalo. Naposled se rozhlédl kolem po vodě, nadechl se, přehoupl se přes okraj kabiny a plaval dolů. Za minutu už šplhal zpátky do letadla.

„Je to v pořádku," řekl, když si setřásal vodu z vlasů. „Takhle to bylo nejjednodušší. Jeden z kotevních listů se

zasekl pod kus korálu. To bychom mohli tahat, až bychom zmodrali a nebylo by to nic platné.“

„Snad to bylo nejjednodušší, ale stejně to bylo dost riskantní,“ řekl Algy vážně.

„Vsadím deset ku jedné, že žralok, kterého jsi viděl, nepatří k lidožroutům,“ odpověděl Biggles lhostejně, když si hledal místo na slunci, kde by oschl. Algy zatím vytahoval kotvu a ukládal ji na místo. „Když jsme teď splnili tenhle malý úkol, měl bys zajet s letadlem zase na pláž,“ dodal.

Algy přikývl a vzápětí stál stroj na bílém korálovém písku, kde už parkoval přes noc. Biggles se oblékl a zašel do kabiny, odkud přinesl těžký ostrý nůž, který měli mezi nářadím stále s sebou pro případ, že by nouzově přistáli mimo letiště a museli si prosekávat cestu ven džunglí.

„Mám nechat stroj tady?“ zeptal se Algy, když se Biggles s nožem v ruce chystal k odchodu.

„Samozřejmě,“ řekl Biggles. „Tady to bude mnohem pohodlnější než na vodě. Můžeš si natáhnout nohy. Pochybuji, že by ti Collingwood chtěl nějak překážet.“ Potom ho ještě něco napadlo a s úšklebkem dodal: „Kdyby přišel až dolů, pověz mu, co dělám. Patrně uvidíš, jak ztrácí nervy.“

„Jak dlouho počítáš, že budeš pryč?“

Biggles chvilku přemýšlel. „Nejdéle tři hodiny, ale spíše méně. Kdyby to začalo fičet, tak raději letadlo přikolíkuj. Nářadí je uvnitř. Kdybych si všiml, že se blíží bouře, vrátím se co nejdřív. Bylo by od tebe hezké, kdybys připravil nějaké dobré teplé jídlo,“ dodal s úsměvem. „Těch studených konzerv už mám plné zuby.“

Algy se také usmál. „Co by sis přál?“

„Pečenou rybu a hranolky. V laguně je spousta menších ryb. Háčky i šňůru máš.“

„Vyjdu si na ně. Jen nevím, kde vzít brambory?“

„Collingwood by mohl nějaké mít v té svojí zahrádce. Navštiv ho, třeba ti jich pár přenechá.“ Biggles mávl na pozdrav a odešel.

Šel stejnou cestou podél pobřeží jako minulý den. Nečekal sice velké potíže, ale raději by se vyhnul Alimu, který by asi nemlčel, kdyby viděl Bigglese, jak pustoší vzrostlé konopí. Nepředpokládal však, že by mu v tom Ali bránil. Kdyby k tomu mělo dojít, věřil si, že si s Arabem poradí. Víc ho ovšem zajímalo počasí. Stále častěji zvedal zrak k obloze, zatažené kalným našedlým závojem, kterým slunce prosvítalo jen matně. Slyšel, jak na návětrné straně ostrova burácí příboj. Bylo mu jasné, že počasí se mění k horšímu a považoval jen za otázku času, kdy se přižene bouře.

K údolíčku, kde objevil vykopanou jámu, dorazil překvapivě brzy. Zastavil se, aby pozorně prozkoumal okolí. Araba nikde neviděl, ani neslyšel, že by někde pracoval. Již se nezdržoval a spěchal k plantáži konopí.

Ali tam byl v plné práci. Biggles se zastavil opodál a pokoušel se zjistit, co vlastně dělá, ale ať si lámal hlavu jak chtěl, účel jeho práce nepochopil. Nejdřív se mu zdálo, že ho Ali předešel a ujal se ničení plantáže sám. Procházel totiž mezi řádky, vytahoval některé rostliny i s kořeny a odhazoval je stranou, jako zbytečný odpad. Ale proč jen některé? Proč ne všechny? Biggles nechápal, co tím Arab sleduje. Byla to záhadná práce. Jestliže se snažil zbavit zakázaných rostlin, proč se trápil jejich vybíráním? Nešlo třeba o to, že konopí rostlo příliš hustě a on je probírá, jako se jednotí řepa? Nebo snad byly některé

rostliny postiženy nějakou chorobou a Ali odstraňuje ty nemocné?

Biggles se posadil za křoviny, aby ho sledoval a odhalil důvod jeho prazvláštního zákroku na poli. Jako většina lidí věděl, snad i o něco lépe, k čemu indické konopí slouží a jaká droga se z něj vyrábí. Neznal ovšem podrobnosti, jak z něj získat hašiš, jinak by hned pochopil, co Arab dělá. Takhle se pouze divil. Nepochyboval však o tom, že Ali je odborník na konopí i na hašiš, kterému je zcela jasné, co dělá a proč. Plel ho nyní z vlastní iniciativy, nebo na Collingwoodův rozkaz?

Zůstal proto v úkrytu. Viděl, jak Ali dokončil práci a zastavil se, aby si obhlédl výsledek. Pak si spokojeně zamnul ruce a vydal se směrem k přistávací dráze, aby, jak se Biggles domýšlel, podal Collingwoodovi zprávu o své úspěšné práci. Pomalu se mu ztrácel z dohledu, až zmizel za obzorem.

Biggles se znovu podíval na oblohu a začal hbitě jednat. Po tom zdržení pracoval rychle, protože kokosové palmy teď kymácely svými vějířovitými listy a za kmeny viděl třísť obrovitých vln, které se na návětrné straně vrhaly na pláž. Mačetou těsně nad zemí usekával rostliny, které Arab nechal na poli. Nedalo to moc práce. Konopí bylo svěží a křehké a vždycky postačilo jediné máchnutí. Celé to netrvalo déle než dvacet minut, a když skončil, nestála na poli jediná rostlina. Plantáž vypadala jako na podzim po sklizni…

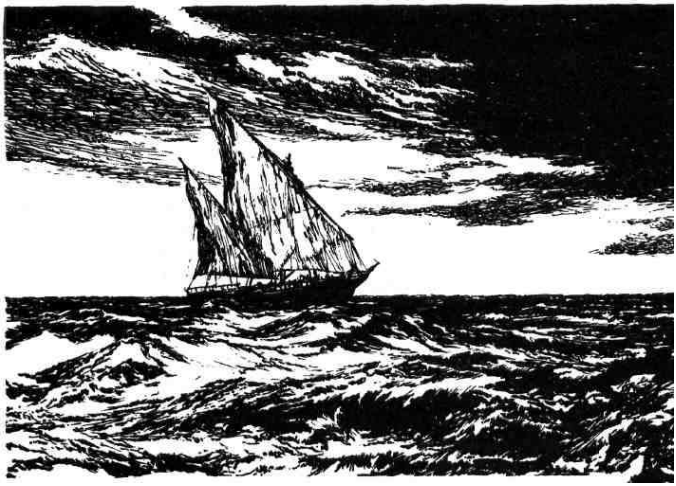
Na místě se nijak nezdržel. Počasí se prudce zhoršovalo. Biggles nemohl váhat a spěšně se vydal na zpáteční cestu k laguně. Začínal si vyčítat, že nechal Algyho u letadla samotného a proto se pustil k laguně nejkratší cestou po přistávací dráze. teď už bylo jedno,

jestli ho Collingwood uvidí. Jeho konopná plantáž byla zničená, a i kdyby se postavil na hlavu, nic na tom nezmění.

Když procházel kolem údolíčka, vyšel z něj nečekaně Arab. Nemohl *si* Bigglese nevšimnout. Vypadal překvapeně, ale pozdravil arabsky a s očima upřenýma na mačetu, kterou měl Biggles dosud v ruce, se zeptal, co na tomto konci ostrova dělá. Nepřišel si pro kokosové ořechy? Biggles se nechtěl nijak vykrucovat a několika větami mu stručně pověděl pravdu a doplnil ji svým názorem na konopí a na hašiš.

To co následovalo, ho dost vyděsilo. Ali na něj chvilku v němém překvapení zíral s otevřenými ústy. Jeho oči nabyly nepřítomného skelného výrazu, který se někdy u domorodců objeví jako následek otřesu nebo naprostého nechápání. Když potom Arab pochopil, co se stalo, jeho výraz se změnil podruhé, tentokrát v grimasu zuřivce a vraha. Ruka mu sjela k dýce visící u pasu tak výmluvně, že Biggles rázem ustoupil o krok a vztáhl ruce k obraně. Ali však nezaútočil, vykřikl jako poraněné zvíře, rozhodil ruce do výšky a vyrazil zpět k plantáži a volal Alláha o odpuštění.

Biggles pokrčil rameny. Celý užaslý pokračoval v cestě, a když došel na výšinu a ucítil plnou sílu větru, dal se do běhu. Obloha měla nyní šerednou barvu olova a v místě, kde se ve tmě ukrývalo slunce, byla nevýrazně narudlá. Moře ohlušivě bouřilo a po hladině se řítily obrovské vlny, které nejenom narážely na korálový útes, jako by ho chtěly smést do hlubin, ale v oblacích letící tříště zaplavovaly i lagunu. Nedalo se již pochybovat, že se žene divoká bouře, patrně

hurikán a zdálo se, že ostrov mu leží přímo v cestě, takže pocítí jeho plnou sílu. Daleko na moři v mlze a poletující vodní tříšti zahlédl loď. Byla to *dhou*, arabská plachetnice, na které právě stahovali velkou latinskou plachtu. Loď prchala před bouří a zoufale si probojovávala cestu mezi vzdutými vlnami, které byly mnohem větší než ona.

Když Biggles doběhl na dohled ke stroji, nepřekvapilo ho, že tam vidí Algyho, jak pracuje v horečném spěchu. Zatloukal kolíky, ke kterým se vážou šňůry přidržující letadlo u země. Užasl však, když vedle Algyho spatřil Collingwooda, jenž mu zřejmě pomáhal. Biggles by tuze rád věděl, co přivodilo takovou změnu v jeho chování?

Když doběhl na místo, střed se s Collingwoodem, který stál s rozkročenýma nohama, aby odolal divoké síle větru.

„Kde jste sakra vězel?“ křičel Collingwood. „Copak jste neviděl, co se děje?“

„Tys mu to neřekl?“ pohlédl Biggles na Algyho.

„Ne, nebyl na to čas.“

„Měl jsem ještě důležitější práci,“ řekl Biggles a stočil zrak ke Collingwoodovi. „Šel jsem posekat to pole konopí.“

„A posekal jste ho?“ vyhrkl Collingwood a zbledl.

„Posekal.“

„Vy blázne, vy idiote! Vy prokletý hlupáku,“ běsnil Collingwood. „Jste šílenec, který do všeho strká nos. To je konec. Teď vás ale opravdu zabijí. Bylo by mi to jedno, ale oni asi zároveň prořízno hrdlo i mně.“

„O kom to mluvíte?“ zeptal se Biggles, kterého výbuch zarazil. „Kdo tady bude řezat krky?“

„Tamhle ti!“

Collingwood ukázal na arabskou *dhou,* která se v dálce zmítala ve vichřici na divokých vlnách.

„Co ti s tím mají společného?“ zeptal se Biggles a na jeho hlase bylo znát, že tomu rozumí čím dál méně.

„To konopí patří jim.“

„Jim?“ strnul Biggles. „Vy žertujete?“

„Až se tady ti Arabové vylodí, poznáte, že nežertuji,“ prohlásil Collingwood ponuře.

„Jak jsem to mohl vědět? Myslel jsem, že jde o vaše pole.“

„Moje? Co já bych dělal s hašišem? Myslíte, že jsem blázen?“

„No, nedivte se, že pochybuji o vašem duševním zdraví, když jste si vybral k pobytu tenhle ostrov. Po nálezu konopné plantáže jsem se domníval, že tím se to vysvětluje. Hašiš se dobře prodává.“

„Přestaňte se dohadovat!“ přerušil je Algyho výkřik. „Teď na tom nic nezměníte. Pojďte mi raději pomoct!“

Oba přiskočili a začali plnit pískem pytle, které pak věšeli na křídla. Collingwood přitom nepřestával hovořit. „Chápete, že jsme se ocitli v tajfunu? Jestli o tom něco vím, tak tenhle stojí za to.“

„Nejsem slepý,“ zabručel Biggles.

„Máte štěstí.“

„Proč myslíte?“

„Ta *dhou* pluje sem. Nebýt té vichřice, už by kotvila v laguně. Kapitán ale není takový blázen, aby se v těchhle vlnách a vichru pokoušel projet úzkým průplavem. Ale nenamlouvejte si, že odjedou.

Po bouři se vrátí, a až uvidí, co jste vyvedl, tak si to slíznete. Jsou to nebezpeční vrahouni. Proč jste, sakra, neodjeli, když jsem vás varoval? teď budete mít obrovské štěstí, když z toho vyváznete živí. Doufám, že se nepokusíte v tomhle odstartovat!“

Biggles se podíval na rozbouřenou lagunu, do které se přelévaly mohutné vlny a voda se v ní vařila jako v obřím kotli.

„Takový blázen nejsem,“ řekl.

„Tak se raději začněte modlit. Pokud ostrov zasáhne jádro téhle bouře, pak z vašeho letadla zbyde hromádka trosek.“

Pracovali zoufale dál. Bigglesovi bylo jasné, že Collingwood si nevymýšlí a říká mu nepokrytou pravdu. Věděl, co se může stát. Jednou viděl, co zbylo z letounu typu Moth, jehož pilota přinutila k nouzovému přistání monzunová bouře. Tlak vichřice, vody a ledu proměnil letadlo k nepoznání a posádka přežila jen zázrakem. Když teď použili všechno co měli k dipozici, řekl: „Víc nemůžeme dělat. teď ta naše mašinka musí zkusit své štěstí.“

„Co chcete dělat?“ zeptal se Collingwood.

„Myslím, že zůstaneme tady.“

„Jak si přejete, ale tady nedokážete vůbec nic. Postarám se vám o křesťanský pohřeb. Tahle bouře běží teprve na půl plynu.“

„Doufejme, že nezačnou padat kroupy.“

„Jestli ano, budou to kusy ledu velké jako slepičí vejce. Požene je vítr o rychlosti sto padesáti mil za hodinu, takže vaším tělem proletí jako kulky. Když dokážou prorazit plechovou střechu našich baráků, a to se už stalo, představte si, jak zřídí tohle letadlo. Kajuta by

vás neochránila. A i kdyby bouřka nespláchla letadlo do moře, což se může stát, pomuchlá křídla i trup, jako kdyby byly potaženy jen balícím papírem.“

„Co jiného můžeme dělat?“

„Lépe to přečkáte v mém baráku.“

Biggles pohlédl na Algyho, který se držel chvějícího se stroje a poslouchal jejich rozhovor. „Co tomu říkáš?“

„Jsem pro ten barák,“ křikl Algy. „Jestli nezachráníme letadlo, můžeme se zachránit aspoň sami. Tady už nejsme nic platní.“

„Tak se pokusíme k němu dojít,“ hulákal Collingwood, protože svištění větru a hromobití vln na korálovém útesu znemožňovalo normální hovor. Obloha byla nyní temně modrá, ale zatím nepřišel déšť ani krupobití.

Vydali se k baráku.

KAPITOLA DESÁTÁ

COLLINGWOOD ZAČÍNÁ VYPRÁVĚT

Když došli na vrchol vyvýšeniny, vítr jim skoro podrazil nohy a teprve tehdy si uvědomili jeho zběsilou sílu. Drali se proti němu a bojovali o každý krok, než se jim podařilo dorazit k baráku, kde Collingwood bydlel. Vyčerpaní a bez dechu se vpotáceli dovnitř. Collingwood zavřel a zajistil dveře. Ukázal na několik prázdných beden a vyzval je: „Posaďte se.“

Hluk bouře byl uvnitř baráku mírnější, ale mluvit se dalo stejně jen s obtížemi. Museli zvyšovat hlas, aby se slyšeli. Biggles se otočil na Collingwooda: „Říkáte, že vy hašiš neužíváte?“

„To jsem skutečně řekl.“

„Tak jak je možné, že jsem ho cítil, když jsem tu posledně byl? Až při pohledu na řádky konopí jsem si vzpomněl, co jsem to v tom vašem baráku vlastně vyčenichal.“

„Měl jste dobrý nos,“ neradostně se usmál Collingwood. „A já zas měl k požití konopí dobrý důvod…“

„Mohu vědět jaký?“

„Už vás někdy rozbolely zuby?“

„Jistě.“

„Pak víte, jaké to je. Brzy potom co jsem sem přišel, mi jeden zub začal předvádět, co umí. Měl jsem sice s sebou nějaké prášky proti bolesti, ale ty mně moc nepomohly. Nemohl jsem vůbec spát a viděl jsem, jak tu

roste konopí. Zkusil jsem je kouřit. Nakonec jsem ho ze zoufalství trochu žvýkal. Jedl jste někdy hašiš?“

„Nikdy.“

„Tak to nezkoušejte. Ali mi kousek dal.“

„Je to narkoman?“

„Nevím, zda je narkoman, ale hodně Arabů tu pekelnou věc užívá, jak jen se k ní dostane.“

„Bylo to vážně tak zlé?“

„Bylo to peklo. Vzal jsem si jen kousek veliký jako hrášek, ale následky nedokážu k ničemu přirovnat. Stal se ze mě jakýsi duch, který se dívá na své mrtvé tělo, ležící na posteli. Myslel jsem, že umírám.

V tom stavu mě našel Ali a nalil do mě pořádnou dávku černé kávy.
Potom mně bylo špatně jako po týdenním flámu.“

„Zbavilo vás to bolesti zubů?“ zeptal se Algy.

„Do určité míry, protože ty druhé pocity byly mnohem mučivější. Po požití hašiše, jako by mi v hlavě bušilo tisíce kladiv. Bylo to prostě vyhánění čerta belzebubem. Trvalo mi několik dní, než jsem se z toho probral. Nedokážu pochopit, jak někdo může polknout to svinstvo podruhé. Můžu si jen myslet, že to překoná podobně, jako když je někomu špatně po tabáku. Ale to není nic pro mě. Ten pach zůstává a já se ho už nikdy nedokážu úplně zbavit.“

„Proto ho taky celníci najdou, když se ho nějaký pašerák pokouší provézt,“ řekl Biggles. „To mi něco připomíná. Když jsem přišel k tomu konopí, tak tam byl váš arabský parťák a pokud jsem se dobře díval, vytrhával rostliny i s kořeny.“

„Jenže on neničil úrodu! Naopak – zajišťoval ji.“

„Nerozumím. Trhání a zahazování rostlin je dost podivný způsob, jak získat hašiš.“

„Vy asi nevíte, jak se vyrábí.“

„Ne. Znám jen konečný výrobek.“

„To, co jste viděl Aliho dělat, byla vlastně práce, kvůli které ho zanechali na ostrově. Vytrhával všechny samčí rostliny, neboť jen tak získáte drogu. Když jsem přišel na ostrov, nevěděl jsem o hašiši skoro nic. Co jsem

se od té doby naučil, znám od Aliho. Postup je následující. Droga vzniká pouze v samičích rostlinách, a to jen v případě, že v blízkosti nejsou rostliny samčí. Když tuhle podmínku splníte, pokryje se vrchní plocha listů samičích rostlin zvláštním filmem.“ Collingwood se usmál. „Dá se říct, že se svým způsobem zapotí.

V každém případě vznikne skutečný opiát. Bez něj by pěstování nemělo smysl. Teď víte, co Ali dělal, když jste se na něho díval. Mezi vzrostlými rostlinami konopí vybíral a vytrhával samčí rostliny.“

„To je pro mě vážně novinka,“ řekl Biggles. „No, pokud žijeme, stále se učíme,“ připojil otřepanou moudrost.

„Těší mě, že jsem vás mohl něčemu přiučit,“ řekl Collingwood s lehkým úšklebkem. „Teď snad chápete, že až se *dhou* vrátí a posádka uvidí zničenou úrodu, nebude k vám chovat velkou náklonnost…“

„Možná se sem ani nevrátí,“ řekl Biggles.

„Proč by se neměla vrátit?“

„Může se stát, že se v bouři potopí.“

„Jestli v to doufáte, tak na to klidně zapomeňte. Tyhle arabské *dhou* jsou nejschopnější lodě, jaké kdy brázdily oceán. Jejich tvar se během tisíce let vůbec nezměnil. A jejich posádky s nimi umějí zacházet přímo mistrovsky. Jsou to skvělí námořníci. S počasím si moc nelámou hlavu. Už od biblických časů vyplouvají za obchodem ze svých domácích přístavů na pobřeží jižní Arabie do celé Indie, na Ceylon a ještě mnohem dál až do Rangúnu a Singapuru. A k udržování kurzu na cestě nepotřebují žádné přístroje. Dokud vidí hvězdy, tak doplují k cíli. Ach ano, ti se vrátí pro svůj hašiš, o tom vůbec nepochybujte. Ten je pro ně mnohem cennější než

ryby, kůže nebo kokosová vlákna, jak obvykle ohlašují svůj náklad úřadům.“

„Co teď dělá Ali?“ zeptal se Biggles. „Jak přežije bouři?“

„Žádný strach, tomu se nic nestane.“

„Pravděpodobně se schová v jeskyni.“

Collingwood zvedl obočí. „Tak na to jste už taky přišel? Vy jste ale opravdu čilý polda.“

„Trochu jsem se porozhlédl,“ připustil skromně Biggles. „Proto mě sem poslali. Proč tam kopete? Můžete mi to klidně říct, protože my na to dřív nebo později stejně přijdeme. Už jste nám toho řekl tolik, že nám můžete povědět i zbytek. Oběma nám to ušetří spoustu starostí a bude mnohem lepší, když budeme mít možnost pohlédnout si zpříma do očí.“

„Snad máte pravdu. Jestli se sem ti arabští hoši dostanou, a na palubě té *dhou* je jich dvacet až třicet, tak nám asi všem podřežou krky,“ připustil Collingwood. „Bude proto lépe, když potáhneme za jeden provaz.“

„Nechápu, proč by vás měli zabíjet kvůli něčemu, co jsme udělali my,“ prohodil Algy.

„Ti se nebudou zdržovat nějakým dohadováním. Budou tak zuřit, že pravděpodobně zavraždí i Aliho, že konopí neochránil. No dobrá. Udělám trochu kávy a pak vám povím celou tu historii,“ souhlasil Collingwood. „Dokud se ta bouře nevyřádí, stejně se nedá nic dělat. Chci jenom doufat, že si nás neodnese s sebou. Tyhle baráky musely za ta léta vydržet řadu úderů a jsou proto dost chatrné.“

Zapálil lihový vařič, postavil na něj plechovou konvici a vyndal tři šálky s talířky.

„Je pěkné vidět zase talířky,“ poznamenal Algy. „Při dálkových letech se musíme bez takového zbytečného přepychu obejít.“

„Snažím se stále žít civilizovaně,“ odpověděl Collingwood, když připravil kávu a podával ji hostům. Posadil se opět na své místo a pokračoval: „Chtěl jsem vám říct, jak to všechno začalo. Vezmu to od samého počátku. Narodil jsem se v Austrálii. Byl tam někdo z vás?“

„Ano.“

„Ve které části?“

„Hlavně na západě.“

„Potom jste asi neslyšel o místě, kterému se říká Cooper Pedy. V australské angličtině to znamená průlez, taková šachta.“

„To neznám.“

„Je to v jižní Austrálii. Ale na tom nezáleží, to není důležité. Když jsem byl ještě hoch, otec mě vzal naklaďákem na dlouhý výlet přes poušť, na návštěvu k jednomu příbuznému, který na severu pěstoval dobytek. Vzal mě s sebou, aby mi ukázal tamější krajinu. Cestou jsme se zastavili v Cooper Pedy. Vlastně jsme tam zůstali přes noc. Tehdy jsem to netušil, ale změnil se tím celý můj život. Musím vám říct, že Cooper Pedy není město, nebo tehdy nebylo. Byl to jen takový pískovcový kopec, na míle vzdálený od civilizace, ve kterém muži, jimž se říká hraboši, kopou díry do země a hledají v nich opály. Někteří dokonce v dírách, které vykopali, přímo žili. Víte něco o opálech?“

„Velmi málo, jenom že to je zvláštní druh drahokamů.“

„Tak to vám musím o nich něco povědět, abyste pochopil zbytek toho příběhu, který končí tím, že žiju na tomhle ostrově. Opál je vzácný kámen, ale nepříliš oblíbený, protože se o něm říká, že nosí neštěstí. Nevím proč, ani jak k tomu došlo, že taková pověst vůbec vznikla.“

„Možná že brzy zjistíte, jak je pravdivá,“ podotkl Biggles se slabým úsměvem.

„Uvidíme. Teď něco o opálech. Pro mě a pro spoustu dalších lidí jsou opály nejkrásnější věcí na světě. Vy můžete mít své diamanty, rubíny a smaragdy. Není jen nejúchvatnější, ale i nejvzrušivější. Není v tom nic logického a neřídí se to žádnými přírodními zákony. Při hledání se nedají sledovat žádné žíly nebo nacházet rudná lože jako u většiny minerálů. Opál bud někde je nebo není. Jak říkají hraboši, *‚Prostě je tam, kde je’*. Pak stačí kopnout a věřit ve své štěstí. Někdo v místě, kde se vyskytují opály, kope celý rok a nic nenajde. Jiný člověk, pár yardů od něho, může během deseti minut objevit kámen v ceně tisíce liber nebo během týdne kameny za pět tisíc.“

„Čím je opál tak cenný?“ zeptal se Algy.

„Především tím, čím se stává vzácné všechno. Svou výjimečností. Kdysi se nacházel jenom na dvou nebo třech místech na světě. Opály jež přicházely na trh, pocházely hlavně z Mexika a z Maďarska. Pak se další opály našly v Austrálii a ty byly nejlepší. Svým zjevem se mohou velmi lišit, od černé barvy po bílou, ale vždycky jsou průsvitné nebo, správněji řečeno, opalizující. Každý však vyzařuje ze svého nitra stejný jasný oheň.“

„Jaké je vlastně složení opálů?“ otázal se Biggles.

„Mnoho věcí se může změnit v opál. Jeden druh se nazývá dřevěný opál. To je dřevo zkamenělé na křemen, v němž jsou stále znatelná vlákna. Pradávné zkamenělé kosti a lastury se také mohou změnit v opál. Snad si vzpomenete, že při vaší první návštěvě, jsem si zde hrál s jednou ulitou. Čistil jsem z ní špínu. Musí se pracovat moc opatrně, protože opál se snadno láme. Proto málokdy vidíte větší kus bez trhliny. Ukážu vám to."

Collingwood přinesl cosi, co vypadalo jako špinavý kus štěrku a podal ho Bigglesovi, aby si jej prohlédli. Byla na něm vyleštěná malá ploška, kterou jiskřivě prozařoval karmínově zbarvený oheň.

Algy obdivně sešpulil ústa.

„Už chápu, co myslíte," řekl Biggles. „Kolik by asi stál tenhle kousek?"

„To budu vědět, až ho celý očistím a vyleštím. Ale nedejte se unést myšlenkou, že to je záležitost peněz. Hraboši pracují z lásky k tomu kameni. Jsou uchváceni jeho krásou. Začínají třeba s představou velkého výdělku, ale mnoho jich potom končí tím, že si ponechávají všechno co našli. Nesnesou prostě pomyšlení, že by se měli se svými kameny rozloučit. Přirostly jim k srdci. Mohl byste klidně říct, že z dobývání opálů se stává choroba. Jakmile jednou spatříte v temnu ten záblesk ohně, stanete se na celý život jeho otrokem."

„To se přihodilo i vám?" zvedl hlavu Biggles.

„Dá se to tak říct. Když jsem byl v Cooper Pedy, nějaký hraboš mi dal pro štěstí jeden malý kousek a od toho okamžiku, bylo mojí jedinou životní touhou stát se hrabošem. Byl jsem tehdy ještě hoch a touha se mi nesplnila. Můj otec měl se mnou jiné plány. Poslal mě do školy do Anglie a to byl konec mých přání. Já však na

opály nezapomněl. Minulo jen pramálo dnů, kdy bych nevytáhl svůj malý opál a tiše se na něm nepásl očima.“

„Asi začínám vašemu okouzlení rozumět,“ řekl Biggles.

„Pak přišla válka,“ pokračoval Collingwood. „Pochopitelně jsem se přihlásil do armády a vybral si službu v RAF. Přidělili mě k těžkým bombardérům. Při návratu z jednoho náletu jsem utrpěl vážné zranění a musel jsem nouzově přistát. Skončil jsem v nemocnici a od té doby mám potíže se srdcem. Jako rekonvalescent jsem dostal lehkou práci. Tehdy mě přidělili právě sem.“

„Muselo vás napadnout, že na té pověsti o opálech přinášejících neštěstí něco je,“ podotkl Biggles.

„Nedělejte předčasné závěry,“ odpověděl Collingwood. „Počkejte, až skončím. Poslali mě na ostrov Bonney jako důstojníka pověřeného velením údržbářské čety, která se skládala ze skladníka, kuchaře, dvou radistů a čtyř leteckých mechaniků. Dopravili nás sem letecky s obrovskými zásobami na starých hydroplánech southampton, které přistály na laguně. Další hydroplán sem dovezl asi tucet arabských dělníků, posbíraných bůhví kde, pravděpodobně v Egyptě či v Adenu, aby vyčistili kus země pro přistávací dráhu. Když to bylo hotovo, zase je odvezli a já tu se svým hloučkem maníků zůstal sám.“

„Řekl bych, že to mělo své výhody, byli jste daleko od války,“ prohodil Biggles s úsměvem.

Úsměv mu zmizel ze tváře, když něco jako kulka hlučně udeřilo do plechové krytiny baráku. Následoval další úder a pak ještě dva nebo tři.

„Už je to tady,“ vyhrkl Collingwood. „Měli jste odjet, jak jsem vám řekl. teď už nemůžete dělat nic. Až se

ty kusy ledu vypořádají s vaším letadlem, bude vypadat jako cedník.“

„Kdybych odstartoval, jak jste mě naváděl, vlétl bych přímo do bouře, která by mě srazila do moře. To by bylo horší,“ připomněl mu Biggles.

„Místo toho jste zůstal vězet tady, kde vám podřežou krk, takže to nakonec vyjde nastejno,“ ušklíbl se Collingwood.

V tom okamžiku začal na střeše nepřetržitý rachot, jako kdyby se dostala pod palbu několika kulometů. Hřmot je ohlušil natolik, že se vůbec nedalo mluvit. Collingwood máchl paží, aby bylo ostatním jasné, že nemá smysl pokračovat v řeči. Algy se ušklíbl a přitiskl si dlaně na uši.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

KONEC PŘÍBĚHU

Trvalo skoro půl hodiny, než mohli v hovoru pokračovat. Pak hluk přestal jako když utne. Po dlouhém a nepřetržitém hluku zapůsobilo náhlé ticho téměř děsivě.

„Teď jsme uprostřed bouřky," oznámil Collingwood. „Takový klid najdete jen ve středu cyklonu. Tím ale ještě vichřice neskončila, ani zdaleka ne. Zanedlouho se nás zmocní druhá polovina vichřice, tak budeme mluvit dokud to jde. Když jsme byli přerušeni, vyprávěl jsem vám, jak jsem poprvé přišel na ostrov Bonney. Představujete si asi, že to všechno byla jen taková zábava. Do určité míry ano, ale byla to také pěkná otrava. Nebylo tu skoro co dělat. Letadla nepřilétala každý den. Někdy trvalo i několik týdnů, než nás někdo navštívil, zvláště v monzunovém období. Když někdo přiletěl v době dešťů, zdržel se zřídka déle než půl hodiny. Jen se zastavil, aby si cestující protáhli nohy. Pro své lidi jsem těžko hledal nějakou práci, a tak mezi návštěvami většinou hráli karty. Já sám jsem si krátil čas podrobnou prohlídkou ostrova, studoval místní přírodní podmínky, i když tenhle výzkum byl velmi omezený. Na pláži jsem sbíral lastury a podobné věci s myšlenkou, že jednou napíšu knihu o životě na opuštěném ostrově."

„Nezapomněl jste ovšem na svoji lásku k opálům," popíchl ho žertem Biggles.

„Ve skutečnosti to byla poslední věc, na kterou bych pomyslel. Můžete mi věřit, že mě vůbec nenapadlo, že

bych tu nějaké našel. Určitě jsem nechodil po ostrově proto, abych hledal opály.“

„Myslím ale, že jste nějaké objevil.“

„Ano. Jsou tady. Neodvažuji se vyslovit jakoukoli domněnku, proč tu jsou. Ponechávám vědeckým kouzelníkům, aby to vyzkoumali. Mohu jen předpokládat, že ostrov je sopečného původu a opály tam, kde se teď nalézají, byly odedávna. Veškerou tu hmotu vyvrhl sopečný výbuch z mořského dna při nějakém větším zemětřesení nebo při podobné události. Korálový útes vznikl samozřejmě později. Nejspíš víte, že ostrovy vznikaly tímto způsobem.“

„Vznikají tak i dnes,“ přikývl Biggles.

Collingwood se opět ujal slova. „K těm opálům,“ řekl. Jednoho dne jsem prohledával úžlabinu na konci ostrova a sebral ze země kousek něčeho, co mi připomínalo opálovou hlínu, jakou jsem viděl v Cooper Pedy. Jistě pochopíte, že jsem nevěřil očím. Všimněte si také této věci. V celém královském letectvu jsem byl asi jediný, kdo o opálech něco věděl. Tím se nezabývá zrovna každý na potkání. A náhle jsem tu byl já a měl jsem možnost nějaké najít. Nebylo to zvláštní? Ale život je už takový. Pravděpodobnost milion ku jedné, která někdy vyjde, by ohromila všechny matematiky. Před chvilkou jste se zmínil o tom, že můj opál přináší neštěstí. Spíše se zdá, že mi přinesl štěstí, nemyslíte?“

Ještě jste tu neskončil,“ připomněl Biggles. „Uvidíme.“

„Rozhodně se vám splnila touha, hledat opály,“ řekl Algy.

„To se můžete vsadit, že jsem je hledal a byl jsem z toho celý bez sebe štěstím. Donesl jsem si nářadí a začal

ve strmé stráni hloubit šachtu. Asi za hodinu jsem narazil na první kousek, který jsem zvedl z místa, kde ležel po celé miliony let. Byl to kouzelný tmavorudý zářivý opál. Považoval jsem ho za kus zkamenělé kosti z nějakého dávno vyhynulého ještěra. Teď jsem měl skutečně nějakou práci. Musel jsem však být opatrný, aby moji chlapci nepoznali, co se děje. Bál jsem se, aby také nepodlehli opálové horečce. To by mi v operační místnosti nezůstal nikdo u rádiové stanice. Takhle to vypadalo na konci války. V té době jsem našel několik pěkných kousků, ale většinou vadných. A pak bylo najednou po válce a já už nemohl nic dělat.“

„Ti vaši mládenci neměli podezření, co pořád kutíte?“

„Ovšemže ne. Proč by ho také měli mít? Nemyslím, že by některý z nich viděl někdy v životě surový opál, a že by poznal, co to je, i kdyby ho držel v ruce. Asi by se domníval, že prostě našel hezký kamínek. Musím si ale pospíšit, než nás zasáhne druhá polovina cyklonu. Přiletělo nákladní letadlo, aby zrušilo stanici, naložilo celé zařízení a vzalo nás domů. Já bych tady nejraději zůstal, ale kdybych něco takového navrhl, nějaký chytrý psychiatr by usoudil, že mi haraší v mozkovně a určitě by mě poslal na pozorování, jak tomu říkají. Raději jsem letěl domů. Po roce mě demobilizovali a já neměl větší naději dostat se zpátky ke svému opálovému dolu než přistát na Měsíci. Neměl jsem žádný příjem a musel jsem v Anglii nastoupit do práce, abych se uživil.“

„Proč jste neohlásil na příslušném ministerstvu, co jste našel a nepožádal o povolení k práci ve svém dole? Možná by vám finančně pomohli.“

„Vy asi žertujete," ušklíbl se Collingwood. „Víte, či byste měl vědět, jak to na takových ministerstvech chodí. Několik měsíců by se nedělo nic. Potom, kdybych je hodně otravoval a byl jim už na obtíž, sdělili by mi, že poslali skupinu odborníků k prozkoumání naleziště nebo nějakou podobnou zprávu. Můžete se vsadit, že bych se nikdy nedozvěděl, co se vlastně děje."

„Stejně by vám za poskytnutou zprávu něco zaplatili. V té věci nebývají vždycky skoupí."

„Lidé obvykle myslí jen na peníze," řekl posměšně Collingwood. „Ještě jste si pořád neuvědomil podstatu věci. Mně nešlo o peníze. Dokážete to pochopit? Chtěl jsem si hlavně splnit svůj celoživotní sen. Stát se hledačem opálů, vykopat si svůj nejkrásnější opál. To některým lidem – a já mezi ně patřím – poskytuje pocit, jaký se nedá koupit. Mnoho prospektorů je stejného ražení. Život jim stojí za to, jen když dělají to, po čem touží. Nosil jsem v sobě tuhle touhu po celá léta."

„Omlouvám se," řekl Biggles kajícně.

„Asi před rokem jsem měl ukrutné štěstí, byla to opravdu úžasná klika," hovořil dále Collingwood. „V aeroklubu jsem narazil na jednoho chlapíka, bývalého velitele letky Murdo Mackaye, který byl za války pilotem létajícím na ostrov Bonney. Pracoval potom jako pilot u Indian Airways se sídlem v Kalkatě. Řekl mi, že má pro svou potřebu vlastní letadlo. Pamatoval si mě z doby, kdy jsem velel partě na ostrově Bonney. Pověděl jsem mu, že když jsem tam byl, objevil jsem něco cenného a teď bych se tam rád vrátil."

„Řekl jste mu, co to je?"

„Ani náhodou. Tím bych prozradil své tajemství. Jediná zmínka by stačila, aby se na ostrov začali hrnout

lidé. Požádal jsem ho, aby se mnou zaletěl na Bonney. Nezdálo se mu to a ani jsem nečekal, že po tom skočí. Nejspíš si myslel, že jsem se zbláznil. Hodně mi to rozmlouval, ale nakonec, když jsem mu slíbil polovinu z toho co tu najdu, dal si říct. Slíbil mi, že pokud se sám dostanu do Kalkaty, přeletí se mnou na ostrov o své příští dovolené. Tehdy jsem všeho nechal a sehnal peníze na cestu do Indie. Mackay dodržel slovo a zaletěl sem se mnou a s velkým nákladem zásob, co jen jeho letadlo uneslo.“

„Kde jste přistáli?“

„Na staré přistávací dráze. Nikde jinde to nešlo.“

„Bylo to riskantní.“

„Uvědomovali jsme si to, ale na jednom místě byl volný prostor a nám se povedlo přistát a nic přitom nepolámat. Stará přistávací dráha byla v mnohem lepším stavu, než jsem očekával. No a bylo to. Odletěl domů a já tu zůstal sám. Dalo by se říct, jako dobrovolný robinson. Slíbil mi, že se vrátí o své příští dovolené, která bude asi za šest měsíců, aby mě vyzvedl – pokud budu ještě naživu.“

„Měl nějaký důvod si myslet, že byste nemusel být živ?“

„Mohl si myslet, že se zblázním a spáchám sebevraždu. Očekávám ho teď každý týden. Mohu to jen odhadovat, protože dny jsem nikdy nepočítal. Uklidil jsem však všechny překážky z přistávací dráhy, aby byla připravená na jeho přílet.“

„To jste dělal všechno sám?“

„Ne tak docela. Měl jsem pomocníka. To mě přivádí k další části příběhu, která vám bude připadat jak zcela smyšlené dobrodružství. Byl jsem tu sotva měsíc a měl

jsem návštěvu. Připlula arabská *dhou* a u korálového útesu vysadila na břeh hlouček lidí. Šel jsem je přivítat, ale viděl jsem jim na tvářích, že ze mě žádnou radost nemají. Nikdy jsem neviděl odporněji vyhlížející tlupu darebáků. Později jsem se dověděl, že se radili, jak se mě zbavit. Většinou mě chtěli oddělat hned na místě, ale jeden z nich mě zachránil. Patřil k četě dělníků, kteří za války čistili přistávací dráhu. Pocházel z Adenu a mluvil docela slušně anglicky, takže mi mohl posloužit jako tlumočník."

„Byl to Ali?"

„Ano, byl to on. Prohovořili jsme celou situaci. Řekl jsem mu, že co se týče mě, mohou si tu dělat co chtějí. Mě to nezajímalo a nebudu jim nijak překážet. Ali tvrdil, že nechtějí nic jiného, než tu pěstovat na menším políčku obilí, aby mohli ostrov využít jako základnu pro rybaření na širém moři. Když tady čistil přistávací dráhu, všiml si jednoho dobrého kousku půdy. Mne pochopitelně ani nenapadlo, jaký druh obilí mají na mysli, ale i kdyby ano, choval bych se k nim stejně. Konopí i hašiš mohl vzít das, mě zajímaly jen opály."

„Ani vám neřekl, že tu chtějí vyrábět hašiš?"

„Ne, a dokážu to pochopit. Celá skupina patřila k velké drogové organizaci působící v Egyptě. Tehdy jsem opravdu o indickém konopí nevěděl zhola nic, a kdybych ho viděl, nepoznal bych ho. Poučení o téhle plodině se mi dostalo až mnohem později od Aliho. Abych to zkrátil, nakonec jsme si porozuměli. Slíbil jsem, že jim nebudu v ničem bránit, pokud mě nechají na pokoji. To bylo docela poctivé. Potom vyhodili do povětří kus korálového útesu, aby se dostali do laguny a z toho bylo jasné, že zamýšlejí jezdit na ostrov častěji. Napadlo mě, že ta hrstka obilí

nestojí za takovou námahu. Sklizeň nemohla být velká, protože tam nebyl dostatek vhodné půdy. Stále jsem ještě neměl žádné podezření. Proč taky? Zkrátka a dobře, když oseli své pole, zvedli kotvy, odpluli a nechali tady jednoho muže, aby se o staral o úrodu.“

„Aliho?“

„Ovšem. Myslím, že ho vybrali, protože mluvil anglicky.“

„Kdy jste poznal, o jakou jde rostlinu?“

„Když jsem jednou pozoroval pole, kde to začínalo růst, zeptal jsem se Aliho, co to je. Arab pochopitelně věděl, že jsem sám a nemohu nic dělat, a tak mi otevřeně řekl, že to je konopí, z něhož se dělá hašiš. Tehdy jsem Aliho znal už docela dobře. Pověděl jsem mu, aby se o ně dál staral, že mě to vůbec nezajímá. Může se na mě spolehnout, že o tom nehodlám nikde vyprávět, i kdybych k tomu měl příležitost. Potom se z nás stali docela dobří parťáci a já jsem mu navrhl, že jestli nemá toho tolik na práci, může mi pomáhat. Za to dostával odměnu. Souhlasil, že mi pomůže s přistávací dráhou, když mu za to občas dám nějakou konzervu, polévku nebo hovězí. Pro něj to byly přepychové lahůdky. Takový byl stav věcí, když jste se přihrnuli a udělali nám čáru přes rozpočet. Snad nyní pochopíte, proč jsem vás nevítal zrovna s radostnými výkřiky.“

Biggles přikývl. „Je mi to líto. Kdybyste mi to pověděl dřív, ušetřili bychom si oba spoustu starostí. Protože se nezajímám o hašiš ani o opály, rozhodně tedy ne na tomto ostrově, vážil bych si vaší důvěry a nechal bych vás na pokoji. Zatím jsem si nevšiml, že byste tu způsobil nějakou škodu.“

„Jenomže tím, že jste zničil to konopí, jste šlápl nešetrně do porcelánu," řekl Collingwood. „Uzavřu s vámi takovou dohodu. Když zjistíte, že bouře porouchala vaše letadlo a bude neschopné letu, a jestli se nám podaří odehnat ty Araby, pokud se vrátí, požádám kamaráda Mackaye, až pro mě přiletí, aby vás vzal s sebou do Indie."

„A co bude s vámi?"

„Já zůstanu tady. Mně je tu dobře a ještě jsem zde neskončil."

Biggles chvilku přemýšlel. „Budu o vaší nabídce uvažovat. Možná nám vaše pomoc přijde vhod. Nebyl jsem tak hloupý, abych odletěl na tak šílené místo, jako je tento ostrov, a nezajistil si spojení se světem. Také jsem udělal opatření, aby mě odsud někdo vyzvedl, kdyby došlo k nehodě."

„Rozumím. Zařidte se podle svého."

„Ještě mi povězte," požádal ho Biggles, „zda jste našel nějaké pěkné opály."

Collingwood místo odpovědi odtáhl několik beden se zásobami a vylovil za nimi malou plochou dřevěnou krabičku, o rozměru asi dvanáct na šest palců a dva palce hlubokou. Když ji otevřel, bylo vidět, že je vyložená černým sametem. To nebylo ovšem všechno. Na sametu ležela pečlivě uspořádaná hromádka předmětů, žhnoucí duhově zbarveným ohněm, který v denním světle měnil barvy.

Algy vydechl úžasem.

„Nádherné," zašeptal Biggles. „Co s tím budete dělat?"

„Dám Mackayovi jeho podíl a zbytek si samozřejmě nechám."

V tom okamžiku prudký poryv větru zasáhl barák takovou silou, že se divoce zatřásl. V další vteřině se rozezněl rachot padajících kusů ledu, dalšího krupobití.

„A je to tu zas,“ křičel Collingwood, když zavíral svou krabičku s pokladem. „Poslední jednání.“

„Jak dlouho to bude trvat?“ řval Biggles.

„Pár hodin, ale možná i dva, tři dny,“ odpověděl Collingwood.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

OPÁL SMETANOVÉ BARVY

Jak se ukázalo, tak bouře, tajfun, tornádo, cyklon či hurikán, vyberte si jméno dle libosti, je to víceméně totéž, trval jenom několik hodin. Tři muži v baráku si ovšem užili nečasu dosyta. Krupobití přestalo, jako když utne, ale pršelo dál. Vítr pomalu slábl. Nějakou dobu se vichřice ještě hnala plnou silou, avšak postupně polevovala. Prudké poryvy větru byly čím dál řidší. Mezi nimi se dalo zase normálně hovořit.

Po chvíli Collingwood otevřel dveře, aby zjistil, jak to venku vypadá a hlavy vystrčili i Biggles a Algy. Moře poskytovalo děsivý pohled. Valily se po něm vlny velké jako hory a jejich hřebeny se ztrácely ve vodní tříšti, kterou unášel vítr. Vlny se hnaly i přes vršek korálového pásu a znova a znova zaplavovaly lagunu, jež byla rozbouřená téměř stejně jako otevřené moře. Kdyby gadfly kotvil na vodě, sotva by takové údery přestál bez úhony. Algy, jenž celý ten výjev zděšeně pozoroval, si jen stěží dokázal představit, jak to vypadá na návětrné straně ostrova. Po *dhou* nebylo ani památky, ale viditelnost byla pro déšť omezená.

„Tohle je noční můra starého mořského vlka," poznamenal Biggles, který zíral na tu spoušť. „Dokud lijavec trochu nepoleví, nemůžeme dělat nic. Pak půjdeme k letadlu a podíváme se, do jaké míry je poškozeno. Zároveň se rozhodneme, co budeme dělat a říkat, kdyby přišli ti kramáři s hašišem. I kdyby jejich *dhou* bouři přestála, nemyslím, že by se pokusili vjet do laguny nebo

přistát jinde u břehu, dokud se moře neuklidní. To mi něco připomíná. Kde je Ali? Rád bych věděl, jak to všechno přečkal? Jakmile bude možné vyjít ven, půjdeme to raději zjistit. Třeba dostane nějaký nápad.“

„Jaký nápad?“

„O tom konopí. On ví, že jsem ho posekal. Řekl jsem mu to.“

„To byla chyba. Mohli jsme tu škodu svést na bouři. Nebo jsme mu mohli namluvit, že jste ho viděl vytahovat rostliny a chtěl jste mu pomoct,“ řekl Collingwood. „Ali bude v pořádku. Očekávám, že si zalezl před větrem do úžlabiny nebo možná do šachty, aby se vyhnul krupobití,“ dodal.

Biggles vzhlédl k obloze. Byla dosud tmavá, s nízko se ženoucími mraky, ale již se začínala vyjasňovat. „Půjdu k laguně a podívám se na letadlo,“ rozhodl se. „To je teď nejdůležitější.“

„Jdu s vámi,“ řekl Collingwood.

Nedbali na déšť a přešli na malou pláž, kde byl gadfly připoután ke kolíkům, které letoun přece jen zajistily. Přišli přesně včas, aby zabránili blížící se zkáze, protože voda z laguny se přelévala přes kolíky a některé již uvolnila. Letoun se tím naklonil a konec jednoho křídla se již téměř dotýkal písku. „Tohle musíme opravit hned,“ řekl Biggles. Vstoupil do kabiny a vrátil se ven s palicí, kterou k tomu účelu měli s sebou. Začal zatloukat kolíky hlouběji do písku.

„Nedá se čekat, že kolíky budou ve vlhkém písku pevně držet, ale vítr už polevuje, tak snad ještě chvíli jeho náporu odolají,“ řekl Biggles. „Celkové poškození není tak hrozné, jak jsem se obával,“ usoudil, když odstoupil dozadu, aby lépe přehlédl spoušť.

Trup letadla byl jen mírně poškrábaný a na třech místech lehce promáčknutý, zato nosné plochy, křídla i kormidla, byla na tom podstatně hůř. Zdálo se, že je zasáhly letící střepiny z granátu, což se svým způsobem stalo. V plátně byly proraženy otvory různé velikosti a některé z nich měly šeredně roztřepené okraje. Jinde, jako by se letící kus ledu nesetkal s překážkou, prolétl křídlem naprosto hladce.

‚Já bych s ním v tomhle stavu neletěl," řekl Collingwood. „Řada těch děr je dost velká, aby vpustily vzduch dovnitř. Křídlo by se mohlo nafouknout a celý potah by se roztrhal na cáry."

„Jistě," souhlasil Biggles. „Na štěstí máme materiál na záplaty. Při výletech, jako je tenhle, vezeme vždycky nějaké s sebou. Bude ovšem chvíli trvat, než tohle nadělení dáme do pořádku. Rozhodně nemá smysl se o to pokoušet v tomto větru nebo za deště. Dokážeme to ale opravit alespoň natolik, abychom se dostali do Indie, kde se opravy dodělají pořádně. Uvidíme. V tomhle počasí se s ním nedá vyletět. Zdá se, že nyní všechno záleží na tom, za jak dlouho se vrátí arabská *dhou* – jestli se ovšem vůbec vrátí. Třeba s ní jeli do domovského přístavu k opravě, po tom co prodělala."

„S tím bych nepočítal," odpověděl Collingwood suše. „To byste se divil, co dokáží tihle arabští námořníci na otevřeném moři."

„Stejně je nikde nevidím," rozhlížel se Biggles po obzoru.

„To ano. Vítr je určitě zahnal pěkně daleko."

Algy je přerušil a ukázal prstem ke břehu. „Co to je tamhle?" vyhrkl. Na druhém konci pláže, kde se korálový

útes napojoval na břeh ostrova ležela jakási tmavá halda, kterou tam zřejmě vyvrhlo zdivočelé moře.

Vydali se tam, a teprve když byli dostatečně blízko, poznali co je přilákalo. Šlo o pozůstatky obrovské krakatice. Veliké nafouklé tělo a změť chapadel.

„Hrůza," zamumlal Algy.

„To je asi váš noční přítelíček s deseti chapadly," řekl Biggles Collingwoodovi jízlivě. „Je zřejmě mrtvý. Dobře že ulehl takhle stranou. Máme dost potíží i bez něj. Buď jsem ho zabil, nebo vážně zranil. Když se přihnala bouře, nevydržel ve svém doupěti, nebo kde to žil."

„Rackové si s jeho zbytky brzy poradí," poznamenal Collingwood. „Nebudu litovat, když odsud zmizí."

„Vy jste věděl, že je tady," obvinil ho Biggles.

„Občas jsem ho vídal, jak cestuje po korálovém útesu," připustil Collingwood. „Klidil jsem se mu z cesty. Určitě nijak nepřispíval k přitažlivosti laguny, když se člověk chtěl vykoupat."

„To nebylo od vás zrovna přátelské, že jste nás nevaroval," řekl Biggles chladně.

„Svůj názor jsem vám už řekl," zavrčel Collingwood. „Proč bych se o to měl starat? Neměl jsem s vámi nic společného. Byli jste tu jen na obtíž," nevrle dodal a z dobrého důvodu změnil téma. Zvedl oči k obloze a prohlásil: „Zdá se, že nejhorší máme za sebou. Brzy se začne stmívat, půjdu se podívat, jak přečkal bouřku Ali. Docela mě zajímá jeho názor na vaše vandalství. Vsadil bych se, že velice zuří. Za zničení plantáže konopí ho oddělají a nemine to ani nás tři. Divím se, že se tu ještě neukázal."

„Pokud vám to nevadí, půjdu s vámi,“ prohlásil Biggles. „Jestli mě čeká nepříjemnost, nebudu se jí vyhýbat, tak ať to mám raději z krku.“

Všichni vyrazili nahoru k přistávací dráze, protože to byla nejpohodlnější cesta na druhý konec ostrova. Cyklón zanechal své stopy i zde. Plochu pokrývaly různé trosky, smetí a větve ulomené z palem a křovisek.

„Zdá se, že na mě čeká další část úklidu, jinak tu můj zachránce nepřistane,“ poznamenal Collingwood truchlivě.

„My vám pomůžeme,“ nabídl se Biggles. „Budeme dráhu potřebovat stejně jako on.“

Po nějaké době došli k úžlabině. Aliho nikde neviděli, viděli však a slyšeli mohutné vlny, narážející na

konec ostrova, který byl nejvíc vystaven vichřici. Řada kokosových palem zcela zmizela. Zřejmě je srazil a odnesl orkán.

„Asi někde prolévá slzy nad sklizní konopí," řekl Biggles, když kráčeli k místu, kde rostlo ještě včera. „Ta bouře poli rozhodně neprospěla. Určitě položila konopí na zem, pokud ho vůbec nesmetla do moře."

Ali tam nebyl a neviděli tam ani konopí, posekané ani stojící. Vichřice je určitě roznesla do všech stran. Pár potrhaných listů se zachytilo v sousedním křoví.

„Musel se ukrýt v šachtě," uvažoval Collingwood.

Šli stejnou cestou zpátky a sestoupili do úžlabiny. Aliho nikde neviděli a tak Collingwood zavolal. Nikdo se však neozval. Prodral se křovím ke vchodu do šachty a vzápětí zděšeně vykřikl. Přivolal tím Bigglese a Algyho. Žádný otvor tam nebyl. Šachta zmizela a bylo jasné, že liják způsobil sesuv půdy, která zasypala vstup.

„Jestli byl uvnitř, když se to stalo, tak to chudák schytal," řekl Collingwood.

„To není tak jisté," namítl Biggles. „V šachtě zůstalo vzduchu dost. Ten chlapík tam může nějaký čas přežít, pokud se neprovalily stěny a nezasypaly ho."

„To udělal déšť," usoudil Collingwood. „Když půda namokla, sjelo to celé jako fůra bláta."

„Díky vaší šťastné hvězdě, vy jste uvnitř nebyl," řekl Biggles. „Ale nebudeme tu přece jen stát a řečnit, musíme něco podniknout. Zkusíme odhrabat bahno, pokud ho nebude příliš mnoho. Modleme se, aby ten ubožák byl ještě naživu. Budeme ho potřebovat."

„Proč myslíte?"

„Jestliže je z té bandy jediný, kdo mluví anglicky, bude našim tlumočníkem při vyjednávání, až se vrátí *dhou.*“

Shýbl se a zvedl lopatu, která tam zůstala. Byla zpola zasypaná, ale naštěstí kus rukojeti vyčníval ven. Vedle leželo ještě něco. Biggles to zvedl zároveň s lopatou a držel to na natažené dlani. Byl to oválný, smetanově zbarvený, téměř bílý předmět, který hrál všemi duhovými odstíny, jež se přes něj přelévaly jako vlny.

„Opál!“ vykřikl Collingwood. „Vy máte ale štěstí. Hrabal jsem moc nízko. To se muselo sesunout shora. Já vám ho vyleštím.“

„Proč mně? Je to váš důl. Já nehledám nic na cizích pozemcích.“

„Můžete si ho nechat na památku.“

„Děkuji. Zatím jsem tady nenašel nic tak zvláštního, nač bych se chtěl pamatovat. Ale teď není čas na povídání o suvenýrech,“ řekl Biggles stroze a hodil opál Collingwoodovi. „Tam uvnitř je člověk, kterého musíme dostat ven.“

Dali se do práce, Biggles s lopatou, a ostatní odhrnovali písek a hlínu do stran rukama.

„S tím přestaňte,“ vyzval Biggles Collingwooda, když si všiml, že prosévá hlínu mezi prsty a patrně doufá, že najde další opál. „Na to budete mít dost času později.“

Po deseti minutách horečné práce se v sesuvu ukázal černý otvor o velikosti králičí nory. Biggles jej lopatou rozšířil a pak do něj křikl: „Hej, Ali! Jste tam?“

Z díry se ozvalo rozechvělé zajektání.

Závěr záchranné práce byl již poměrně snadný. Odhrabali hlínu po stranách a rozšířili otvor. Ali protáhl dírou ruce. Chytili ho za ně a vytáhli ho ven.

„Alláh je milosrdný,“ hekal ztěžka Arab, když se zvedal ze země a stíral si bláto ze svého *gumbazu*, který byl celý mokrý a lepil se mu na tělo. „Přišli jste,“ skřehotal. „Byla to vůle boží.“

„Vůle boží byla, že tě to pohřbilo,“ řekl Collingwood posměšně. „My jsme tě z toho dostali!“

Ali hleděl nasupeně. „Jen Alláh je všemohoucí,“ prohlásil.

„Nemá smysl se o tom hádat,“ přerušil je Biggles rozhodně. „Jak se to stalo?“

„Když padá led, moc to bolí,“ řekl Ali. „Já mít velká trápení a vlézt do jeskyně. Vlny třesou země. Potom země padá a já uvnitř.“ Arab pohlédl na Bigglese, a jeho výraz se rázem změnil, jako by si náhle uvědomil, co tenhle muž provedl s konopím. Místo žalujících a vystrašených očí hleděl teď na Bigglese zrak plný nepřátelství a nenávisti. „Ted moji přátelé přijít a zabít vás,“ zavrčel.

„Tebe asi zabijou taky,“ řekl mu Collingwood klidně. „Ještě si o tom promluvíme. Půjdeš s námi do baráku?“

„Ne,“ rozhodl se Arab. „Já zůstat tady.“

„Má tady někde chatrč z palmového listí,“ oznámil Collingwood Bigglesovi. „Nechte ho, ať si dělá co chce. Patrně si myslí, že kdyby jeho kumpáni přišli a našli ho s námi, mohli by se domnívat, že souhlasil se zničením konopí. Promluvíme si s ním zítra. Nevím jak vy dva, ale já si pospíším domů, než se setmí.“

„Jestliže proti tomu nic nemáte, půjdeme s vámi,“ řekl Biggles. „Musíme si prohovořit několik věcí. Začít s opravou letadla dnes už nestihneme.“

„Beze všeho, jen pojďte.“

„Dobře. Zastavím se u letadla a vezmu něco k jídlu. Po té námaze se musíme pořádně najíst a nevím, proč bychom vás měli vyjídat.“

„Jak chcete,“ odpověděl Collingwood. „Odpovíte mi, když se vás na něco otevřeně zeptám?“

„Zkuste to.“

„Když se nějakou šťastnou náhodou vrátíte do Anglie, ohlásíte, co tady dělám?“

„Na to se dívám docela nezaujatě,“ odpověděl Biggles. „Přesněji řečeno, měl bych to ohlásit, ale občas se vyskytne případ, kdy – s ohledem na své citlivé svědomí – hlásím pouze to, co považuji za nezbytné. Budu muset samozřejmě oznámit, že jsem na ostrově našel jednoho muže, ale nic mě nenutí, abych bez vyzvání někde vykládal, co tu dělal. A nedokážu si představit, že by někoho napadlo, že tu doluje opály. Ale o tom si pohovoříme později.“

Byli už na odchodu, když Ali ještě zavolal na Collingwooda, aby se vrátil. Zdržel ho po několik minut a když se konečně vrátil, Biggles se lhostejně zeptal: „Copak vám chtěl?“

„Ali mi něco navrhl.“

„Něco zajímavého?“

„Vás dva by to určitě zaujalo.“

„Jaký měl nápad?“

„Docela prostičký. Navrhl mi, abychom vám oběma, až dnes usnete, podřízli hrdla. Prý bychom se tím vyhnuli všem hádkám, až se vrátí Arabové.“

„Roztomilý nápad,“ zamumlal Algy.

„Vyvrátil jste mu jeho romantické představy?“ zeptal se Biggles chladně.

„Řekl jsem mu, že má docela dobré nápady, ale že k nim mám pár malých připomínek, o kterých by měl vědět," odpověděl Collingwood nenucené. „Slíbil jsem, že mu zítra všechno vysvětlím."

„Mohl byste to vysvětlit také mně," prohlásil Biggles. „A kdypak má přiletět váš přítel Mackay?"

„To nemohu s určitostí říct. Nemohli jsme stanovit přesné datum, protože to závisí na jeho dovolené nebo na tom, jak bude mít podle rozpisu určenou službu. Zůstalo to víceméně otevřené. Prostě sem přiletí, až to půjde. Jak to vypadá s vaším záložním letadlem?"

„Domluvili jsme se s kolegou, že se na nás přiletí podívat, když se nevrátíme do týdne, nebo pokud se mu do té doby neozveme sami. Zatím jsme pryč celkem pět dní, takže letadlo nevyletí dříve než za další dva dny. Nejdřív ho tu můžeme očekávat od této chvíle za pět dní."

„To by mohlo být příliš pozdě."

„Možná. Ale s tím nemohu nic dělat."

Šli dál a obloha se pomalu vyjasňovala, třebaže moře bylo stále stejně rozbouřené a dalo se očekávat, že se vlny neutiší ještě pár dnů po tom, kdy je vichřice rozhoupala. Než se dostali k barákům, Collingwood je upozornil na osamocené světlo, které se objevilo daleko na moři.

„Podívejte," řekl. „*Dhou* se vrací."

„Při tak rozbouřeném moři pochybuji, že by se odvážili přiblížit ke břehu," prohlásil Biggles.

„Doufejme tedy, že zůstane rozbouřené," odpověděl Collingwood. „Je to v zájmu nás všech. Vyspíte se dnes v noci v mém baráku?"

„Ne, děkuji. Zůstanu raději u letadla pro případ, že by se něco semlelo. V kabině máme dost pohodlí. Skočím

dolů pro pár konzerv a přijdu pak za vámi,“ řekl Biggles a odbočil.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

OHAVNÁ VRAŽDA

Biggles a Algy strávili v kabině gadfly celkem vzato klidnou noc, i když se ve spánku vystřídali. Biggles považoval za rozumné držet hlídky.

Předchozí večer v Collingwoodově baráku toho sice namluvili až až, ale nenapadlo je ani jedno řešení, jak odvrátit neutěšený stav věcí. Bylo těžké dospět k nějakému rozhodnutí, když se Ali netajil se svým úmyslem, co udělá, až připlují jeho společníci v obchodu s hašišem. Bigglese trochu překvapilo, že Arab zůstal raději na svém konci ostrova, místo aby šel s nimi do baráku, a přemýšlel, zda se za tím neskrývá nějaká záludnost. Poznamenal k tomu jen tolik, že myšlenky takového Araba se ubírají podivnými stezkami, a jen málo Evropanů se dokáže vcítit do jeho myšlení. Collingwood zastával názor, že se k nim připojí ráno, až si přes noc všechno promyslí a zjistí, kde se nalézá *dhou.* Taková byla situace, když Biggles a Algy popřáli Collingwoodovi dobrou noc a odešli k letadlu.

Ráno bylo jasno a hezky a na oblohu se vrátila zářivá modř. Moře však bylo dosud rozbouřené. I laguna se neustále vlnila a dalo se očekávat, že to potrvá ještě nějaký čas. Na jinak půvabném obraze utkvívala jedna kaňka – *dhou.* Byla ještě daleko, ale její třírohá latinská plachta byla napjatá a příd lodi mířila k ostrovu. Dalo se jen odhadovat, jak dlouho potrvá, než k němu dopluje. Biggles předpokládal, že bude klid nejméně několik hodin.

Rackové objevili mrtvou krakatici, a jak bývá u mořských ptáků zvykem, nadělali mnoho povyku, když se při hodokvasu hašteřili a rvali o lepší sousta.

Biggles a Algy se rychle nasnídali, neboť jak prohlásil Biggles, podmínky pro práci která je čekala, byly ideální. Záplaty, které budou lepit, slunce a vítr rychle usuší. Připravili si plátno, lak na letadla a nůžky a hned se dali do práce. Algy stříhal materiál a Biggles jej pokládal na poškozená místa. Nemarnili čas zbytečným mluvením. Oba si uvědomovali, že i když nemají naději připravit letadlo k odletu dříve, než připluje *dhou*, snažili se ho k tomu stavu aspoň co nejvíc přiblížit. Nic jiného se nedalo dělat.

Biggles jednu chvíli poznamenal, že ještě nějaký čas potrvá, než se *dhou* za tak rozbouřeného moře pokusí o přistání. Rozhodně jenom stěží bude riskovat průjezd do laguny úzkým průchodem, kterým se dosud valily vlny a nebezpečně se vzdouvaly. Zatím se těžkopádně vyhlížející plavidlo stále blížilo.

„Jistě přemýšlejí, co si s námi počnou," řekl Biggles. „Zaručeně nás už museli vidět."

Později se při práci ozval Algy: „Divím se, co ten Collingwood dělá. teď už by měl být tady, aby se podíval, jak si vedeme. Musel vidět *dhou* připlouvat."

„Patrně si hraje se svými opály," odpověděl Biggles lhostejně. „Má těch kamenů plnou hlavu. Když se člověk dostane pro něco do takového stavu, mění se to v náruživost. Je možné, že zrovna leští kousek, který jsem včera našel. Slíbil to. Za chvíli tady bude a ukáže nám, jakou roztomilou věcičku z toho udělal. Nebo také třeba šel za Alim a dohaduje se s ním, co udělá, až se arabským chlapcům podaří invaze na břeh."

Biggles hovořil nezúčastněně, protože zatím nic nenaznačovalo, že by mělo dojít k dramatu. Neustával v práci, jen občas vzhlédl na moře, jak se blíží *dhou,*

„Collingwood nešel za Alim," ozval se Algy. „Vidím Aliho tamhle na konci útesu. Pozoruje, co dělají jeho kamarádi."

Biggles nechal práce a zvedl hlavu. Pak přejel pohledem na *dhou,* která již byla blízko ostrova a měla napolo skasanou plachtu. „Je otázka, co teď udělají," řekl a ustaraně se zamračil.

„Vypadá to, že spouštějí člun," poznamenal neklidně Algy.

„Na to bych nevsadil," řekl Biggles. „Určitě se nebudou pokoušet projet malým člunem průrvou v útesu! Voda tam proudí jako v horské bystřině."

„Jestli umějí zacházet se čluny tak dobře, jak si Collingwood myslí, tak se buď pokusí vyzvednout Aliho, nebo vysadí pár lidí na břeh," odpověděl Biggles.

Oba nechali práce a sledovali co přijde, neboť to co se odehraje v nadcházejících minutách, bylo pro ně závažné a patrně i životně důležité. *Dhou* byla nyní zhruba sto yardů od korálového prstence, projela příbojem a skutečně spustila na vodu člun. Nastoupilo do něj pět nebo šest mužů. Jeden stál na zádi s dlouhým veslem, které sloužilo jako kormidlo a udržovalo stabilitu. Razili si tak cestu k útesu. Ali se vydal po korálovém útesu k místu, kde mohl člun nejspíš přistát. Tak to vyhlíželo, než došlo k té děsivé věci. Ta proběhla rychle jako blesk a v pár minutách bylo po všem…

Začalo to tím, že vedle člunu se z vody vynořilo a rozvinulo něco dlouhého, co se podobalo obrovskému hadu. Jediným švihnutím se to stočilo kolem muže

stojícího na zádi, který vzápětí zmizel pod hladinou. To byl teprve začátek. Ostatní námořníci ve člunu si zřejmě ihned uvědomili, co se stalo a začali zoufale veslovat, aby odpluli co nejdřív pryč. Vteřinu se zdálo, že se jim to zdaří, ale nevyšlo to. Opět se vynořilo to obrovské chapadlo – nebo to snad bylo jiné – a padlo přes celý člun. Muži do něj bili vesly, avšak marně. Člun, zatížený děsivým závažím, klesal po přídi pod vodu, a námořníci z něj padali. Záď se zatím zvedla nad hladinu, po pár vteřin se člun plnil zpěněnou vodou, a pak zmizel pod vodou celý. Mužům na břehu i na *dhou*, kteří napjatě sledovali drastický výjev, částečně bránilo ve výhledu hejno křičících racků, kteří okamžitě vzlétli. Když se člun znovu objevil, byl dnem vzhůru. Ali pádil k ostrovu, co mu nohy stačily. Z posádky člunu se podařilo dostat na útes jen jedinému muži. Patrně by se k němu sám nedostal, ale měl štěstí, neboť mu pomohla náhodná velká vlna. Donesla ho tak blízko ke břehu, že se mohl zachytit korálů a vytáhnout se na pevnou zem. Ali mezitím doběhl na ostrov, ale když uviděl zachráněného muže, vrátil se, aby mu pomohl.

Námořníci na *dhou* se nesnažili nikoho zachraňovat. Jistě věděli, že by to byla marná snaha. Muže, kteří zůstali na palubě, vyděsila navíc mořská stvůra natolik, že bez ohledu na ztrátu člunu napnuli plachtu a vzdalovali se od místa hrůzy.

Z obou zděšených diváků na pláži, kteří se stali svědky tragédie a oněměli nad jejím průběhem, se jako první vzpamatoval Biggles. Navlhčil si rty a obrátil pobledlou tvář k Algymu: „Tak ta bestie, kterou jsem zabil, nebyla sama. Vzpomínám si, jak jsem někde četl, že

tihle obrovití hlavonožci žijí nebo putují v hejnech podobně jako velryby.“

„Hrůza hrůz,“ vydechl Algy. „Dokud se z toho proklatého ostrova nevypaříme, bude se mi o tom zdát. Ten člověk, který ho pojmenoval Bonney[3], byl veliký šprýmař. Nic rozmilého na něm není. Dokázal bych pro něj najít mnohem výstižnější jméno.“

„Možná že se sem ty bestie přistěhovaly teprve nedávno,“ napadlo Bigglese. „Kam zmizel Ali?“

Rozhlíželi se, ale nikde ho neviděli. Nezahlédli ani námořníka, který se zachránil a vystoupil na břeh. Patrně odešel s Alim.

„Budeme pokračovat v práci,“ řekl Biggles. „Nikomu nepomůžeme. Souhlasím s tebou. Čím dřív odsud vypadnu, tím lépe se mi bude v noci spát. Co je s tím Collingwoodem? Jistě viděl *dhou* přijíždět. Musel taky vidět, co se stalo. Myslel bych, že po takové podívané se sem přižene jako na koni.“

Collingwood se však nepřihnal, vůbec se neobjevil.

Pracovali ještě asi hodinu, když Biggles oznámil, že si udělají přestávku na jídlo. „Nedokážu si představit, co Collingwood může dělat. Je to divné. Ali sem přišel, takže je jasné, že nemohli být spolu.“

„Věděl Ali, že Collingwood hledá opály?“ zeptal se Algy.

„To nevím,“ řekl Biggles a prudce zvedl hlavu. „Copak tím chceš naznačit?“

„Víme přece, že Ali je členem tlupy, která pašuje hašiš. Jestli věděl, co Collingwood dělá, tak ho jako darebáka mohlo napadnout, že za opály dostane víc peněz než za drogu, a když viděl přijíždět své kumpány, třeba se

[3] Bonny, Bonney (skotská angličtina) – rozmilý, milý, švarný…

pokusil urvat pro sebe opálový důl. Mohl sám najít opál v jámě, když se v ní ukryl před bouřkou. V sesuvu třeba objevil podobný kus jako ty. Jestli se něco takového stalo, mohlo to v něm probudit všelijaké myšlenky…“

„Uvažuješ docela přesně a já s tím souhlasím,“ odpověděl Biggles pomalu. „Myslím, že bude dobré, kdybys zašel do baráku a zjistil, zda je Collingwood v pořádku. Já tu zatím připravím něco k jídlu. Třeba je nemocný, nebo se nějak poranil, jinak nechápu, proč se ještě neobjevil. Nemělo by ti to trvat déle než několik minut.“

„Dobrá,“ kývl Algy a zamířil k barákům. Biggles zašel do kabiny, aby tam vybral pár konzerv. Právě otvíral první, když si všiml, že se Algy vrací. Zprvu jen pozvedl hlavu, ale pak ho něco v Algyho výrazu přimělo, aby odložil konzervu a podíval se znovu.

„Stalo se něco?“ zeptal se, když se Algy zastavil.

„Collingwood je mrtev,“ oznámil mu Algy stručně.

Biggles vypadal, jako kdyby nerozuměl. „Řekni to ještě jednou!“ vyzval přítele.

„Collingwood je mrtev.“

„*Mrtev?*“

„Ano, slyšel jsi dobře.“

„To má být vtip?“

„Ale měj rozum, starouši,“ ohradil se Algy značně nedůtklivě. „Copak bych o něčem takovém žertoval?“

„Ale…“ Biggles nevěřícně zvýšil hlas. „Jak by mohl být mrtvý? Včera večer byl jako rybička!“

„Včera možná, ale dnes je mrtvý,“ trval na svém Algy.

„Panebože! Co se stalo? Ranila ho mrtvice nebo něco takového?“

„To co ho ranilo, byl těžký úder do hlavy a potom dýka vražená do srdce.“

„Chceš mi namluvit, že ho někdo zavraždil?“

„Namluvit, nenamluvit, je to tak. Zdá se, že dneska ráno pomalu chápeš.“

„Nemohu tomu prostě uvěřit…“

„Věř si tomu nebo ne, je to pravda. Když to tak otřáslo s tebou, představ si, jak bylo mně, když jsem vkročil do jeho baráku a tam to vypadalo jako na jatkách.“

„Cos udělal?“

„Nic. Co jsem asi mohl dělat? Řekl jsem si, že bude nejlíp, když poběžím zpátky a povím ti o tom.“

„Ano. Ovšem,“ vydechl Biggles a sesul se na písek, jako kdyby se mu podlomila kolena. „Strašně mě to překvapilo. Nic takového by mě nenapadlo ani ve snech. Ale vím, co si o tom mám myslet. Nevidím žádnou záhadu v tom, kdo to udělal. Mohl to udělat jedině Arab z *dhou,* který se dostal na břeh!“

„Mýlíš se,“ zavrtěl hlavou Algy. „Ten to nebyl.“

„Jak to, že se mýlím? Ali to nemohl udělat. Viděli jsme ho přece na útesu.“

„Ale kde byl v noci?“

„Myslíš, že to byl Ali? V noci? Jak jsi na to přišel?“

„Protože Collingwood je mrtev už několik hodin. Krev je zaschlá. Myslím, že se to muselo stát už včera večer, nebo v noci. Kdo jiný by vraždil než Ali? Kromě nás a jeho nikdo na ostrově nebyl!“

„Ta prokletá vražedná svině,“ zavrčel Biggles. „Pořád tomu ne a ne uvěřit. Proč to udělal? Proč? Jaký měl k tomu důvod?“

„Na to musíš přijít sám. Mě se neptej. Odpověz mi ale na tohle. Co s tím uděláme ted? Jestliže Aliho zatkneš pro vraždu, co si s ním pak počneme? Svážeme ho a strčíme do letadla? Poletíme s ním do Indie? Nebo až do Adenu?“

„Nech mě, abych si to promyslel,“ požádal Algyho Biggles. „Něco si zatím sněz, jestli se ti chce. Já jíst nebudu. Přešla mě chuť. To mě úplně odrovnalo… Přiznám se ti, že se pode mnou po delším čase podlomily nohy.“

Biggles se pak uklidňoval opravdu dlouho.

„Než postoupíme dál, musíme něco udělat s Collingwoodem,“ řekl konečně. „Nemůžeme ho nechat ležet na podlaze na pospas mouchám.“

„Přenesl jsem ho na postel. Byl v pyžamu. Ali ho napadl a zabil, právě když šel spát.“

„Půjdu do toho baráku,“ řekl Biggles a vstal. „Když na to nemáš nervy, klidně zůstaň tady.“

„Ne, jdu s tebou,“ řekl Algy. „Najím se později, pokud budu mít vůbec nějaké myšlenky na jídlo.“

Cestou k baráku se Biggles zmohl na jedinou větu, kterou navíc několikrát opakoval: „Pořád tomu nemůžu uvěřit,“ mumlal kolem dokola. Nakonec dodal: „Netvrdím, že by Ali nebyl schopen vraždit. Když obchoduje s hašišem, nemůže k tomu mít daleko. Ale proč? To mi nejde na rozum. Proč by zabíjel člověka, ke kterému musel mít po celé měsíce dobrý vztah? Byl to jeho jediný parťák na ostrově! Pokud ho někdy chtěl zabít, musel k tomu mít spoustu příležitostí už dřív.“

„Řekl bych, že to nějak souvisí s příjezdem *dhou,*“ vstoupil do jeho úvah Algy. „Možná čekal právě na to.“

Biggles neodpověděl. Došli k baráku a vstoupili dovnitř. Člověk, jehož neznali dlouho, ale proti očekávání se s ním nakonec docela sblížili, ležel na lůžku mrtvý. Biggles na něj pohlédl.

„Nebudu předstírat, že bych ho měl nějak obzvlášť rád, ale tohle bych mu nikdy nepřál," řekl smutně. „Zatracená smůla. Právě když dosáhl toho, po čem toužil celý život. Už se to nikdy nedozví, ale nejspíš měl pochopit, že opály opravdu přinášejí neštěstí. Podívej se, jaké štěstí přinesly jemu. Netvrdím, že opály zavinily jeho smrt, ale Algy, kamaráde, již v Indii, když jsem byl malý chlapec, říkali, že ‚když přijde náš čas, není proti tomu obrana.'" Ukázal na ostrý nožík, který ležel na Collingwoodově stole vedle hromádky oškrabků. „Říkal, že mi vyleští opál, který jsem našel. Možná se tím zabýval, právě když ho vrah srazil k zemi. Ten kámen tu nikde nevidím." Potom se náhle podíval na Algyho a zatvářil se, jako by ho právě něco napadlo.

„Teď jsem si to uvědomil…" řekl tiše. „Ty ses dnes ráno zmínil o tom, že opály by mohly mít s vraždou něco společného. Je možné, že jsi trefil do černého. Ano, hned uvidíme."

Došel rychle k místu, odkud vyzvedl Collingwood krabici s opály, když jim je chtěl ukázat, a kam ji zase vrátil. Krabice zmizela. Nebyla tam…

Biggles znovu pohlédl na Algyho. „Tak takhle to bylo," vydechl. „Teď máme motiv k vraždě. Ten darebák Ali ho zabil, protože věděl, že ukrývá poklad."

Algy se zatvářil vážně a stejně vážně promluvil. „Co s tím ale teď uděláš, Bigglesi?"

„Poraď mi."

„Myslím, že musíme dokončit opravu letadla, odletět domů a podat hlášení. Potom sem přijde někdo jiný. Teď když je v útesu volný průchod, mohou to být námořníci a dají tu ohavnou věc do pořádku.“

Biggles chvíli mlčel.

„Tak co?“ zeptal se Algy.

„Uznávám, že by to byl nejsnadnější způsob, za předpokladu, že se dostaneme domů, což není tak docela jisté. Ale je v tom háček. Kdybychom to provedli tak, jak navrhuješ, na ministerstvu by měli spoustu poznámek o tom, co kdo měl udělat a kdy to měl udělat. To všechno by zabralo čas a až by sem konečně někdo přišel, co by tu našel? Vůbec nic. Ani chlup. Ali by zmizel s kořistí a bez trestu. Ne, to by se mi nelíbilo.“

„Co jiného můžeme dělat? Na Aliho nemáme zatykač, a i kdybychom ho zatkli, k čemu by nám byl? Mám chuť toho vzteklého psa rovnou zastřelit, ale jako policisté to nemůžeme udělat.“

„Nejprve ze všeho ho najdu,“ oznámil Biggles. „Ať se už stane cokoli, nenechám ho s opály upláchnout. Já sám ty kameny nechci a nemusím je už nikdy vidět. Postarám se však o to, aby nezůstaly Alimu.“

„Nezapomeň, že teď má společníka, takže budou na tebe dva.“

„Na nic nezapomínám,“ řekl Biggles zamračeně.

„Chceš, abych šel s tebou?“

„Ne. Nemůžeme si dovolit nechat letadlo bez dozoru. Pokračuj v práci. Později přijdu a pomůžu ti. Měj se na pozoru a pistoli měj připravenou. Jestli se Ali o něco pokusí, a poskytne ti záminku ji použít, neváhej. Podíváme se, co dělá *dhou.*“

Šli ke dveřím a vyhlédli na moře. *Dhou* kotvila asi dvě míle od pobřeží a plachtu měla napůl svinutou.

„Na co čekají?“ zeptal se Algy.

„Hádám, že čekají, až se moře uklidní natolik, aby mohli veplout do laguny,“ řekl Biggles. „Nebudou už riskovat další přistání na útesu. I kdyby měli na lodi další člun, o čemž pochybuji, nenajde kapitán dost dobrovolníků, aby ho obsadili. Po tom co se stalo, to dokážu pochopit.“

Vrátili se do baráku a zabalili tělo nešťastného Australana do pokrývky. „Musíme ho pohřbít tady,“ řekl Biggles. „V tomhle horku nemůžeme letět s mrtvým člověkem domů, i kdyby stroj byl schopný letu. Rozhodně bychom měli cestou spoustu potíží. V tom vedlejším baráku jsme viděli rýč. Bude to ale muset počkat do zítřka. teď nás čekají důležitější věci. Ty se hned vrať k letadlu a pokračuj v práci. Já najdu toho arabského vrahouna a vyřídím to s ním. Brzy se uvidíme.“

Biggles mávl Algymu na pozdrav a odešel po přistávací dráze.

Algy se zadumaně vrátil na bílou pláž, kde stál gadfly s nedávno nalepenými záplatami, které rychle usychaly na slunci…

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

DALŠÍ ÚDER SMRTI

Biggles nevěděl, kam odešel Ali s mužem, který se z *dhou* dostal na břeh, ale protože ho neviděl u baráků, mohl být jedině na konci ostrova u pole, kde posekal konopí, nebo v údolí, kde Collingwood nacházel opály. Posledním možným místem byl přístřešek z palmových listů, který si Ali postavil nedaleko kokosových palem. Neveliká rozloha ostrova usnadňovala pátrání a Biggles nepochyboval, že oba Araby dříve či později najde. Předpokládal, že se nerozejdou. Za daných okolností to bylo přirozené.

Mohl se jen domýšlet, jak bude Ali, až ho najde, reagovat na obvinění z vraždy. Ale Biggles byl v náladě, kdy mu to bylo úplně jedno. Vřel v něm vztek nad tím, jak zákeřně Ali bělocha zavraždil a nehodlal mu trpět žádné drzosti či dokonce hrozby. Byl připraven čelit i oběma Arabům, kteří, jak se domníval, byli spolu a asi už měli vymyšleno, co podniknou dál.

Vlastně doufal, že se ho Ali pokusí zavraždit a dá mu záminku, aby ho mohl v sebeobraně na místě zastřelit. Chladnokrevné vraždy se vždycky hrozil a to, že někdo připravil jiného o život, aby se zmocnil jeho majetku, ho naplňovalo odporem. Vždyť Collingwood se choval k Alimu velmi přátelsky. Ano, nejraději by nyní vzal zákon do vlastních rukou.

Nedokázal odhadnout, jak Ali vysvětlí svému kumpánovi, že pole s konopím je posečené. Nesporně si nějakou výmluvu připravil a jistě bude taková, aby ho

zbavila viny. Bylo pravděpodobné, že využije příležitosti, aby svedl vraždu na jiné obyvatele ostrova, a to byl jen Biggles s Algym. Jestli byl druhý Arab členem původní posádky *dhou*, což bylo pravděpodobné, určitě o Collingwoodovi věděl, neboť Arabové se o něm mezi sebou dohadovali. Bylo by jen přirozené, že se na něj zeptá a bude třeba chtít vědět, zda dodržel svůj slib, že si nebude všímat obchodu s hašišem.

Bigglesovi vlastně nezáleželo na tom, co Ali komu nalže. Kráčel dál a nikterak se nenamáhal tajit svůj příchod, přestože Ali musel vědět, že Biggles již vraždu objevil. Vrah patrně doufal, přemítal Biggles, že se co nejdřív vrátí na palubu *dhou.* Nejspíš počítal s tím, že se může spolehnout na podporu celé posádky, až se vylodí na břeh, k čemuž by dávno došlo, kdyby to nepřekazil útok mořské nestvůry. Ať tak či onak, Ali se spoléhal na to, že ujde trestu za odporný zločin, který spáchal. Čekal na příjezd *dhou* a potom se dopustil zbabělé vraždy, od níž si sliboval, že z něj udělá boháče do konce života. Žádná jiná pohnutka pro vraždu nevinného člověka se nenabízela. Nevinného v tom smyslu, že Collingwood bral dohodu sjednanou s Araby zcela vážně.

Tak uvažoval Biggles, když přišel ke svému prvnímu cíli. Bylo mu jasné jen to, že ať za této situace dojde k čemukoli, nejspíš se to obrátí proti němu. Když došel k úžlabině, nikoho tam nenašel. Hlasitě zavolal, ale odpovědělo mu ticho. Do šachty nevnikl, neboť po tom, k čemu došlo včera, si neuměl představit, že by Ali znovu riskoval zasypání hlínou. Přešel k poli, kde pěstoval konopí, ale ani tam nikdo nebyl.

Blíž k opačnému konci ostrova se Biggles ještě nikdy nedostal. Kde asi stála chatrč, kterou si podle

Collingwooda Ali postavil? Dosud ji neviděl, tak mohl jen usuzovat, že bude blíž k moři někde pod kokosovými palmami. Až dosud se palmám vyhýbal z obavy, aby mu nějaký ořech nespadl na hlavu. Nyní ovšem věděl, že zralé ořechy setřásla vichřice, a to ho těch trochu dětinských obav zbavilo.

Nemusel už chodit daleko. Stačilo zdolat písečnou dunu a uviděl přímo pod palmami přístřešek podobný včelímu úlu, který byl téměř v dosahu vodní tříště, unášené větrem od příbojových vln, bušících na návětrné straně do pobřežních skal. Opatrně se blížil k chyši, přestože hukot příboje by přehlušil jeho kroky. Chtěl zastihnout Aliho pokud možno nepřipraveného. Pozoroval vchod do primitivního přístřeší, který měl přímo proti sobě. Vchod byl zakrytý, či spíše zpola zakrytý zástěnou ze spleteného palmového listí, zastupující dveře. Popošel k němu blíž a zastavil se. S automatickou pistolí v ruce byl připraven na všechny možnosti, protože nezapomněl, že oba Arabové budou pravděpodobně spolu. Promluvil dostatečně nahlas, aby to slyšel každý, kdo byl uvnitř:

„Ali, vylez ven! Chci s tebou mluvit.“

Nikdo neodpovídal. Nebylo ani slyšet, že by se tam něco pohnulo.

„Ali, vylez ven!“ opakoval Biggles. Jistě mě slyšíš.“

Stále bylo ticho.

Pokročil kupředu s napřaženou levou rukou, protože v pravé držel pistoli. Natáhl se a trhnutím odtáhl zástěnu. Zprvu neviděl jasně, protože ve srovnání se třpytivým slunečním jasem venku bylo uvnitř chatrče šero. Předklonil se a upřel zrak do přítmí. Jediné co tam rozeznal bylo, že na zemi cosi leží. Vypadalo to jako

halda hadrů, ale přibližně to mělo tvar lidského těla. Nehýbalo se to.

„Nemá to smysl, Ali," řekl Biggles ostře. „Já tě vidím, vstaň!" Stál s pokrčenýma nohama, připraven uskočit, kdyby byl napaden.

Ranec na zemi se ani nepohnul a nic se neozvalo. V tom zvláštním tichu bylo něco nepřirozeného. Biggles se obával úskoku a rychlým pohybem strhl zástěnu. Nestalo se nic. Odtáhl hrst palmových listů a vpustil dovnitř více světla. teď když viděl jasněji, poznal, že na písčité podlaze ležel na zádech Ali s jednou nohou skrčenou pod tělem. Jeho otevřené oči nehnutě zíraly vzhůru ke střeše. Bigglese zamrazilo. S pistolí stále připravenou vešel velmi pomalu dovnitř. Dotkl se Aliho nohy, ale muž se nepohnul. Pohlédl do jeho tváře a potom zalapal po dechu. Konečně pochopil, co se stalo. Byl to Ali a byl mrtvý. Jeho oděvem, podobnému volné košili, prosakovala krev a v písku vedle nehybného těla zasychala rudá louže.

Biggles oněmělý leknutím ustoupil na slunce. V hlavě mu hučelo.

Již podruhé v několika hodinách se nedokázal soustředit. Přesto se rychle rozhlédl po vrahovi, který měl na svědomí muže zhrouceného uvnitř chatrče. Po druhém Arabovi. Po tom, jemuž právě Ali pomohl na břeh! Věc byla jasná. Nikdo jiný to nemohl udělat. Nikdo. Jenže druhého Araba nikde neviděl!

Biggles si navlhčil rty, které mu náhle oschly a ze všech sil se snažil vzpamatovat. Leknutí z Collingwoodovy smrti jím povážlivě otřáslo, protože přišla tak náhle a nečekaně. Tahle událost, která následovala bezprostředně potom, než se stačil úplně

vzpamatovat, ochromila na pár vteřin jeho schopnost jasného myšlení. Přestože už mnohokrát viděl nenadálou smrt, se znepokojením si všiml, jak se mu chvějí prsty. Tak se projevuje duševní otřes. To co zde našel, bylo doslova šokující. Když začal hledat Aliho, klidně by tvrdil, že ho nic nemůže překvapit. Tenhle nález ho ale ohromil. To byla ta poslední, ta nejposlednější věc, jakou by čekal.

Když se trochu uklidnil, pokusil se s tou skutečností vyrovnat a logicky si ji zdůvodnit. Chtěl vyřešit záhadu, která se na první pohled zdála být nevysvětlitelná. Přesto fakta byla zcela prostá. Ali byl zavražděn. Zabil ho Arab, který přišel ze *dhou* na břeh, člověk, který Aliho téměř určitě znal. Možná to byl jeho kamarád. Proč ale vraždil? Biggles na tu otázku neznal odpověď. Proč?

Kdyby to bylo naopak, pomyslil si, pochopil by to snáze. Ali přece mohl zabít nového návštěvníka ostrova v sebeobraně, kdyby se ten muž neovládl při pohledu na zničenou úrodu konopí, a sáhl by po zbrani.

Biggles o té možnosti chvíli uvažoval. Ne, rozhodl se potom. To nebyla správná odpověď. Kdyby došlo k nějaké potyčce kvůli ztrátě hašiše, odehrálo by se to přímo u pole, v okamžiku když by druhý Arab zjistil zkázu. K tomu ovšem nedošlo, protože oba muži napřed prošli kolem zpustošeného pole a teprve potom dorazili k chatrči. Cestou by měli dost času, aby se uklidnili. Hašiš neměl s vraždou nic společného. Muselo to být něco jiného. Co jiného se mohlo stát příčinou sporu? Ovšem, svitlo Bigglesovi v hlavě jako mžik světla v hluboké tmě. Opály! Drahé kameny kvůli kterým už Ali zavraždil Collingwooda!

Nic jiného to nemohlo být. Tohle muselo být správné řešení! Arab, který se zachránil na břehu, byl darebák. Všichni na *dhou* byli darebáci, jinak by se nezapojili do obchodu s drogami. Jak Biggles věděl, lidé v takovém nebezpečném podnikání myslí pouze na svůj prospěch. Za jistých okolností, když to považují za nutné, stane se z každého z nich vrah. Ali klidně zavraždil Collingwooda, aby se zmocnil vzácných opálů. Žádný jiný motiv nepřicházel v úvahu a to, že opály zmizely z Collingwoodova baráku, byl jednoznačný důkaz. Nikdo jiný, kdo by je vzal, tehdy na ostrově nebyl!

Biggles uvažoval dál. Co když se Ali, ať už z radosti nebo z ješitnosti, chtěl pochlubit, a byl tak hloupý, že ukázal svoje bohatství muži, kterému při jeho zločinném řemesle na nějaké té vraždě nezáleželo? Jestli to udělal, osud mu připravil náležitou odplatu. Kam asi Ali odnesl ukradené kameny z Collingwoodova baráku? Určitě do své chýše! Opály by tu tedy někde měly být!

Biggles potlačil nechuť a odpor a stále ve střehu pro případ, že by ho vrah odněkud sledoval, vstoupil do chatrče a důkladně se tam rozhlédl po krabici s kameny. Šel dokonce tak daleko, že prohrabal značný kus písčité podlahy. Netrvalo mu to dlouho, protože uvnitř nebylo jiné místo, kam by se krabice dala schovat. Brzy byl hotov. Pochopil, že tam krabice není. Nenašel ani jediný zatoulaný opál. Tak takhle se to stalo! Biggles se zhluboka nadechl. teď už nabyl jistoty. Ponuře se usmál. Zdálo se, že opály se přihlásily ke své zlověstné pověsti.

Chystal se opustit chatrč, když ho něco napadlo. Vzpomněl si, že mnozí domorodci si schovávali věci do svých hustých nestříhaných vlasů. Když už byl s Alim v chatrči, proč by se nepřesvědčil? Sáhl na Aliho *kafieh*

(turban) a sejmul mu ho z hlavy. Prsty jej kolem dokola prohmatal a skutečně tam bylo něco tvrdého. Vylovil tu věc a držel v ruce opál, který nebyl uložený v krabici. Byl to právě ten smetanově zbarvený opál, který sám našel v závalu. Ten kámen, o němž Collingwood řekl, že jej pro něho vyleští. Polovina už byla vyleštěná a blýskala se mu před očima jako oheň. Collingwood na něm asi pracoval ve chvíli, kdy Ali přišel a srazil ho k zemi. Ali spěchal, aby se dostal pryč a zastrčil jej do svého turbanu…

V náhlém záchvatu hnusu Biggles vyšel před chýši a mrštil opálem co nejdále do zpěněného příboje. Nezbavil se ho proto, že by se sám obával kletby, protože mu to připadalo příliš hloupé, než aby se tím zabýval. Udělal to proto, že náhle pocítil nechuť k věci, jež tím, že byla příliš cenná, připravila dva muže o život. Nebral vážně pověsti o opálech přinášejících neštěstí a smrt, musel však připustit nezvratnou skutečností, že nebýt opálů, včetně kamene, který sám našel, mohli dosud žít dva lidé…

Vysoká vzdutá vlna udeřila do místa, kam smetanový opál dopadl, a tak se navždy ztratil lidem z očí.

Biggles sice záhadu rozřešil, ale s výsledkem své dedukce nebyl zrovna nadšený. Snažil se nyní postoupit o další krok po žebříku nešťastných událostí. Kde se toulá vrah? Kam odešel? Co udělá teď? Nejpravděpodobnější mu připadalo, že nebude ztrácet čas a pokusí se odejít co nejdál od místa vraždy. Měl tedy jediné útočiště a tím byla *dhou.* Pokud šel k místu, kde kotvila, cestou při břehu, vysvětlovalo by to, že se s Bigglesem nesetkal, protože letec šel k Aliho chýši po pohodlné přistávací dráze. Jak Biggles uvažoval, co může mít vrah v plánu, náhle pocítil silnou starost o Algyho a vyrazil nejkratší cestou zpátky k letadlu u laguny, aby se k němu připojil.

Jeho znepokojení vzrostlo, když uviděl břeh na chráněné straně ostrova. Moře značně ustoupilo, rychleji než očekával. Vlny se již nepřelévaly přes korálový útes, ale stále se hnaly průrvou dovnitř a vířily vodu v laguně, takže hladina nebyla klidná a nezčeřená jako obvykle. Bylo však patrné, že až se příliv, jež teď dosahoval téměř nejvyšší úrovně, změní na odliv, bude všechno vypadat docela jinak. Znamenalo to, že by letadlo, pokud již bude opraveno, mohlo startovat. Na druhé straně však vzniklo nebezpečí, že námořníkům na *dhou* nic nezabrání proplout průrvou do laguny a zakotvit tam. Z laguny již bylo snadné vyslat několik mužů na ostrov. Zdálo se, že kapitán *dhou* má něco takového v úmyslu, neboť loď už stála mnohem blíže útesu, než když ji Biggles viděl naposledy.

Na okamžik se zastavil, aby přehlédl kus pobřeží, který měl před sebou. Viděl, že Algy stále pracuje na letadle, avšak po Arabovi, který zavraždil Aliho, nebylo ani stopy. To ještě neznamenalo, že nepospíchá ke své lodi, neboť písečné duny se místy táhly souběžně s pobřežím a bránily pohledu na břeh. Považoval za pravděpodobné, že Arab je nyní někde na břehu, kam nevidí. Přesto se Bigglesovi ulevilo, když zjistil, že se Algymu za jeho nepřítomnosti nestalo nic zlého.

Bál se, že kdyby Arab uviděl Algyho samotného, mohl by jemu nebo letadlu uškodit. Dal se do klusu, aby se k Algymu dostal co možno před ním. Ještě mu zbývalo urazit kus cesty.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

JEŠTĚ JEDEN MRTVÝ

V úsilí, dostat se k Algymu dříve než Arab, Biggles uspěl, ale následkem značné námahy doběhl skoro bez dechu.

„Nač ten spěch?“ řekl Algy lhostejně a pokračoval v lakování záplaty před chvílí nalepené na trup letadla.

„Až uslyšíš další novinu, kterou ti nesu, snadno to pochopíš,“ supěl Biggles. „Tady asi brzy bude horko.“

„Vidím, že *dhou* se přibližuje, jako by se chtěla pokusit o další přistání, jestli máš tohle na mysli. Našel jsi Aliho?“

„Našel.“

„Co ti ten skunk řekl?“

„Vůbec nic.“

„Nechtěl mluvit?“

„Spíš nemohl.“

„Proč ne?“ zvedl hlavu Algy a přestal lakovat.

„Mrtví nemluví.“

„Mrtví?“ Algymu skoro vypadl štětec z ruky. „Aha, chápu. Choval se nebezpečně a tys ho musel zastřelit.“

„Nemusel jsem se ho ani dotknout. Když jsem ho našel, byl mrtev. Ležel na zádech ve své chýši. Někdo ho propíchl nožem. Povím ti, že mi to vyrazilo dech. Na druhé straně mi došlo, že tenhle ostrov je pro detektiva ideální místo. Nemusí se namáhat přemýšlením, kdo je vrah. Kromě nás byl totiž na ostrově jediný další člověk. Aliho kumpán. Ten, jehož jsme viděli vylézat z vody a kterému právě Ali pomáhal na břeh.“

„To je šílené!“ vykulil oči Algy. „Proč by proboha…“

„Na to ti taky dokážu odpovědět,“ řekl Biggles pochmurně.

„Kvůli tomu, co jsi vyvedl s konopím?“

„Myslím, že konopí s tím nemá co dělat.“

„Tak co tedy?“

„Collingwoodova sbírka opálů zase zmizela. My víme, že ji ukradl Ali, ale v chatrči, kterou si Ali postavil, opály nebyly. Vyplývá z toho, že je má ten nový Arab.“

Biggles pokračoval líčením, co zjistil po svém příchodu do Aliho přístřešku a co udělal. „Snad tedy chápeš, proč jsem tak pospíchal za tebou. teď můžeme čekat další vraždu a na řadě jsme už jenom my dva,“ zakončil své líčení.

„Kam zmizel ten lotras, který zapíchl Aliho?“

„To bych taky rád věděl. Neviděl jsi tu někoho?“

„Vůbec ne. Tudy jít nemohl.“

„Myslel jsem, že to zkusí, aby byl co nejblíž *dhou*, až vjede do laguny. Bál jsem se, že tě napadne, až si všimne, že tu jsi sám. Proto jsem se vracel klusem.“

„Brr, to je ale odporné místo. Co nás tu ještě čeká?“

„Myslím si, že všechno závisí na tom, co udělá ten hrdlořez, až se připojí ke svým kumpánům na *dhou* a co potom udělají oni. Asi se to vyvine podle toho, co všechno jim namluví. Má uloupené opály. Ukáže je ostatním, nebo si je schová pod košili? Jestliže jim nic neřekne, tak se asi přijdou podívat na svoje konopí. Možná jim napovídá, že jsme ho zničili my, což je sice pravda, ale on je tím na nás poštve. Když ukáže ostatním na lodi co má, budou žádat svůj podíl a snad se i vylodí, aby hledali další opály. To nejsou žádní hlupáci, určitě

vědí, že za ty věcičky dostanou spoustu peněz. Je ovšem možné, že si řeknou, že mají bohatý úlovek a odtáhnou.“

„Jestliže vystoupí na ostrov, aby hledali opály, nebudou chtít, abychom se jim tady pletli a viděli, co tu dělají,“ prohodil Algy významně.

„Toho se právě obávám,“ ujal se opět slova Biggles. „Mám dojem, že naše budoucnost závisí na tom zatraceném Arabovi, který pobíhá po ostrově. Potíž je v tom, že nevíme, co všechno mu Ali pověděl, než dostal kudlu do žeber. Pokud se krabice s opály neobjevila na světle náhodou, musel mu o ní Ali povědět. Jak by jinak ten lotras věděl, že existuje? Řekl mu Ali, kde k ní přišel? Pověděl mu, že kvůli opálům zabil Collingwooda? Nebo mu napovídal, že Collingwood posekal konopí a že ho proto zabil? To netušíme. Vlastně toho co nevíme, je mnoho a dohady nám nepomůžou. Jenom podle chování mužů na *dhou* poznáme, jak se věci mají a to už může být pro nás pozdě. A to mě přivádí k zásadní otázce. Jak jsme na tom s letadlem?“

„Není to tak zlé. V nejhorším případě bych s ním letěl. Bylo by ale jistější počkat ještě jeden den, aby záplaty pořádně zaschly. Jinak bych řekl, abychom odstartovali hned a obrátili se k téhle hnusné díře zády. Nemáme nejmenší důvod se tu ještě zdržovat.“

„Nezapomněl jsi na něco?“

„Na co?“

„Na Collingwooda. Nemůžeme ho nechat v tom baráku jen tak ležet. To neudělám. Musíme ho pohřbít.“ Biggles se podivně usmál. „Přece nám se svou obvyklou jízlivostí sliboval, že jestli se nám tu něco stane, vystrojí nám křesťanský pohřeb. To nejmenší, co teď můžeme

udělat pro něj, je oplatit mu nabídku a pohřbít ho. Když se nad tím trochu zamyslíš, musíš se tomu pousmát.“

„Co kdybychom ho pohřbili hned teď?“

„To do setmění nestihneme. Kromě toho, jak to teď vypadá, nerad bych nechal stroj nehlídaný. Rozhodně nepoletím přes korálový útes potmě. Cítil bych se lépe, kdybychom před tisíc mil dlouhou cestou nad širým mořem provedli zkušební let. Zatím můžeme vytahat tady ty kolíky a připravit se na odlet. Já teď letadlo prohlédnu, zda ti něco neušlo. S těmi všemi záplatami vypadá, jako kdyby prolétlo hustou protileteckou palebnou přehradou.“

Biggles si právě prohlížel nahoře trup letadla, když Algy řekl: „Tak kde se toulá ten mizera, který zabil Aliho? Musí být pořád někde na ostrově. Nemohl se dostat zpátky na *dhou*, aniž bych ho viděl.“

„Třeba někde leží a čeká, až se jeho loď dostatečně přiblíží, aby se dostal na palubu,“ odpověděl Biggles.

„Pokusíme se ho přitom zastavit?“

„To bych docela rád. My bychom s ním ovšem tak jako tak nemohli nic dělat. Nezáleží mi na něm stejně jako nestojím o sbírku opálů. Co nedokážu spolknout, je myšlenka, že by s nimi upláchl.“

„Chceš je mít?“

„Už jsem řekl, že je nechci. Ale nesnesu pomyšlení, že někdo uteče s kořistí po vraždě. Když jsem se vracel za tebou, myslel jsem, že možná půjde podél pobřeží a to by mu trvalo déle než cesta po přistávací dráze, kudy jsem šel já. Třeba to tak udělal. Raději bych věděl kde vězí, než aby se mi plížil někde za zády a čekal na příležitost vrazit do někoho z nás nůž. Když se postavím na letadlo, měl bych vidět na vrchol korálového útesu a pobřeží. Podívám se. Podej mi dalekohled.“

Algy přinesl z kabiny dalekohled a podal jej Bigglesovi, který vystoupil na trup letadla. Biggles si vyzkoušel, jak se mu tam bude nejlépe stát, zaostřil si dalekohled a pak prohlásil: „Zdá se mi, že již nebude dlouho trvat a *dhou* zamíří k průrvě, aby vplula do laguny. Sune se pořád blíž a blíž. Vidím jednoho námořníka asi v polovině stožáru, jak se dívá sem k nám. Určitě nás vidí docela dobře.“

„Taky ho vidím,“ řekl Algy. „Zdá se mi, že dává někomu znamení. Zřejmě tomu lotrovi, který se dostal na ostrov, To jen těžko patří nám.“

„Ale ten chlap nešel po břehu,“ řekl Biggles a sestoupil.

„Ne! Podívej se! Tamhle je!“ ukázal Algy.

Biggles sledoval zrakem jeho prst. Arab se objevil na kopci ze strany, kde stály baráky. Při sestupu si letadla vůbec nevšímal a kráčel ke druhému konci korálového útesu, kde došlo k příhodě s obrovskou krakaticí.

„Byl v Collingwoodově baráku,“ řekl Biggles stroze. „Kvůli čemu? Hledal tam další opály, aby je ukradl? Nebo se chtěl přesvědčit, zda je Collingwood mrtvý? Jak se tam ale k sakru mohl dostat, aniž bych ho viděl? Jde nejkratší cestou k místu, kudy by *dhou* vplula dovnitř. Mohl by skočit na palubu, až popluje průrvou v útesu. Nebo doufá, že ho tu vyzvednou. Proto mu asi dávali znamení. Copak to má pod paží?“ Biggles zvedl dalekohled. „Hrome! To mě ale mohlo napadnout. Je to Collingwoodova krabice s opály. S tou neuteče, o to se postarám.“

„Nemůžeme ho zastavit,“ vyhrkl Algy.

„Zkusíme to. Utíkej na kopec. Až ho přejdeš a budeš z dohledu, běž rychle podél hřebene, až se dostaneš na

druhou stranu od něho. Potom seběhni dolů a odřízni mu cestu. Kdyby se chtěl vrátit tudy, já ho zastavím. Vezmi mu krabici a s chlapem se nezdržuj. My ho tu nechceme. Máš pistoli?“

„Mám ji v kapse.“

„Budeš ji možná potřebovat. Pohni sebou. Ještě ho dostaneme.“

Algy vyběhl na písečnou dunu, jež opravdu tvořila jakýsi hřeben, a zmizel na opačné straně. Biggles čekal a pozoroval, co se bude dít. Arab si musel být naprosto jistý, protože se za chůze vůbec nerozhlédl. Šel po okraji laguny a nijak zvlášť nespěchal. Jednou zamával na muže na stožáru a ten mu stejným způsobem odpověděl. To nasvědčovalo tomu, že ho z lodi sledují. Když ale Algy seběhl před ním z kopce, zatvářil se překvapeně a zarazil se. Potom když se k němu Algy blížil se zřejmým úmyslem zkřížit mu cestu, otočil se a zrychlil krok. Pak ovšem uviděl přicházejícího Bigglese. Znovu se zastavil. Když se Biggles začal k němu blížit z jedné strany a Algy z druhé, musel si uvědomit, že je v pasti.

Několik vteřin váhal. Potom zamířil jediným směrem, který byl volný. Biggles to neočekával, ačkoli ho to mohlo napadnout, neboť to bylo celkem samozřejmé. Arabovi nezbylo, než vběhnout do vody. Biggles vyrazil kupředu a volal na něho, aby zůstal stát. Arab si ho nevšímal. Možná ho neslyšel, možná mu nerozuměl, rozhodně však pokračoval v útěku do laguny. Biggles se rozběhl. Stejně tak Algy. Potom Arab k jejich zklamání, když ztratil pevnou půdu pod nohama, začal klidně plavat k útesu. Plaval na zádech, protože mu zřejmě vadila krabice, kterou držel pod paží.

Když se Biggles s Algym setkali, zavrčel Biggles zlostně: „Zatraceně! Je chytřejší než my.“ Hned nato zamířil k vodě, aby pronásledoval plavce v jeho živlu.

„Stůj!“ vykřikl Algy, popadl ho za rameno a táhl zpátky. „Co to blázníš? Podívej se!“ ukázal rukou.

Biggles se podíval a strnul na místě. „Díky,“ řekl s uznáním. „Toho jsem si nevšiml.“

Na ještě mírně rozčeřené hladině laguny se objevila velká černá trojhranná ploutev. Neklamné znamení o přítomnosti žraloka. Plul pomalu, ale vytrvale, směrem k Arabovi, který si nebyl nebezpečí vědom a dál pomalu plaval k vnější části korálového útesu. Biggles bezděčně vyrazil varovný výkřik, ale Arab nereagoval.

Oběma letcům nezbylo, než stát a dívat se. „Tak ten krasavec je pořád tady,“ zamumlal Biggles.

Žralok neplul přímo ke své nastávající oběti, ale musel ji vidět nebo slyšet, protože zlověstná ploutev udělala pomalu kolem plavce oblouk. Potom Arab samozřejmě nebezpečí uviděl. Začal zuřivě cákat a žralok se od něj maličko stáhl, což naznačovalo, že nakonec asi není lidožravý. Potom se však vrátil a udělal ještě jeden okruh, který se tentokrát zužoval. Ubožák ve vodě teď vyrazil kupředu co nejrychleji a mocnými tempy jedné paže zamířil přímo k útesu.

„Proč ten blázen nezahodí krabici a neplave oběma rukama?“ ozval se Biggles. „Kdyby to udělal, měl by možná naději. Má přece dýku.“ Křikl hlasitě: „Zahoď tu krabici!“

Několik okamžiků se zdálo, že Arab unikne strašnému osudu, který mu hrozil. Biggles a Algy byli bezmocní, mohli jen stát a sledovat dění ve vodě. Žádný z nich nepromluvil. Potom ploutev zmizela.

„A je to,“ zamumlal Biggles. „To je Arabův konec. Žralok útočí zespodu.“

Měl pravdu. Plavec se zaječením rozhodil rukama a voda zavířila. Pak zmizel pod hladinou i on.

„Strašné,“ vydechl Algy a navlhčil si rty. „Chudák lotr. Jak jsi říkal, Bigglesi, tohle není koupaliště pro děti.“

„Ani pro nikoho jiného,“ řekl Biggles. Potom začal pomalu hovořit: „Víš, hochu, když se dějí takové věci, budu si asi muset opravit názor, že pověsti o opálech přinášejících neštěstí jsou jen hloupé povídačky. Napřed zahynul Collingwood, pak Ali a teď tenhle darebák. Ty úžasné opály jim nepřinesly nic než nenadálou smrt. Podivné, nezdá se ti?“

„Je to takhle," řekl Algy. „Prokletí snad konečně skončilo. Ty kousky, pro něž se nešťastný Collingwood změnil v robinsona, leží teď na dně moře. A co se mě týče, mohou tam klidně zůstat."

„Může to být i jinak," ušklíbl se Biggles.

„Kde jinde ta krabice může být?"

„V břiše žraloka. Ve žraločím žaludku se našly roztodivné věci."

„Neříkej. Žralok by přece nespolkl dřevěnou krabici!"

„Říká se, že žralok spolkne cokoli. Staří námořníci říkají, že žralok spolkne i své vlastní vnitřnosti, když ho předtím vykuchali a hodili je za ním zpátky do moře."

„Brrr…" otřásl se Algy. „Šílená představa."

„Jestli tenhle praštěný žralok spolkl celou krabici opálů a na tom prokletí je něco pravdy, brzy ho děsně rozbolí břicho. Mrtvé tělo žraloka pak vydá pěkný malý úlovek. Bude velikým překvapením pro štastlivce, který ji najde vyvrženou někde na břehu."

„Říkáš pro štastlivce? Myslím, že to bude nejnešťastnější den v životě toho člověka. Já bych se toho nedotkl za nic na světě."

„Nebudeme se o to hádat," řekl Biggles. „Nás teď čekají další starosti. Jestli se *dhou* dostane do laguny a vysadí posádku, dříve než stačíme odletět, budeme mít potíže."

„Přinejmenším budou vědět, že nejsme za Arabovu smrt odpovědní. Ten muž na stožáru to musel všechno vidět. teď slezl dolů. Určitě o tom ostatním všechno poví."

„Vraťme se k letadlu," řekl Biggles krátce. „To, co jsme právě viděli, nebylo vůbec povzbudivé."

Slunce se rychle sklánělo k obzoru a oba se vraceli po pláži ke svému stroji.

„Co bude dál?“ zeptal se Algy.

„Ted se pořádně najím a nebudu přitom spěchat,“ řekl Biggles. „Potom doufám, že si oddechnu. Už jsem unavený.“

„A co když *dhou* vpluje do laguny?“

„Tomu nemůžeme zabránit. Uvidíme, jak se předvedou. Myslím si, že dnes večer se nebudou pokoušet projet. Ten útes je nebezpečný jako většina korálových útesů. Vstup do laguny není příliš široký. Předpokládám, že jejich kapitán si počká do rána, až bude slunce vysoko nad obzorem a budou lépe vidět na to, co dělají. Moře se také do té doby uklidní. Uvědom si, že osud toho Araba postavil jejich vylodění do úplně jiného světla. Připusťme, že měl smůlu. On ani žádný jiný by nečekal, že v laguně bude tak velký lidožravý žralok.“

„Určitě se sem dostal tou průrvou v korálovém útesu.“

„Samozřejmě. Chtěl jsem ale říct, že nevědí nic o událostech, o nichž by jim vyprávěl mrtvý Arab. Lidé na *dhou* nevědí nic o tom, co se přihodilo na ostrově. Nevědí, že Collingwood je mrtev, ani jak zemřel. Netuší, že je mrtvý i Ali a kdo ho zabil. O opálech nemají ani potuchy. Nevědí, že jejich konopí je srovnáno se zemí. Prostě očekávají, že najdou všechno tak, jak to tady nechali. Až vyjdou na břeh, zažijí několik nepříjemných překvapení.“

„Obávám se, že my taky.“

„Nevím proč. Je docela možné, že až námořníci z *dhou* objeví, co se tu stalo, přijdou za námi pro informace.

Doufám jen, že některý z nich mluví anglicky, protože ve škole, kde se učí arabsky, jsem vždycky chyběl.“

„Budou si třeba myslet, že zabijáci jsme my.“

„To odmítnu a řeknu jim všechno dle pravdy. Vynechám samozřejmě každou zmínku o opálech, které se staly příčinou těch mordů. Naši výpověď potvrdí skutečnost, že viděli Aliho při jejich příjezdu na břehu živého. Museli ho vidět na útesu, když jejich člun stáhla pod vodu ta chobotnatá příšera. Ze *dhou* viděli i to, jak se jeden z posádky člunu dostal na břeh a odešel s Alim. Proč by si tedy měli myslet, že máme se smrtí Aliho něco společného? A proč bychom ho vůbec měli zabíjet? Mají tolik rozumu, aby pochopili, že lidé jako my neběhají po světě, aby ubodávali své bližní. Ani nenosíme dýky. Když se dostaneme do těžké situace, používáme pistole. Až se vylodí a Ali je nepřijde přivítat, půjdou se podívat na své pole. Tam najdou Aliho mrtvolu. Já se dotkl jen jeho turbanu. Uvidí, že ho vrah zabil ranami nožem. Potom přijdou za námi a budou se ptát, jestli nevíme co se stalo.“

„Co jim řekneš?“

„O tom si povíme, až bude čas. Nech to na mně. Ráno, bez ohledu na to, jestli *dhou* bude v laguně nebo ne, pohřbíme Collingwoodovo tělo. Musíme to udělat. Potom přezkoušíme letadlo a jestli se bude chovat jak se patří, můžeme uvažovat o cestě domů. Když budeme mít štěstí, dostaneme se do Kalkaty ještě včas, než nás Bertie začne hledat. Pověděl jsem mu, aby nám poskytl týden, než něco podnikne. Řekl jsem mu: ‚Až se vrátíme do Kalkaty, pošlu ti rádiem zprávu. Pokud zprávu nedostaneš, přiletíš na ostrov.’ To bylo dostatečně jasné. Pojď, zauvažujeme nad tím, jestli nám před odletem zbývá ještě něco udělat.“

„Copak jsem udělal málo práce?“ ošil se Algy. „To si musíš pořád něco vymýšlet? Co to ještě bude?“

„Myslím, že bychom měli alespoň z větší části uklidit ty větve a smetí, které bouře zanesla na přistávací dráhu. To nám nezabere moc času. Dlužíme to kolegovi pilotovi, Collingwoodovu kamarádovi Mackayovi. Ten neví nic o tom, co se tu stalo. Jak slíbil, dříve či později sem přiletí, aby se podíval, co Collingwood dělá, nebo aby ho vzal zpátky. Byla by tragédie, kdyby se tu pokusil přistát, porouchal si podvozek a zůstal trčet na ostrově. Možná ho uvidíme v Kalkatě a pak mu výlet ušetříme. Na to se ale nemůžeme spoléhat. Mohli bychom se s ním minout. Bude slušné, uklidit mu dráhu pro případ, kdyby už byl náhodou na cestě.“

Algy něco nejasného zavrčel, ale souhlasil.

„Ted se ale podíváme po něčem k snědku,“ prohodil Biggles, když se vrátili ze břehu k letadlu.

„Musíme se taky dobře vyspat. Nebudeme držet stráž?“ starostlivě se zeptal Algy.

„To nebude nutné. Kromě nás na ostrově nikdo není.“

„Co když *dhou* vjede dovnitř?“

„Jak jsem říkal, nemyslím si, že to zkusí před svítáním. Odliv dosud neskončil a žene si to průrvou pěkně rychle. Navíc i když sem vplují, nevím proč by nám měli překážet. Nemají důvod k úvaze, že jsme udělali něco, čím bychom je poškodili. Já jim přece nebudu vyprávět, že jsem posekal jejich konopí. Koneckonců tihle chlapíci nejsou žádní divoši. Jsou to civilizovaní darebáci z Adenu nebo z jiného přístavu na pobřeží, kde poznali mnoho lidí jako jsme my. Nebudu si teď kvůli nim dělat starosti, když tu nejsou a ještě nás

žádný z nich z ničeho neobvinil. Pojďme se raději najíst. Umírám hlady.“

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

ZA HRANICÍ PŘEDSTAV…

Biggles se zmýlil přinejmenším v jednom ohledu. Když se dalšího dne vzbudil, nebo spíše, když ho probudil Algy do dalšího pěkného rána, uviděl *dhou* se svinutou plachtou, kotvící uprostřed laguny. Překvapilo ho to, protože širé moře se ještě neuklidnilo. Dosud se občas vzedmula dlouhá a vysoká vlna, dozvuk bouře. Neuklidnily se ani poryvy větru ženoucí vlny proti útesu. Ty pak proudily průrvou jako malý příliv a mírně vzdouvaly hladinu laguny a vratný příboj se hnal zpátky se stejnou silou. Biggles usoudil, že to skotačení vln nastalo teprve nedávno, nejspíš právě před východem slunce, jinak by Arabové neriskovali narušení dřevěného trupu *dhou* o ostré korálové hrany útesu. Ať už ale arabská posádka dostala svou loď do laguny kdykoli, *dhou* kotvící v laguně se zdála být v naprostém pořádku.

Jeho druhý předpoklad, že posádka si jich nebude všímat, byl ale naopak přesný. Na palubě *dhou* bylo sice velice živo, ale všichni se tam věnovali jen svým vlastním věcem.

„Nasnídáme se a pospíšíme si s tím, co ještě zbývá udělat," řekl Biggles příteli, který viděl loď plnou Arabů téměř na dosah a byl z toho značně poplašený. „Nejlépe uděláme, když si budeme hledět svého a o ně se nebudeme starat. Upřímně řečeno, nemám pocit, že bychom se měli něčeho obávat a jsem přesvědčen, že jejich lod tady nezůstane dlouho."

Zatímco pili kávu a jedli ovesné vločky s kondenzovaným mlékem, které při nedostatku čerstvých potravin byly již delší dobu jejich hlavním jídlem, ukázalo se, že Biggles se mýlil i v tom, když si myslel, že *dhou* sotva bude mít druhý záchranný člun. Měla ho. Byl celý otřískaný, ale teď viděli, jak ho posádka spouští na vodu se zřejmým úmyslem vysadit pár mužů na břeh.

„Zdá se, že jich zbylo víc než dost," poznamenal Algy s obavou ve hlase. „Proti tak velké tlupě bychom mnoho nepořídili, kdyby začala být dotěrná. Kolik námořníků mívají takovéhle *dhou* obvykle na palubě?"

„Nikdy jsem je nepočítal, ale v těch co jsem viděl, jich bývalo kolem dvaceti."

„Panebože! Tolik? Kde všichni spí?"

„Všude. Nemohou si dovolit plýtvat místem na kajuty. Zdřímnou si tam, kde je volné místo. Myslím si ale, že vždy zachovávají určitá pravidla. Každý námořník si najde svoje místečko, kde jí, spí a připravuje si jídlo, pokud ovšem nějaké má. Pokud vím, tak jejich jídelníček sestává hlavně z ryb, rajčat, datlí nebo sušených fíků. Neboj se, ti nás otravovat nebudou."

Záchranný člun, pokud se tak plavidlo dalo nazvat, byl až děsivě přetížený. Nacpalo se do něj pět mužů. Jeden z nich stál na zádi s dlouhým veslem sloužícím jako kormidlo a vedl člun k pláži. Byla to dost divoce vyhlížející banda a navzdory tomu co Biggles říkal, okamžik když na pláži vyskákali ze člunu a táhli jej na písek, byl velmi napjatý. Napětí však netrvalo dlouho. Muži si totiž letadla vůbec nevšímali, jako kdyby tam nebylo. Jen se chvilku rozhlíželi, jako by vyhlíželi Aliho. Potom celá parta nechala letadlo za zády a vyrazila na

ostrov, buď aby našli Aliho, nebo zjistili, jak se daří úrodě konopí. Možná je zajímalo obojí.

„Budou pěkně žasnout, až zjistí, že konopí zmizelo a Ali vypadá jak zapíchnuté prase," bručel si pro sebe Biggles. „Na nás dva ale čeká práce. Dáme se do toho."

Pomalu došli na přistávací dráhu a začali z ní odklízet všechny větší překážky, které by mohly ohrozit přistání letadla. Byly to však nejčastěji pouze palmové větve, takže práce netrvala dlouho a plocha byla čistá. Když skončili s úklidem, zamířili k Nissenovým barákům, aby se zhostili mnohem nepříjemnějšího úkolu. Algy vzal z vedlejšího baráku rýč, který tam zahlédli už dříve, přinesl ho a začal hloubit hrob. Půda tu byla naštěstí lehká a písčitá, takže neměli těžkou práci a Biggles navíc řekl, že nebudou kopat příliš hluboko. Právě dokončili vše, co považovali za nutné, když uviděli hlouček Arabů, kteří k nim spěchali od konce ostrova.

„Už jsou tu a s nimi velké nepříjemnosti," vzdychl Algy.

„Neměl bys být takový pesimista," klidnil ho Biggles. „Přece jim dokážeme něco napovídat."

Čekali, co přijde. Arabové se zastavili. Každý z nich měl u pasu dlouhou dýkou v pochvě. Jeden, patrně jejich vůdce, předstoupil. Byl to vysoký, na pohled pěkný muž, s blýskavýma tmavýma očima a s nosem podobným zobáku orla, který mu propůjčoval divoké vzezření. Vypadal jako náčelník pouštního kmene a asi jím také byl. Nezdržel se úvodem a šel přímo k věci. Tak začal jeden z nejpodivnějších rozhovorů, jaké kdy Algy v životě slyšel.

„Vy anglický lidi?" vyrazil chraptivě.

„Ano, jsme Angličani," řekl Biggles klidně.

„Proč vy zabít Ali?“

„My nezabít Ali.“

„Kdo zabít?“

„Váš muž, co jít na břeh.“

Zdálo se, že náčelník tomu nevěří. „Proč by on zabít Ali?“

„Protože Ali zabít Collingwooda. Vy přece znát člověka, co tady žil?“

„Ano.“ Náčelník přikývl, ale tvářil se, že tomu věří ještě méně. „Proč by Ali zabít Collswood?“

„Collingwood bohatý. Mít v krabici peníze. Ali ho proto zabít a vzít mu krabici. Váš muž, co jít na břeh, vidí peníze a zabít Ali. Pak plave v laguně s krabicí…“

Biggles mluvil v krátkých, co nejjednodušších větách, aby Arab rozuměl.

„Plave takhle…“ Biggles napodobil pohyby muže jenž plave jenom jednou rukou a druhou si tiskne k boku. „Vy to vidět!“

„Ano,“ přikývl Arab.

„On mít peníze v krabici pod paží,“ vysvětloval Biggles.

Tento zcela zvláštní rozhovor neprobíhal zdaleka tak snadno, jak by se mohlo zdát. Provázely ho gesta a tlumočení do arabštiny, aby mu porozuměli i ti, kteří anglicky neuměli. Muži se shlukli kolem nich s napjatými, někdy nechápavými pohledy. Náčelník nespouštěl oči z Bigglesovy tváře.

„Proč vy přijít sem?“ zeptal se podezřívavě.

„Hledáme ztracené letadlo. Myslet možná tu na ostrově. Rozumíte? Letadlo. Ztratit.“

„Co vy teď udělat?“

„Pohřbít Collingwooda. Potom jít domů.“

Algy si náhle uvědomil, že zatím nepadla jediná zmínka o konopí ani o hašiši. Arab nejspíš považoval za rozumné o tom nemluvit a Biggles neměl nejmenší důvod mu to připomínat.

„Kde Collswood?“ zeptal se náčelník, jako by hledal potvrzení toho, co Biggles řekl, ale nedal najevo, co si o tom myslí.

Biggles ukázal k baráku.

Náčelník vešel dovnitř a jeho lidé se tlačili za ním.

Biggles využil příležitosti a řekl Algymu: „Myslím, že to bude v pořádku. Ale je to pro ně nestravitelné sousto.“

„To chápu,“ odpověděl Algy. „Pro mě taky.“

Arabové se vyhrnuli z baráku. Náčelník se pronikavě zadíval na Bigglese. „Vy teď jít domů?“

„Ano.“

„Nebýt tu dlouho?“

„Ne,“ řekl Biggles. „To místo ne dobré.“

Náčelník se beze slova otočil a kráčel pryč. Jeho lidé vzrušeně breptající arabsky, ho následovali.

Algy si ulehčené oddechl.

„Teď vyřídíme tu pochmurnou záležitost, ať to máme za sebou,“ řekl Biggles úsečně.

Vynesli Collingwoodovo tělo zabalené v pokrývce a uložili ho do hrobu. Biggles pronesl několik vět z pohřebního obřadu, které si pamatoval. Pak hrob zaházeli a v zádumčivém tichu se vrátili k letadlu. Když k němu docházeli, Arabové se již šplhali na palubu své *dhou.*

„Co myslíš, že teď udělají?“ řekl Algy.

Biggles pokrčil rameny. „Doufám, že vymáznou. Pravděpodobnější ale bude, že počkají, až odletíme a pak vysadí nové konopí.“

„Museli poznat, že pole před bouří někdo posekal. Proč se o tom nezmínili?“ řekl Algy.

„Mohu jen hádat, že se rozhodli raději držet zobák, pro případ, že bychom nevěděli, co tam vlastně prováděli,“ řekl Biggles. „Oni vědí, že pěstování konopí a prodej hašiše jsou nezákonné, zvláště na území Britské koruny. Třeba se domnívali, že konopí posekal sám Collingwood a Ali ho za to propíchl. To byla vražda a to oni také vědí, proto od toho dali ruce pryč.“

„Dobrá. Proto navrhuji, abychom odstartovali co nejdřív, než si to ti hoši rozmyslí.“

„Bohužel to teď zrovna nejde,“ ušklíbl se Biggles.

„Proč ne?“

„Podívej se na *dhou.* Vězí uprostřed laguny, kde je právě jediná přímá, dostatečně dlouhá dráha k tomu, aby se letadlo odlepilo od hladiny.“

„Nemohli bychom je požádat, aby se s tou svou otlučenou kocábkou hnuli stranou?“

„To bychom snad mohli, ale myslím si, že bude lépe, když necháme věci, jak jsou. Do večera tady nezůstanou a my zas tak nespěcháme. V klidu počkáme a zatím se napijeme. Dnešní ráno bylo příliš pracovní. Potřebuju nějakou vzpruhu.“

„Mám pocit, že náčelník nebral tvůj příběh o Collingwoodových penězích tak doslova. Proč by Collingwood měl mít u sebe peníze, které se tu nedají utratit?“

„Musel jsem něco říct. Předložit nějaký motiv k vraždě. Nemyslím

si, že by bylo chytré, komplikovat všechno řečmi o opálech. Mohly by s tím nastat potíže. Mohli bychom jim dát důvod, aby nás zabili a začali hledat na ostrově naleziště opálů. Peníze přece znamenají prakticky totéž, ale pro nás to bylo bezpečnější. Další peníze by přece na ostrově nehledali.“

„Co to tam sakra teď dělají?“ Algy se zadíval na *dhou*, kde nyní probíhala jakási horečná činnost. Do člunu znovu usedali tři muži. Odrazili od *dhou*, a táhli s sebou nějakou šňůru.

„Jak mám vědět, co je napadlo?“ odpověděl Biggles. „Vím jen to, že když budou s tou šňůrou veslovat kolem dokola laguny, nemůžeme odstartovat.“

Zaujatě sledovali, jak jeden muž ve člunu pomalu vesluje a druzí dva se po obou stranách dívají do hloubky.

„Už to mám!“ vyjekl náhle Algy. „Hledají tam žraloka, který jim sežral kamaráda.“

„Proč by to dělali?“ zeptal se nechápavě Biggles. „Třeba ho chtějí zabít, aby nenapadl někoho dalšího, kdyby spadl do vody.“

Biggles mlčel.

„Přísahal bych, že chytají ryby,“ řekl vzápětí Algy. „Neumím si představit, co jiného by to mohlo znamenat.“

„A jaké ryby?“

„Žraloka.“

„Poslyš Algy,“ zlobil se Biggles. „Pro ty chlapíky jsou žraloci stejně vzácní jako slepice na dvorku pro anglického farmáře. Proč by se měli unavovat zrovna s tímhle zdejším žralokem?“

„Mysli si co chceš, ale mě se zdá, že ho už zasekli,“ řekl Algy vzrušeně, když se na *dhou* ozval pokřik a lidé běhali po palubě sem a tam. Šňůra se napjala jak struna a malý člun plul co nejrychleji k lodi. Vzápětí všichni tři muži vyšplhali na palubu. Uprostřed laguny se rozvířila voda a prudce stříkala do všech stran. Hladinu rozřezávala černá hřbetní ploutev.

Biggles a Algy s úžasem sledovali zápas, který se rozpoutal před jejich očima. Žralok bojoval ze všech sil,

ale malá armáda na *dhou* táhla za šňůru jako sehraný tým při přetahování lanem. Pomalu ale jistě přitáhli velkého dravce k lodi. Za vzrušených výkřiků na něj navlékli smyčku a rumpálem ho vytáhli na *dhou.* Jak žralok dopadl na palubu, lodníci ho začali dobíjet sekerami. Když byl konečně mrtvý, nastala chvíle ticha a všichni se nahrnuli kolem něj. Náhle se ozval hlasitý vítězný výkřik.

„Hrome! Myslím, že ji mají!“ zvolal Biggles.

„Co mají?“

„Krabici s opály. Ovšem! Jedině po ní šli. Algy, hochu, tys měl od začátku pravdu. Nikdy jsem něco podobného neviděl. Ani bych si to nedokázal představit.“

„Takže opály dál přinášejí neštěstí,“ prohlásil Algy. „Teď měl smůlu žralok.“

„Hloupost,“ řekl posměšně Biggles. „Ten by s tou krabicí v břiše asi stejně uhynul. Otázkou zůstává, co udělají hoši na *dhou*, když našli opály?“

„Snad vědí, co se jim dostalo do rukou?“

„Určitě. Když nikde jinde, mohli vidět opály už v rodném Adenu. I tam mají klenotníci výklady s drahokamy.“

„Jestli mají dost rozumu, vyhodí ten pekelný krám přes palubu,“ zabručel Algy.

Místo krabice však putovalo přes palubu tělo žraloka a za ním jeho vnitřnosti.

Po chvíli Biggles řekl: „Myslím, že žralok nám pomohl z bryndy. Zdá se, že se spokojí s tím, co mají, a brzy vypadnou!“

Činnost na *dhou* tomu bezesporu naznačovala. Muži vytáhli na loď kotvu, za kterou jim sloužil těžký balvan, a pak velkou latinskou plachtu nadul vítr.

„Výborně,“ řekl Biggles. „To se nám hodí.“

„Než doplují do domovského přístavu, budou možná litovat, že si zahrávali s opály," prohodil Algy. „Mají jich na palubě tolik, že by to poslalo ke dnu bitevní lod."

Sledovali, jak se *dhou* blíží k mezeře v korálovém útesu. Přijela k ní a téměř jí proplula. Ale právě když se dostala přídí na volné moře, střetla se s mohutnou vzdutou vlnou, jaká se ještě občas přivalila. Ta vrhla *dhou* zpátky a Biggles i Algy slyšeli i z místa kde stáli, praskot tříštícího se dřeva, jak loď narazila bokem na jednu stranu průrvy. Vracející se proud vrhl *dhou* zpět. Na palubě muži usilovně pracovali. Seřídili plachtu, a když se již zdálo, že *dhou* z toho vyvázne, přivalila se další obrovitá vlna a mrštila ji bokem na vnější stranu útesu. Zazněl tak ostrý skřípot, až sebou Biggles trhl. Vysoký stěžeň lodi se zhroutil přes palubu a plachta s ním.

„Co tomu říkáš?" vykřikl Algy. „To je naučí zahrávat si s opály! Jak to vypadá, zmocní se jich krakatice…"

„Potápí se," poznamenal Biggles s neotřesitelným klidem, když se *dhou* prudce naklonila ke straně a muži z posádky začali skákat na útes, nebo k němu plavali. „Tak opály skončí na dně," dodal, když se *dhou* převrhla a začala klouzat do hlubiny.

„Neznám pro ně lepší místo," zavrčel Algy.

„Myslím, že nastal čas připravit se k odletu," řekl Biggles a zvedl se. „Půjdeme. Ti Arabové se už o sebe postarají. Pošlou pro ně nějakou lod a ty, kteří přežili, odvezou z ostrova. Jen nerad bych se o ně staral sám."

V pěti minutách byl gadfly na vodě. Za dalších pět minut byl ve vzduchu a oblétal ostrov, jemuž by slušelo jméno Ostrov neštěstí. Biggles se ubezpečil, že je všechno v pořádku, obrátil letadlo a zamířil s ním do Kalkaty.

Po pěti hodinách bylo letadlo na letišti a rolovalo k parkovací ploše.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

POSLEDNÍ SLOVO MÁ BONNEY

Když se přihlásili na letišti, Biggles se v prvé řadě spojil s kanceláří v Londýně, aby je informoval, že všechno dopadlo dobře a že brzy vyrazí domů. Museli ještě najít hotel, kde by přenocovali, ale neměli s tím potíže. Po výborné večeři ocenili po mnoha dnech příjemný noční odpočinek.

Druhý den časně ráno Biggles vyhledal místní pobočku Indian Airways a ptal se na Collingwoodova přítele, letce Mackaye. Měl štěstí, že ho zastihl, právě když nastupoval do služby. Co možná nejrychleji a nejstručněji mu vysvětlil, co se na ostrově Bonney přihodilo, co tam Collingwood dělal a jak zahynul. Mackay, stejně jako Biggles, byl toho názoru, že tím skončila jeho odpovědnost k příteli. „Díky, pánové," řekl závěrem. „Tak to na ostrov nemusím. Šťastnou cestu a pozdravujete Hyde Park."

Vzhledem k tomu co se stalo později, musel Mackay, když měl čas o tom všem přemýšlet, pozměnit mínění. Biggles se o tom dověděl čirou náhodou. To už byli s Algym doma skoro dva měsíce a zašli do Královského leteckého klubu na oběd. Později si Biggles v kavárně povšiml jednoho pilota s odznakem Indian Airways. Neznal ho, ale v tom okamžiku ho napadlo využít příležitosti a poslat Mackayovi pozdrav.

Představil sebe i Algyho a prohlásil: „Neznáte náhodou jednoho z vašich chlapců, nějakého Mackaye?"

Indický pilot se letmo usmál a řekl: „Ano, znal jsem ho dobře.“

„Proč užíváte minulý čas?“ zeptal se Biggles. „Váš přítel snad už odešel na odpočinek?“

„Dalo by se to tak říct.“

„Stalo se něco?“

„Patrně ano. Neslyšel jste náhodou o ostrově jménem Bonney?“

„Ano, o tom jsem něco slyšel,“ odpověděl Biggles opatrně. „Leží v Indickém oceánu.“

„Správně, vidím že jste znalec. Já vím jenom to, že Mackay před pár týdny požádal o volno, aby si odtamtud něco odvezl, samozřejmě svým letadlem. Když se dlouho nevracel, zaletěl tam jeden z našich velkých strojů, aby zjistil, co se s ním stalo. Na ostrově nenašel živou duši a nebylo tam ani stopy po nějakém letadle. Nevíme, co se přihodilo, ale klidně bych vsadil na to, že se Mackay zřítil do moře.“

„A hrome,“ řekl Algy.

Ind pokrčil rameny a pohlédl na hodinky. „Osud. Ale promiňte, už musím jít, nebo přijdu pozdě,“ usmál se omluvně a odešel.

Algy se podíval na Bigglese. „Takže Mackay měl určitě poruchu na motoru a skončil v moři.“

„Asi ano,“ řekl Biggles a zvedl odmítavě ruku. „Vím, nač myslíš, starouši, ale nic už neříkej. Mackay pravděpodobně odjel hledat opály, ale nic mě nepřesvědčí, že havárii jeho letadla zavinily ty kameny. Arab, kterého napadl žralok, by zemřel stejně, i kdyby měl u sebe pytlík buráků. Všechno je jen náhoda. Pojď, vrátíme se do kanceláře a na opály už nebudeme myslet.“

OBSAH

1. Rozhovor o ostrovech
2. Pustý ostrov Bonney
3. Robinson jménem Collingwood
4. Noční poplach
5. Útok na letadlo
6. Konopí a ještě jedna záhada
7. Algy má špatný den
8. Varování Araba Aliho
9. Před bouří
10. Collingwood začíná vyprávět
11. Konec příběhu
12. Opál smetanové barvy
13. Ohavná vražda
14. Další úder smrti
15. Ještě jeden mrtvý
16. Za hranicí představ…
17. Poslední slovo má Bonney

Chronologický seznam příběhů Bigglese, jak na sebe dějově navazují, s poznámkou prvního vydání v originále. Pokud kniha vyšla v řadě „Hrdinové vzdušných bitev“, následuje český název s označením nakladatele a rokem vydání.

Knihy číslo 4 a 5: Povídky z 1. světové války se v obou knihách částečně překrývají. Všechny tyto povídky vyšly česky zařazené do jednoho svazku pod názvem *Biggles od 266. letky*.

Kniha č. 10: Pod tímto názvem vyšel výbor několika povídek z 1. světové války, vybraných z *Biggles od velbloudích stíhaček, Biggles od 266. letky a Bigglesův křest ohněm.*

Kniha č. 11: Povídky z této knihy jsou téměř totožné s druhou polovinou knihy *Biggles – Návrat velbloudích stíhaček* a je doplněn o dvě povídky z knihy *Biggles od velbloudích stíhaček.*

Kniha č. 52: Kompilát povídek – 6 je z knihy *Biggles – Návrat velbloudích stíhaček* a dalších 6 z knihy *Bigglesův křest ohněm.*

Kniha č. 99: Soubor povídek a jiných krátkých textů, původně otištěných v časopisech *The Modern Boy* z *Popular Flying.*

1. *The Boy Biggles, 1968* – Biggles v zemi Mauglího (T&M, 2002)
2. *Biggles Goes to School, 1951* – Biggles – Před prvním vzletem (T&M, 2003)
3. *Biggles Learns to Fly, 1935* – Bigglesův křest ohněm (Rio, 1995)
4. *Biggles in France, 1935* –Biggles od 266. letky (T&M, 1997)
5. *Biggles of 266, 1956*
6. *Biggles ofthe Camel Squadron, 1934* – Biggles – Návrat velbloudích stíhaček (T&M + Rio, 1992)
7. *Biggles Flies East, 1935* – Biggles jde do války (T&M, 1994)
8. *The Rescue Flight, 1939* – Biggles – Průzkumný let (T&M, 1995)
9. *The Camels are Corning, 1932* – Biggles od velbloudích stíhaček (T&M + Rio, 1993)
10. Biggles' Air Ace (Limited edition), 1999
11. *Biggles Pioneer Air Fighter, 1954*
12. *The Cruise of the Condor, 1933* – Biggles – Černý kondor (Rio, 1993)
13. *Biggles Flies Again, 1934* – Biggles letí kolem světa (Rio, 1994)
14. *The Black Peril, 1935* – Biggles a modré nebezpečí (T&M, 1994)
15. *Biggles Hits the Trail, 1935* – Biggles a Himálaja (Rio, 1993)
16. *Biggles a Co., 1936* – Bigglesova letecká společnost (T&M, 1993)
17. *Biggles in Africa, 1936* – Biggles v Africe (T&M + Rio, 1992)

18. *Biggles Air Commodore, 1937* – Biggles – Vzdušný komodor (T&M + Rio, 1993)
19. *Biggles Flies West, 1937* – Biggles a zlaté dublony (T&M, 1994)
20. *Biggles Flies South, 1938* – Biggles na stopě (T&M, 1993)
21. *Biggles Goes to War, 1938* – Biggles letí na jih (T&M, 1994)
22. *Biggles in the South Seas, 1940* – Biggles v jižních mořích (Rio, 1994)
23. *Biggles in the Jungle, 1942* – Biggles v džungli (T&M, 1997)
24. *Biggles in Spain, 1939* – Biggles ve Španělsku (T&M, 1993)
25. *Biggles Flies North, 1938* – Biggles letí na sever (T&M, 1993)
26. *Biggles Secret Agent, 1940* – Biggles pátrá v minulosti (Rio, 1996)
27. *Biggles in the Baltic, 1940* – Biggles a podivná válka (T&M, 1997)
28. *Biggles Sees It through, 1941* – Bigglesova finská válka (T&M, 1996)
29. *Biggles Defies the Swastika, 1941* – Biggles vzdoruje hákovému kříži (Rio, 1993)
30. *Spitfire Parade, 1941* – Biggles a bitva o Anglii (Rio, 1994)
31. *Biggles Fails to Return, 1943* – Biggles padl do pasti (T&M, 1994)
32. *Biggles Sweeps the Desert, 1942* – Biggles brání poušť (T&M, 1995)
33. *Biggles in Borneo, 1943* – Biggles na Borneu (Rio, 1993)

34. *Biggles in the Orient, 1945* – Biggles v Orientě (Rio, 1995)
35. *Biggles Delivers the Goods, 1946* – Bigglesův malajský případ (T&M, 1995)
36. *Biggles Charter Pilot, 1943* –Biggles mezi bojovými starty (Rio, 2003)
37. *Comrades in Arms, 1947* – Biggles – Bouře nad Německem (T&M, 1999)
38. Sergeant Bigglesworth C.I.D., 1947 –Biggles – Létající detektiv (Rio, 1996)
39. *Biggles' Second Case, 1948* – Biggles a ponorka U-517 (T&M, 1996)
40. *Biggles Hunts Big Game, 1948* – Bigglesův velký lov (T&M, 1995)
41. *Biggles Takes a Holiday, 1949* – Biggles má prázdniny (T&M, 1996)
42. *Biggles Breaks the Silence, 1949* – Biggles v Antarktidě (T&M, 2000)
43. *Biggles Gets his Men, 1950* – Biggles a rudá hvězda (T&M, 1997)
44. *Another Job for Biggles, 1951* – Biggles proti drogové mafii (Rio, 1996)
45. *Biggles Works It Out, 1951* – Biggles a záhada uloupeného zlata (Rio, 1997)
46. Biggles Takes the Case, 1952 – Biggles a výbuch u Marapangu (Rio, 2000)
47. *Biggles Follows On 1952* – Biggles za železnou oponou (Rio, 1993)
48. *Biggles Air Detective, 1952* – Biggles mužem zákona (T&M, 2003)
49. *Biggles and the Black Raider, 1953* –Biggles a černý slon (Rio, 1995)

50. *Biggles in the Blue, 1953* – Biggles – Bermudský trojúhelník (T&M, 1999)
51. *Biggles in the Gobi, 1953* – Biggles a jeskyně tisíce Buddhů (Rio, 1997)
52. *Biggles of the Special Air Police, 1953*
53. *Biggles Cuts It Fine, 1954* – Biggles a tajná základna (Rio, 1995)
54. *Biggles and the Pirate Treasure, 1954* – Biggles a poklad Madagaskaru (Rio, 1999)
55. *Biggles Foreign Legionnaire, 1954* –Biggles a teroristé (T&M, 1997)
56. *Biggles in Australia, 1955* – Biggles v Austrálii (Rio, 1997)
57. *Biggles' Chinese Puzzle, 1955* – Biggles a čínská puzzle (Rio, 1999)
58. *No Rest for Biggles, 1956* – Biggles ztrácí klid (T&M, 1998)
59. *Biggles Takes Charge, 1956* – Biggles přebírá velení (Rio, 1998)
60. *Biggles Makes Ends Meet, 1957* – Biggles na ostrově pašeráků (Rio, 1998)
61. *Biggles ofthe Interpol, 1957* – Biggles – Policejní hlídka (T&M, 1998)
62. *Biggles on the Home Front, 1957* – Biggles na domácí frontě (Rio, 1998)
63. *Biggles Presses On, 1958* – Biggles se vyznamenává (Rio, 1999)
64. *Biggles on Mystery Island, 1958* – Biggles v jícnu sopky (Rio, 2000)
65. *Biggles Buries a Hatchet, 1958* – Bigglesúv úhlavní nepřítel (T&M, 1998)

66. *Biggles in Mexico, 1959* – Biggles v Mexiku (T&M, 2001)
67. *Biggles' Combined Operation, 1959* – Biggles v boji s bílou smrtí (Rio, 2001)
68. *Biggles at World's End, 1959* – Biggles nad Ohňovou zemí (Rio, 2001)
69. *Biggles and the Leopards of Zinn, 1960* – Biggles a leopardí muži (T&M, 2000)
70. *Biggles Goes Home, 1960* – Biggles v Indii (T&M, 1998)
71. *Biggles and the Poor Rich Boy, 1961* – Biggles a unesený chlapec (T&M, 2000)
72. *Biggles Forms a Syndicate, 1961* – Biggles a poklad Ophiru (Rio, 2001)
73. *Biggles and the Missing Millionaire, 1961* – Biggles a muž, který zmizel (T&M, 2002)
74. *Biggles Goes Alone, 1962* – Biggles na vlastní pěst (Rio, 1996)
75. *Orchids for Biggles, 1962* –Orchideje pro Bigglese (Rio, 2003)
76. *Biggles Sets a Trap, 1962* – Biggles chystá past (T&M, 2001)
77. *Biggles Takes it Rough, 1963* – Biggles tápe ve tmě (Rio, 2003)
78. *Biggles Takes a hand, 1963* –Biggles a berlínská mise (Rio, 2000)
79. *Biggles' Special Case, 1963* – Biggles a arabská nafta (Rio, 1997)
80. *Biggles and the Plane That Disappeared, 1963* – Biggles a zmizelé letadlo (Rio, 2000)
81. *Biggles Flies to Work, 1963* – Inspektor Biggles zasahuje (Rio, 1994)

82. *Biggles and the Lost Sovereigns, 1964* – Biggles a potopená loď (T&M, 2002)
83. Biggles and the Black Mask, 1964 – Biggles – Černá maska (T&M, 1999)
84. *Biggles Investigates, 1964* – Biggles vyšetřuje (T&M, 2001)
85. *Biggles and the Plot that Failed, 1964* – Biggles a hrob krále pouště (T&M, 1999)
86. *Biggles Looks Back, 1965* – Bigglesovo drama v Čechách (Rio, 1999)
87. *Biggles and the Blue Moon, 1965* – Biggles a modrý měsíc, (Rio, 2002)
88. *Biggles Scores a Bull, 1965* – Biggles hledá šampiona (Rio, 2002)
89. *Biggles In the Terai, 1966* – Biggles letí do Nepálu (T&M, 2002)
90. *Biggles and the Gun Runners, 1966* – Biggles letí se smrtí (Rio, 1999)
91. *Biggles Sorts it Out, 1967* – Biggles a ztracené rubíny (T&M, 2001)
92. *Biggles and the Dark Intruder, 1967* – Biggles a tajemný vetřelec (T&M, 2000)
93. Biggles and the Penitent Thief, 1967 – Biggles a kajícný zloděj (Rio, 2002)
94. *Biggles and the Deep Blue Sea, 1968* – Biggles a temně modré moře (T&M, 2004)
95. *Biggles in the Underworld, 1968* – Biggles v podsvětí (Rio, 2002)
96. *Biggles and the Little Green God, 1969* – Biggles a nefritový bůh (Rio, 2001)
97. *Biggles and the Noble Lord, 1969* – Biggles ve službách Scotland Yardu (Rio, 1993)

98. *Biggles Sees Too Much, 1970* – Biggles vidí příliš mnoho (Rio, 1996)
99. *Biggles – The Modern Boy, Popular Flying* – Biggles – Zapomenuté příběhy (T&M, 2003)

Přehled všech knih W. E. Johnse, kterých hrdinkou je důstojnice letectva Joan Worralson, WAAF. Český název značí zařazené tituly do edice T&M „Hrdinové vzdušných bitev“.

1. *Worrals of the WAAF*
2. *Worrals flies Again*
3. *Worrals carries on –Worrals – Záchranná akce, 2000*
4. *Worrals on the Warpath – Worrals na válečné stezce, 2001*
5. *Worrals goes East – Worrals v Orientě, 2000*
6. *Worrals of the Islands*
7. *Worrals in the Wilds – Worrals v divočině, 2002*
8. *Worrals down under*
9. *Worrals goes Afoot*
10. *Worrals in the Wastelands*
11. *Worrals investigates*

WILLIAM EARL JOHNS

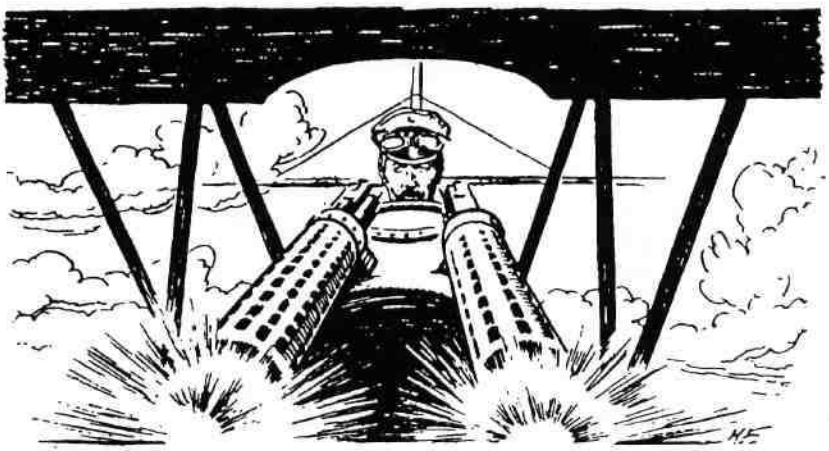
BIGGLES A TEMNĚ MODRÉ MOŘE

z anglického originálu BIGGLES AND THE DEEP BLUE SEA
Edice Hrdinové vzdušných bitev 70
Obálka Petr Barč s použitím motivu Zdeňka Buriana
Ilustrace v textu Petr Barč
Překlad Oldřich Vidlák
Jazyková úprava překladu Mikuláš Moravec

® Toužimský & Moravec

Pod lázní 12, 140 00 Praha 4
V roce 2004 vyšlo jako
762. (192.) publikace nakladatelství
Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r. o., Český Těšín, Bezručova 212/17, 737 01

ISBN 80-7264-067-4

BIGGLES A WORRALS NA INTERNETU

Informace o Bigglesovi i jeho ženskému protějšku – Worrals, o autorovi a českých vydavatelích najdete již na třech internetových stránkách, a to na adresách:

www. biggles.mysteria.cz
www. biggles.unas.cz
www. biggles.wz.cz